TARRYN FISHER

FAMILIA NEPOTRIVITĂ

virtual-project.eu

TARRYN FISHER

FAMILIA NEPOTRIVITĂ

Original: *The Wrong Family* (2020)

Traducere din engleză și note de:
MIHAELA APETREI

virtual-project.eu

3
TREI

2021

PARTEA ÎNTÂI

1.

JUNO

Lui Juno îi era o foame cumplită. Dar ca să poată mânca trebuia să-și croiască drum până la frigider fără să se rănească.

A ochit un traseu cât de cât sigur printre cioburile mai mari împrăștiate în jurul insulei din bucătărie. Purta doar niște șosete subțiri și, pășind cu grijă de pe o dală albă de gresie pe una neagră, parcă ar fi jucat o partidă de șah cu piese umane. Auzise cearta, dar acum o și vedea în cioburile de porțelan alb împrăștiate ca niște dinți pe podea. Nu le putea deranja și în niciun caz n-avea voie să se taie în ele. Dând ocol insulei, a văzut o sticlă verde de vin răsturnată într-o parte, cu o spărtură în formă de „U” prin care vinul o luase la vale într-un pârâiaș ce se prelingea până sub aragaz.

Juno a observat toate acestea fără prea mare curiozitate, în timp ce se îndrepta spre ținta ei. Vechiul frigider a gemut când l-a deschis, iar borcanele cu condimente au zdrăngănit în locașurile lor de pe ușă. Rafturile erau aproape goale – curate, dar goale, esența acestei case și a tot ceea ce se afla în ea, după cum remarcase Juno. *Cu excepția zilei de azi,* și-a spus ea, privind înapoi spre vesela făcută țăndări. Și-a apăsat buzele cu două degete și s-a zgâit în frigider. Nu făcuseră aprovizionarea. A încercat să-și aducă aminte când îi văzuse ultima dată venind acasă cu sacoșe de la băcănie, cu plasele alea reutilizabile ale lui Winnie, atârnând la fel de rău ca țâțele lui Juno. O *să se ducă în curând,* și-a spus ea. Aveau

un copil de hrănit, pe Samuel, iar ăștia de treisprezece ani mănâncă mult. Însă tot era îngrijorată. A tras de pe raft singurele două cutii de plastic, ridicându-le în lumină. Spaghete vechi de trei zile. Arătau uscate și lipite: o să le arunce ei diseară. A pus cutia pe blat. Cealaltă conținea niște resturi de orez prăjit. Pe asta a ținut-o ceva mai mult în mână; aseară, când gătiseră, mirosul ajunsese până la ea în pat și stomacul începuse să-i ghiorțăie. A încercat să identifice ingredientele doar după miros: busuioc, ceapă, usturoi, ardeiul gras fraged pe care Winnie îl creștea în grădină.

A ridicat un pic capacul cutiei, adulmecând conținutul. Putea să ia și ea un pic, să râcâie nițel la suprafață. L-a mâncat rece, stând în micuța sufragerie care dădea spre grădina din spate. Se certaseră în legătură cu casă, apoi cu banii și în cele din urmă Winnie aruncase cu o caserolă în ceva – probabil că nu în capul lui Nigel, din moment ce azi-dimineață era bine mersi. Sticla cu vin căzuse câteva secunde mai târziu.

Ceasul de deasupra ușii arăta zece și șaptesprezece minute. Juno a oftat din rărunchi. Iar era în întârziere, ceea ce însemna că nu mai avea timp să facă duș. A mâncat repede, grăbindu-se să-și spele și să-și șteargă furculița, apoi a ocolit în vârful picioarelor vasul de porțelan decedat, strâmbându-se la dezastrul de pe jos. În urmă cu câteva zile începuse o carte și abia aștepta să se întoarcă la ea. La șaizeci și șapte de ani îți mai rămân puține plăceri în viață, iar Juno considera că una dintre acestea este lectura.

A mai aruncat o privire înapoi spre bucătărie, întrebându-se cine avea să curețe mizeria aia. Îi plăcea pardoseala în pătrate albe și negre, pe care Nigel era atât de dornic s-o schimbe cu parchet din prefabricate. Frigiderul verde măsliniu, cândva o piesă impozantă la etajul unde se vindeau produse ale companiei Sears, îi făcea inima să tresară de fiecare dată când intra în bucătărie. Era o bucătărie

unde *se trăia,* fără nimic din modernismul steril pe care îl găsești de obicei în cartierele cu nume de copaci. Și era norocoasă să se afle aici. Greenlake era genul de cartier pentru care oamenii păreau dispuși să plătească sume enorme, doar ca să trăiască aici. Știa asta, așa că ultimul lucru pe care și-l dorea era să tulbure cu ceva șederea ei la familia Crouch. A stins lumina și s-a strecurat în hol, lăsând problemele în grija lor. Vinul făcuse o mizerie de nedescris, avea să fie greu de curățat.

La stânga lui Juno, cam la doi metri în față, pe hol, se aflau vestibulul și livingul oficial. Vestibulul era un mic intrând deprimant, cu ferestre vitrate dând spre parc. Cândva fusese îmbrăcat în lambriuri de lemn închis la culoare, dar Winnie îl vopsise în alb, ceea ce îmbunătățise vag sentimentul general pe care ți-l dădea încăperea. Și mai existau și poze de familie; portretele lui Sam făcute în studio, de-a lungul timpului, pe când dinții îi răsăreau din gingii ca pastiluțele de gumă Chiclets. Erau și câteva poze cu Nigel și Winnie făcând chestii care se fac la nuntă: Nigel în smoching și Winnie într-o rochie simplă, fluidă, inspirată fără îndoială de rochia Carolynei Bessette, în ziua în care s-a căsătorit cu John Kennedy Jr. Însă, în ciuda încercării disperate de a simula veselia, vestibulul era condamnat să arate ca o sacristie. Juno o auzise pe Winnie plângându-se că-i lipsit de lumină și bătându-i necontenit apropouri lui Nigel să facă ceva în privința asta.

— Am fi putut tăia copacul ăla din fața ușii de la intrare. Ar intra mai bine lumina în cameră…

Dar aluziile ei stăruitoare se îndreptau către un bărbat prea distras ca să le mai audă. Winnie aranjase ca lumina de deasupra ușii de la intrare să rămână permanent aprinsă. În tăcere, Juno fusese de partea lui Winnie în problema asta. Intrarea chiar *era* întunecoasă. Dar dincolo de ușile de la intrare, după o curte micuță, neîmprejmuită, și apoi

o stradă aglomerată, se afla parcul Greenlake. Iar asta era cea mai importantă calitate a casei. Greenlake, cartier din Seattle, dădea senzația de urban-suburban, iar în centrul lui se aflau lacul și parcul după care fusese denumit. O cărare de 4,5 kilometri tăiată prin mijlocul vegetației dădea ocol lacului. Puteai fi milionar sau persoană fără adăpost; pe cărarea aceea n-avea nicio importanță – oamenii veneau, se plimbau, împărțeau același spațiu.

Juno a luat-o în dreapta, către partea din spate a casei, iar holul dădea într-un capăt spre sufrageria propriu-zisă a familiei, iar în celălalt, spre o cameră foarte mare. Când se mutase aici, fusese uluită de aglomerarea de culori și imprimeuri care se învălmășeau prin toată încăperea.

Împingând o pernă căzută care îi stătea în drum, June s-a îndreptat încet spre rafturile de cărți, tresărind din cauza durerii din șolduri. Astăzi șchiopăta și simțea fiecare secundă din cel de-al șaizeci și șaptelea an de viață. Rafturile cu cărți se aflau la doar trei metri și jumătate de ea, dar s-a oprit după câțiva pași, rămânând liniștită și cu ochii închiși, până când a simțit că i-a trecut durerea. Până la urmă tot va ajunge; ajungea de fiecare dată. Când durerea surdă s-a mai domolit, a reușit să se deplaseze, cu încheieturile gemând. Avea o zi proastă; în ultima vreme avea tot mai multe zile din astea. Dacă ar putea ajunge până la bibliotecă…

Mergea de ceva timp pe acest drum, în care durerea își croia calea prin încheieturile ei. Inițial avusese simptome ca de gripă, cu dureri sâcâitoare atârnate de oasele ei sub forma unor tentacule cărnoase. Dar acum nu mai suferea doar când se deplasa, cu încheieturile arzând –, ci adesea durerea era atât de intensă, încât June voia să moară. Permanent avea extremitățile umflate și degetele în nuanțe vinețiii, ca fața lui Violet Beauregarde din *Willy Wonka și fabrica de*

ciocolată. Și, ca lucrurile să fie chiar mai rele de-atât, de cinci-șase ori pe zi o loveau niște valuri de amețeală și de fiecare dată când a căzut a durut-o și mai rău, pentru că i se împuținase tot mai mult trupul pe care să aterizeze. Nu avea un computer al ei, așa că l-a folosit pe cel al familiei Crouch ca să caute pe Google dieta cea mai bună pentru boala ei, întrebând robotul cel mare din cer ce ar trebui și ce nu ar trebui să mănânce. Robotul cel mare i-a spus că ar trebui să mănânce chestii precum pește și fasole și să bea mult lapte. De atunci, Juno a început să mănânce o cutie cu fasole pe zi și s-a lipsit de pește, iar când era foarte supărată pe Winnie bea lapte direct din cutia din frigider.

Podeaua care ducea dinspre living către colțul de lectură era ușor înclinată; acolo Juno nu a reușit să-și ridice la timp degetul de la picior, din cauza unei amețeli neașteptate. S-a prăbușit pe o parte, în timp ce susul devenea jos și josul, sus, izbindu-și în cădere coapsa de colțul ascuțit al unei măsuțe. A simțit cum o săgetează o durere ascuțită, distinctă, și a deschis gura să-și strige surpriza, dar singurul sunet pe care a reușit să-l scoată înainte de a se prăbuși a fost un gâlgâit sugrumat. Ultimul lucru pe care l-a mai văzut a fost cotorul cărții pe care o citea.

Juno s-a ridicat încet. Avea gura uscată și nu-și putea deschide ochii de durere. Era jenată, chiar dacă nu fusese nimeni acolo, s-o vadă. Ce se întâmplase? S-a frecat pe locul dureros de pe coapsă, crispându-se; până mâine o să aibă o vânătaie cât o prună. Pentru prima dată de ani întregi s-a trezit că și-ar dori să bea ceva – o băutură tare. Dacă tot se clătina pe picioare și se împleticea ca o bețivă, măcar să fie. Dar era numai gura de ea. Renunțase la băutură cu mulți ani în urmă, doar-doar și-o prelungi viața, iar de la chestiile pe care le ținea Nigel în casă o durea cerul gurii. *Nu-ți mai plânge de milă, bătrânico,* și-a spus, *e timpul să te ridici.* S-a răsucit așa încât

să-și strângă picioarele sub ea, apoi s-a aplecat în față până când a ajuns în patru labe.

Săptămâna trecută căzuse în baie și se alesese cu o tăietură urâtă, după ce se lovise cu fruntea de colțul chiuvetei. Atunci nu-și pierduse cunoștința; pur și simplu amețise, dar fusese suficient ca să se prăbușească din picioare.

Tăietura îi pulsa acum, când se târa ca un câine, cu capul plecat, cu genunchii scârțâind, cu mâinile și picioarele umflate și pufoase ca niște gogoși necoapte. Când a ajuns la șezlong, s-a ridicat cu ajutorul lui adunându-și ultima fărâmă de energie. O durea fiecare centimetru de carne; avea să plătească zile întregi pentru căzătura asta.

— Ha! a spus uitându-se plină de resentimente spre cărți.

Și-a găsit romanul, l-a tras din grămadă și l-a îndesat la subțioară, apoi a pornit spre cel mai apropiat fotoliu. Detesta să stea în șezlong; o făcea să semene prea mult cu Winnie. Dar n-a reușit să citească decât o pagină înainte să cadă pradă epuizării din acea dimineață.

•

Juno s-a trezit cu o tresărire. Un lăstun violet stătea pe o ramură de lângă fereastră, ciripind. *Ciu-iu, piu, piu, ciuu, cer!* Era primul pe care-l vedea de astă-toamnă, de când plecaseră cu toții. Și-a supt saliva adunată în colțurile gurii, cu buza de jos tremurând. Era moleșită, cu membrele amorțite de la somn. Iar nenorocita de circulație. S-a plesnit peste coapse cu mâinile marmorate, încercând să-și recapete simțurile. Era Epuizată, cu *E* mare.

În timp ce se străduia să se ridice din scaun, cartea a căzut cu o bufnitură pe covor, aterizând cu fața în jos, cu paginile mototolite și îndoite ca într-un soi de origami. A privit alarmată mai întâi spre carte, apoi spre umbre, care erau cum nu trebuia să fie. Și-a întors capul brusc în direcția ferestrei orientate spre est, cu vedere în grădina din spatele casei. În fundul grădinii era o portiță care dădea

într-o alee. Nigel Crouch venea adeseori acasă pe portița aceea, acum închisă și cu zăvorul pus.

Ceasul – cât era ceasul? A dat cu ochii de ora afișată de decodorul pentru televizor. A înregistrat cu neîncredere cifrele; brusc, respirația i s-a îngreunat. Împleticindu-se spre scări, Juno a uitat de cartea care îi căzuse din poală cu câteva clipe în urmă. Ultimul lucru pe care și-l dorea pe lume azi era să dea ochii cu cineva din familia Crouch.

S-a retras exact la timp: Nigel se întorsese mai devreme decât de obicei. A auzit zornăitul cheilor aruncate pe masă, apoi ușa dulapului din hol deschizându-se și geanta lui de serviciu aruncată înăuntru. De acolo l-a auzit îndreptându-se direct spre bucătărie, probabil pentru o bere. De acolo de unde stătea cuibărită sub pături, îngrozită că va trebui să mai audă încă o ceartă îngrozitoare, Juno l-a auzit înjurând în gura mare. Degetul arătător a găsit locul din spatele urechii, acolo unde craniul se curbează spre mandibulă; buricul degetului a urmărit curbura – o metodă de liniștire din copilărie, pe care se baza încă. Înțelegea că niciunul dintre ei nu părea dispus să-și lase deoparte mândria, să pună mâna pe mop și să curețe dezastrul lăsat de cearta din ajun. Juno era gata să facă prinsoare că el își dorea să nu fi ajuns mai devreme azi acasă. L-a auzit călcând direct pe cioburi; sub talpa pantofilor lui, porțelanul se transforma în nisip.

Ușa frigiderului s-a deschis și a urmat un „Fir-ar al dracului!”. Raftul de bere era gol. L-a auzit îndreptându-se spre cămară, unde Juno știa că ține ascunsă, în spatele condimentelor, o sticlă de Jack Daniel’s. De-a lungul timpului, Juno se prinsese că Winnie ura mirosul de alcool din respirația lui Nigel. Tatăl ei fusese ucis de un șofer beat, foarte bogat, iar Winnie pretindea că mirosul de alcool îi aducea aminte de acel eveniment. Compensația obținută după proces a fost uriașă: Winnie și frații ei au primit o sumă mare de bani drept daune

pentru pierderea tatălui lor. Din cauza accidentului, Winnie nu-i dădea voie lui Nigel să bea chestii mai tari decât berea sau vinul.

De acolo de unde stătea, Juno și l-a imaginat cum bea direct din sticlă, privind mizeria lăsată de vinul răsturnat la furie. După părerea ei, avea multe circumstanțe agravante. Cu două zile în urmă, Winnie lipise pe laterala frigiderului o listă cu treburi de bărbat. Juno se oprise din citit, tresărind din cauza tonului. Nu îi era direct adresată lui Nigel, firește; niciodată nu i se adresa lui, dar exista printre rânduri insinuarea că astea erau treburile lui. În capul listei scria „Proiecte”, subliniat cu trei linii:

— De reparat soneria.

— De vopsit pardoseala din spatele casei înainte să înceapă să plouă.

— De scos tapetul din dormitorul de lângă scări.

— De scos prunul. E uscat!

— De curățat jgheaburile.

A auzit cum se deschide și se închide un dulap. După sunetul scos de balamaua slăbită, Juno știa că era cel de sub chiuvetă; Nigel căuta o cârpă. Apoi sunetul apei curgând și foșnetul energic scos de sacul negru de gunoi, scuturat ca să se deschidă. Iar apoi, ascultând la volum maxim Third Eye Blind, Nigel a început să curețe mizeria pe care el și nevastă-sa o făcuseră cu o seară în urmă. I-a luat cincisprezece minute și, la un moment dat, Juno a auzit și aspiratorul pornit. Când a terminat, l-a auzit făcându-și de lucru pe la ușa de la intrare, probabil cântărind dacă ar trebui să mai încerce o dată să repare soneria.

Nu era nimic *în neregulă* cu soneria; mergea foarte bine. Juno credea cu tărie că Winnie se purta ca o răsfățată.

— Se aude prea tare, se plânsese ea. De fiecare dată când sună cineva, mă simt de parcă aș fi jefuită cu pistolul la tâmplă.

Juno nu prea înțelegea ce avea de-a face clopoțelul soneriei cu un jaf armat, dar stăpâna casei voia ca sunetul să fie ceva „mai liniștit”.

Până acum, Juno aflase câte ceva despre această familie. În primul rând: Winnie prea se purta ca o fetiță. Mereu mâncarea ei era prea condimentată, sandviciul avea prea mult muștar, Nigel se dăduse prea tare cu parfum. Dacă el încerca să facă lucrurile în stilul lui, Winnie îl supraveghea ca un vultur, așteptându-l să dea greș. Și dădea – întotdeauna dădea. Dacă cineva te așteaptă să greșești, atunci bineînțeles că o să greșești. Prin felul în care pretindea ca toată lumea să se conformeze toanelor ei, Winnie avea ceva din comportamentul unui comis-voiajor; odată ce-și începea discursul, erai condamnat să-l asculți.

Și în al doilea rând: Nigel ura culoarea – o ura. Biroul lui era decorat parcă în ciuda stridentei colecții de decorațiuni de designer a lui Winnie, ale cărei exponate erau împrăștiate prin toată casa, cu scopul de a părea neintenționate și așezate la întâmplare. Domnul Crouch acționa de cele mai multe ori pasiv-agresiv. Juno avea mare respect pentru pasivi-agresivi. Ei reușesc să rezolve lucrurile în felul lor, cu toate că, dacă scapă de sub control, se iscă tot felul de probleme. Văzuse cupluri în care partenerii se târau unul pe altul în cabinetul ei, fiecare cerându-i să-l repare pe celălalt. „Nu poți repara dacă nu știi că e defect”, le spunea ea. Iar Nigel nu știa. Regulile după care trăia el erau rezultatul faptului că fusese singurul copil. Singurul copil al unei mame singure. Winnie era prioritatea lui – avea o nevoie înnăscută de a avea grijă de femei și, în special, de femeia *lui* –, dar se amăra din cauza asta. Poate că situația nu-l supărase de la început, dar acum îl supăra.

Pe cutia de la ușă (comandată de Nigel) scria că noua sonerie cânta „Twinkle, Twinkle, Little Star”. Winnie chițăise încântată când o văzuse, iar Juno zâmbise cu bună știință, pe ascuns. Știa că Nigel se

dovedise răutăcios făcând această alegere și totuși mireasa lui blondă și agitată era cât se poate de încântată.

L-a auzit zăbovind încă o clipă înainte să se îndepărteze. În seara asta n-avea să fie montată nicio sonerie.

2.

WINNIE

Era ora 6:47 seara când mașina lui Winnie a trecut pe lângă vechiul Tahoe al domnului Nevins și a tras pe alee. Imediat după ce a parcat, femeia a aruncat o privire iritată în retrovizoare. Vechiul Tahoe, o chestie ruginită, bej, împopoțonat cu tot felul de abțibilduri, era parcat pe stradă, chiar în fața ferestrei de la livingul ei. Se afla acolo de trei săptămâni, iar Winnie se plictisise să se tot zgâiască la dreptunghiul galben pe care scria *Ești nervos, frate?,* lipit de domnul Nevins, la beție, pe geamul portierei din spate. Da, era nervoasă și n-avea nevoie ca abțibildul ăla să-i atragă atenția ori de câte ori se întâmpla să privească în direcția lui. Dar în seara asta nu era momentul să se înfurie pe vecini; în seara asta sărbătorea ceva.

Și-a verificat în oglindă machiajul pe care și-l împrospătase înainte de a pleca de la serviciu. Firește, arăta de parcă n-ar fi fost machiată deloc, sau foarte puțin. Așa funcționa Winnie: îi plăcea să lase impresia că totul a mers ușor, când, de fapt, era o grămadă de muncă în spate.

Intrând pe alee, a pășit în vârful picioarelor pe pietriș, cu grijă să nu i se afunde tocurile. Cu poșeta sub braț, a deschis poarta laterală și l-a auzit pe Nigel mișcându-se prin bucătărie înainte să-l poată vedea. Îi părea rău pentru seara trecută; exagerase. Acum știa. Plănuise să-și ceară scuze

imediat, să clarifice lucrurile, ca să se poată bucura împreună de restul serii libere, când nu era nici copilul acasă. Nu intenționase ca lucrurile să se încingă așa de tare, dar în ultimul timp Winnie își cam pierduse echilibrul emoțional. Era doar vina ei; câteodată căuta motive ca să se supere, ca și când problema din mintea ei era chiar lipsa problemelor. Nigel avea să se prefacă mai degrabă că nu se întâmplase nimic, deși nu fusese mereu așa. Soțul ei ura confruntarea, iar asta o liniștea pe Winnie. A zărit fereastra bucătăriei și a observat că Nigel lăsase deschisă ușa din spate.

A respirat ușurată când a intrat în ceea ce considera a fi pântecul casei. Era curat, lichidele vărsate cu o seară în urmă fuseseră șterse cu mopul, iar cioburile, înlăturate – pe jos nu se mai zărea nici măcar o așchie din fostul ei vas de porțelan. S-a simțit și mai optimistă decât în urmă cu cinci secunde. Nigel era un bărbat bun; șterse totul ca să nu fie nevoită ea să curețe, chiar dacă din cauza ei izbucnise cearta.

Închizând încet ușa după ea, l-a văzut pe Nigel stând cu spatele și cercetând interiorul frigiderului. Winnie a rămas o clipă să-l admire; nu o auzise intrând din cauza piesei pe care o asculta, „Dreams”, a trupei Fleetwood Mac. Nu a vrut să-l sperie, așa că a așteptat, sprijinită de buza blatului. Părea atât de ciudat să facă asta, având în vedere că erau căsătoriți de peste un deceniu, dar uneori Winnie habar n-avea cum să se poarte în preajma soțului ei.

În cea mai mare parte a timpului, Nigel era fermecător, amuzant, partener de conversație foarte plăcut – *bifat, bifat, bifat.* Singurul lucru pe care oamenii păreau să nu-l fi observat deloc era faptul că refuza să vorbească despre el. Dacă îi puneai o întrebare o devia și întorcea conversația spre tine. Din motivul ăsta, Winnie simțea că nu-și cunoaște cu adevărat soțul; pur și simplu, Nigel nu voia să fie cunoscut. Iar ea era mulțumită să fie

parte din el, oricât de superficială o făcea acest lucru.

Când bărbatul s-a întors cu fața, l-a așteptat cu cel mai frumos zâmbet al ei.

Nigel a tresărit.

— Isu… – rah… M-ai speriat.

— Îmi pare rău. De fapt, chiar am încercat să nu te sperii.

Nigel nu i-a întors zâmbetul; era tulburat. Winnie a înclinat capul, încercând să-i citească expresia de pe chip, în seara asta nu prea își ascundea sentimentele. Când era tulburat, Nigel devenea tăcut și liniștit – chipul, trupul, totul îngheța într-un fel de înfrângere supusă, plecată.

Winnie s-a făcut că nu observă și l-a îmbrățișat. Mirosea așa de bine, și nu datorită parfumului sau a aftershave-ului – *el însuși* mirosea bine. La început, la primele lor întâlniri, el îi acceptase afecțiunea plină de entuziasm amuzându-se precum stăpânul unui nou cățeluș. Iar lui Winnie îi plăcuse mult să fie noul cățeluș al lui Nigel; bucuria pe care personalitatea ei părea să i-o aducă lui Nigel a dat un sens fiecărei zile din viața lui Winnie. O poreclise Ursuleț, o aluzie în glumă la Winnie-the-Pooh.

Dar pe urmă se întâmplase ceva rău.

După aceea a fost ca și cum lumina trandafirie în care o văzuse până atunci a fost înlocuită de iluminatul aspru și crud al neoanelor din supermarket. Se terminase cu Ursuleț. Acum nu mai era decât vechea Winnie. Totuși asta nu a însemnat că ea nu mai avea luminițe în ochi de fiecare dată când îl privea. S-au obișnuit cu aranjamentul lor, oricare ar fi fost acela, și, cu toate că-și iubea foarte mult soțul, Winnie nu-l mai diviniza.

— N-avem nimic de mâncare pentru cină, a spus el.

A ridicat mâinile și s-a uitat peste umăr, holbându-se plictisit la frigider. Winnie a crezut că

glumește. I-a zâmbit, așteptând ca el să continue și să-i spună unde vor ieși la cină.

Însă Nigel a arătat spre cutiile de plastic aranjate pe rafturile altminteri goale: spaghete și orez prăjit.

— Spaghetele sunt vechi, a anunțat-o el, ridicând apoi cutia cu orez. Iar ăsta abia dacă ajunge pentru o persoană. Aș fi putut să jur că a rămas mai mult de ieri.

Winnie și-a încordat mușchii feței ca să nu plângă, în timp ce scrutau amândoi conținutul cutiei. Nigel uitase de aniversarea lor. Mai uitase o dată, chiar la început, și atunci regretase foarte tare. Winnie nu credea că o să regrete la fel de mult și de data asta.

— Ouă, a spus Nigel brusc, trezind-o la realitate. Avem o cutie cu praf de ou în trusa aia de supraviețuire pe care ne-a adus-o frate-tu.

— Cadou de nuntă? a icnit Winnie.

Spera ca acest cuvânt, *nuntă,* să-l facă să-și aducă aminte, dar Nigel nu i-a răspuns – era în cămară, tot scotocind printre lucruri.

— Dar de ce nu comandăm ceva…?

Niciun răspuns. Când s-a ivit din cămară, ținând în mână cutia cu praf de ou, lui Winnie i s-a strâns un pic inima. Chiar i se întâmpla așa ceva, chiar era pe bune: aveau să mănânce la cină niște ouă deshidratate, vechi de cincisprezece ani. A deschis gura, cu vorbele pe vârful limbii, gata să zboare, dar apoi a văzut un cârlionț negru odihnindu-se pe fruntea soțului ei. Arăta ca un băiețel – ca Samuel. Nu prea își dădea seama de ce i-a pierit vocea, așa cum îi pierise de alte o sută de ori. Îl iubea teribil pe bărbatul ăsta; doar că nu era sigură dacă și el o mai iubea. Astăzi era cea de-a cincisprezecea aniversare a căsătoriei lor și mâncau la cină ouă deshidratate.

În timpul cinei, Nigel i-a vorbit despre o carte. De obicei Winnie era un bun ascultător, însă azi era furioasă că el uitase de aniversarea lor, iar acum vorbea despre ceva ce n-o interesa câtuși de

puțin. Își imagina că a citit-o? Era vorba despre Stephen King, pentru Dumnezeu. Gândul la cărțoaiele alea cât niște cărămizi nu stârnea în Winnie *decât* sentimente de nefericire și disperare. Iar jocul de cuvinte era intenționat.

L-a privit cum își îndeasă în gură, fără pic de grație, o lingură încărcată cu omletă strident colorată, fără să realizeze o clipă disconfortul în care se afla Winnie. Era hămesit; de unde îi venea foamea asta? Ketchupul, a observat ea, făcea ca această cină de aniversare să arate ca scena crimei. A ridicat paharul cu apă și a băut cu nesaț, încercând să-și descleștеze gâtlejul permanent contractat. În bucătărie era frig. Winnie ar fi vrut să se ridice și să închidă ușa, însă era prea obosită. Vocea lui Nigel suna ca o darabană dogită, iar ea asculta mai degrabă ritmul, decât vorbele. Se întreba dacă ar fi trebuit să-i dea cadoul pe care i-l cumpărase; l-ar fi făcut să se simtă prost, dar fusese atât de entuziasmată de el. Până la urmă nu a spus nimic, tot împingând falsele ouă pe farfurie până când, într-un final, a aruncat totul la gunoi. Nu voia să-l supere pe Nigel; avea nevoie de el bine dispus.

Winnie își dorea o ultimă încercare de a rămâne însărcinată înainte ca ovarele ei să iasă la pensie. Prietenele îi spuneau că e nebună – aveau un fiu de treisprezece ani perfect sănătos, de ce naiba să vrea s-o ia de la capăt? Pe când așeza farfuriile în mașina de spălat vase, a încercat să treacă în revistă motivele: pentru că prima dată nu apucase să se bucure ca lumea, pentru că simțea că-i datorează lui Samuel și o altă legătură în viață, în afară de ea și Nigel, și pentru că voia pe cineva care s-o iubească necondiționat.

Până a terminat de băgat în mașina de spălat delicatele ei farfurii albastre pentru cină, Winnie era deja stoarsă de vlagă și cu lacrimile secate. Nigel rămăsese la masă, navigând în continuare pe telefon, cu ochi sticloși. Lui Winnie nu-i plăcea

felul în care stătea, cu o gleznă sprijinită neglijent pe genunchi, așa că a rămas în picioare în fața frigiderului, ca să-și ascundă lacrimile care începuseră iar să-i curgă pe obraji.

Primul, al patrulea, al optulea și al cincisprezecelea: aceștia fuseseră cei mai dificili ani din căsnicia lor. Câteodată ea fusese cea care crease probleme, altă dată fusese Nigel. Multe se pot întâmpla în cincisprezece ani. Dar, indiferent cum o dăduse Nigel în bară, indiferent cât de multe necazuri provocase în căsnicia lor, n-avea cum să egaleze răul făcut de Winnie. Știa și ea, știa și el.

Lucrul care îi ținea împreună era exact acela care îi și separa.

3.

WINNIE

Prima ei întâlnire cu Nigel fusese un aranjament făcut de verișoara lui Winnie, Amber, care „știa un tip”.

Tipul pe care îl știa era Nigel Angus Crouch și, dacă Winnie i-ar fi știut numele întreg înainte de a accepta să se vadă cu el, ar fi spus „în niciun caz”. Din fericire, verișoara ținuse numele secret până a reușit să-i cupleze. Venită de la New York, Amber era în Washington abia de un an și deja cunoștea mai multă lume decât Winnie, care crescuse acolo.

— Ce tip? De unde îl știi?

— Kevin îl știe. Tipul o ia de la capăt.

— De la capăt? Adică cum?

Winnie nu prea avea încredere în gusturile lui Amber la bărbați; ultimul ei iubit avea niște șerpi drept animale de companie. A ridicat din umeri, amintindu-și de vremurile când individul o făcuse pe Winnie *să poarte* un șarpe. O eșarfă solzoasă înfășurată în jurul gâtului, de o greutate letală.

Răspunsul lui Amber a venit trei secunde mai târziu, după ce a tras un fum din țigară.

— A fost logodit. Cred că a avut parte de o despărțire nasoală.

Buzele ei au format un „O” caricaturizat, suflând fumul afară. Winnie l-a împrăștiat cu mâna.

— Logodnica lui nu voia copii. E drăguț… poate un pic ciudățel… arată bine, genul ăla care îți place ție.

Orice ar fi însemnat asta. Winnie fusese de acord pe moment, pentru că nu mai ieșise de șase luni la o întâlnire și începea să se simtă cam pe uscat. Amber fixase întâlnirea prin SMS, stând într-o rână într-un scaun de grădină și suflând fumul departe de Winnie, de data asta. Tipul acceptase imediat; Winnie a presupus că și el se simțea pe uscat. Urmau să ia cina împreună într-un restaurant din centru; se întâlneau acolo și, dacă lucrurile mergeau bine, puteau să continue cu un pahar la Von’s, după aceea. Dar, când a venit ziua, ea n-a mai vrut să meargă la întâlnire. Prietenele ei se duceau în parcul Marymoore la un concert și una dintre ele renunțase, așa că rămăsese un bilet disponibil. Era gata să-i dea un mesaj ca să anuleze, dar i-a scris el primul.

> Te-am căutat pe rețelele sociale, dar tot nu-mi dau seama ce te-ar impresiona mai mult, o jachetă uzată de piele sau un sacou.

Winnie, care stătea întinsă pe spate în pat, s-a ridicat brusc, fiindcă era foarte fermă în această privință. Winnie ocrotea animalele; avea teoria că într-o zi acestea vor deveni suficient de flămânde încât să-și ia planeta înapoi de la oameni. Vor fi cruțați, evident, vegetarienii, cu atât mai mult veganii. Din acest motiv, nu purta, nu mânca și nu închidea în cuști animale.

Piele artificială sau naturală? îi răspunsese ea la mesaj. Purta un hanorac Nirvana cu logoul zâmbitor în culoare galbenă și a așteptat răspunsul lui răsucind pe deget șnurul de la glugă.

Sunt cât se poate de fals.

Lui Winnie i-a plăcut umorul lui sec și i-a plăcut și că a recunoscut c-a urmărit-o pe rețelele sociale; încercase și ea să facă la fel, dar Nigel avea cont privat și singura fotografie pe care reușise s-o vadă era a unui grup de cinci bărbați. Winnie habar n-avea care dintre aceștia era Nigel.

Le-a trimis mesaj prietenelor ei ca să le anunțe că nu o să mai ajungă, până la urmă, și s-a pregătit în schimb pentru cină.

S-a dovedit că Nigel era opusul a ceea ce își imaginase Winnie. Mic de statură, totuși bine legat – bine proporționat, ca un gimnast, cu părul des și negru dat cu eleganță pe spate. Când a întâmpinat-o la intrarea în restaurant, îmbrăcat în blugi închiși la culoare și tricou alb, Winnie s-a simțit brusc dezamăgită. Și-l imaginase ceva mai dichisit și iată-l aici – un chip banal, cu niște ochi de cel mai banal căprui. Winnie era pe cale să-l repare – adăugându-i o barbă, îmbrăcându-l în culori mai potrivite cu tenul lui – când și-a pierdut șirul gândurilor. Nigel îi zâmbea. Transformarea a fost atât de uimitoare, încât a simțit brusc că se rușinează. Și nu purta chiar orice fel de blugi, după cum a observat – erau de firmă. Și-a dus mâna la ceafă, ca să-și prindă părul, apoi și-a trecut palma pe toată lungimea lui, până când i-a țâșnit din pumn, eliberat din strânsoare. Privirea lui Nigel a urmărit totul cu expresia cuiva care vede un pudel dansând, cu o încântare blândă așternută pe chip.

— Emoție falsă sau adevărată?

Gura lui senzuală s-a arcuit în jurul întrebării, într-un zâmbet leneș.

Winnie avea fluturi în stomac. Nici măcar nu s-a simțit stânjenită că el și-a dat seama; îl făcea să

pară mai matur, mai sexy.

— Întreabă-mă după ce bem ceva, i-a răspuns ea hotărâtă.

Când le-a venit mâncarea, Winnie era deja la al treilea cocktail și se concentra mai mult la mâna lui Nigel care urca ușor pe genunchiul ei, decât la chipul lui banal. Acum nu-l mai considera banal. De fapt, niciodată nu se simțise atât de electrizată. Aveau o chimie sexuală, dar nu era doar asta. Chiar dacă, până să zâmbească, Nigel i-a părut sub medie la capitolul „înfățișare", la toate celelalte capitole era extraordinar. Nu-și luase ochii de la chipul ei, toată noaptea; nici măcar când chelnerița în rochie mulată încercase să stabilească un contact vizual cu el. Adeseori ochii îi alunecaseră spre buzele ei, în timp ce vorbea, ceea ce o făcuse pe Winnie să se foiască în scaun. Și îi pusese întrebări deștepte; întrebări atât de profunde, încât Winnie se simțise deopotrivă ușurată și tristă să răspundă la ele: „Cum a afectat moartea tatălui tău felul în care îți vedeai mama?"

Înainte de Nigel, Winnie ieșise doar cu diverși sportivi; un rugbist, un tenismen, un jucător de fotbal american și un pescar profesionist. Se întrebase adeseori de ce se simțise atrasă de Nigel, care nu era nici pe departe genul ei. Îl găsise sexy pentru că el presupusese că era genul ei. Încrederea lui în sine era atât de îndrăzneață, atât de nepotrivită cu trăsăturile banale și cu statura lui mică, încât Winnie fusese fascinată – și, destul de ciudat, excitată. Întâlnirea lor dusese la alta, în seara următoare, apoi la alta. După o lună, Winnie se mutase în apartamentul lui Nigel (era mai aproape de oraș decât al ei) și în șase luni erau logodiți. Și poate că pentru el nu fusese decât o refulare după relația de dinainte, dar iată-i aici, după cincisprezece ani, trăind în casa visată de Winnie.

Până la urmă, chiar și prietenele ei începuseră să creadă. Cu toate că tot mai făceau din când în când

câte un comentariu despre lipsa de entuziasm a lui Nigel față de lucrurile frumoase pe care le aveau. Era caraghios, se gândea Winnie, cum se tot lăudau ele cu bărcile, cu excursiile extravagante în Europa, în timp ce Nigel le asculta… plictisit.

— Nu poți și tu să te prefaci că te interesează? îl dojenea după aceea.

— Sunt așa niște ipocrite, Winnie. Nu-i destul că le accept ipocrizia? Putem să încheiem cu asta pe ziua de azi?

Ea a râs și apoi au făcut dragoste. Nigel era inteligent și Winnie era frumoasă. Cultivase aparențele unei vieți perfecte, dar nu putea șterge trecutul.

Dacă n-ar fi fost casă, Nigel ar fi putut fi fericit. *Reformulează asta,* și-a spus Winnie: dacă n-ar fi fost casa, Nigel ar fi putut fi fericit *cu ea.* Făcea glume, cum că fusese blestemată, dar ea știa că le credea. Soțul ei era superstițios, moștenire de la maică-sa, și dădea vina pe casă pentru cele mai multe dintre problemele lor. Indiferent cât de mult o ura Nigel, Winnie iubea casa lor de pe strada Turlin. Într-un fel, ea îi alesese pe ei. Era un pic aspră pe la colțuri – adică mai greu de iubit în unele camere decât în altele –, dar era o casă foarte bună. Și, mai important de-atât, prietenele ei erau invidioase. *O casă în Greenlake! Dar cum, asta e aproape la fel de bună ca o casă în Lake Washington!* Toate spuseseră asta, ceea ce o încântase pe Winnie profund. Bineînțeles, asta se petrecea cu cincisprezece ani în urmă și acum cele mai multe dintre ele aveau deja trei copii și casă chiar în Lake Washington.

A intrat în cadă și a închis ochii, lăsând apa să-i acopere umerii. Cât efort ca să fie Nigel bine dispus. Cel puțin se putea bucura de o baie fierbinte la aniversarea căsătoriei lor.

Winnie avea tendința să acționeze când își dorea ceva și, dacă era sinceră cu ea însăși, acesta a fost probabil și motivul pentru care au început

problemele. A vrut casa de pe strada Turlin și au plătit o sumă uriașă ca să trăiască într-o casă pe care el o ura. Winnie știa că, dacă n-ar fi fost ea, Nigel ar fi locuit într-un apartament din centru, unul nou într-una dintre clădirile acelea în care se reflecta cerul, cu Starbucks și sală de gimnastică. Nigel nu crescuse ca Winnie, într-o familie mare, împreună cu fratele ei geamăn și alte trei surori. Mama lui fusese mai mult singuratică, care muncea din greu și obosită până în măduva oaselor. Preferau să închirieze, nu să cumpere, întotdeauna un loc mic și modern.

Casa aproape că le căzuse din cer – sau poate îi căzuse lui Winnie din cer. După luni întregi de negocieri aprige, vizionări ratate și de târât de la o casă-model la alta, Winnie ieșise la o alergare în jurul Greenlake, fără Nigel, ca să-și limpezească gândurile. Se certaseră îngrozitor pe tema caselor. Parca mașina, când zărise proprietarul unei case înfigând țepușele semnului „De vânzare” pe peluza din față. Sărise din mașina încă în mișcare și sprintase ca o ninja, traversând peluza în pantofii de alergare New Balance.

— O cumpăr, spusese cu respirația tăiată. Casa ta. E vândută.

Așa cum își amintea mai târziu fostul proprietar, Winnie smulsese pancarta din pământ și o aruncase în portbagajul BMW-ului ei. Trei luni mai târziu perfectaseră vânzarea.

Amintirile lui Winnie despre acele douăsprezece săptămâni erau în ceață. Negociaseră mult până când, într-un final, oferta lor fusese acceptată și, dintr-odată, se treziseră proprietarii unei case foarte vechi și foarte mari. Cu un amplasament grozav.

— Serios, Nigel. Cine n-ar vrea să locuiască în Greenlake?!

Winnie îi spusese aceste cuvinte pe când se îndreptau, braț la braț, spre noua lor casă, la doar douăzeci de minute după încheierea tranzacției.

Avea ochii la fel de mari ca în ziua în care Nigel o ceruse în căsătorie.

Locuiau deja de un an în noua casă, când în acoperiș a apărut o infiltrație serioasă. Nigel a trebuit să scoată din bancă cei 401.000 de dolari ai săi, ca să-l înlocuiască. Apoi, chiar după ce l-au adus acasă pe Samuel, au descoperit mucegai negru în pod și a trebuit eliminat. Au locuit o lună la hotel, împreună cu bebelușul nou-născut, cât timp s-au făcut reparații. Câțiva ani mai târziu, Nigel dorise să adauge un apartament separat de locuința principală de ușa care dădea la el în birou.

— Dar de ce trebuie să aibă intrare separată? contracarase ea.

Nigel își pierduse răbdarea; dacă Winnie își propunea să se pună de-a curmezișul, ar fi început cearta.

— Putem să-l închiriem dacă o să avem vreodată probleme cu banii – ceea ce, la drept vorbind, după cât am băgat în casa asta, s-ar putea să se întâmple curând, îi explicase Nigel, chiar dacă nevestei lui îi fugise culoarea din obraji.

Apoi adăugase:

— Ar mai crește și valoarea proprietății.

De parcă lui Winnie i-ar fi păsat de asta. I s-a strâns stomacul numai când el a amintit de bani. Singura ei relație cu banii era să-i cheltuiască.

— M-am uitat un pic pe situația noastră financiară și…

— Fă-o și gata, i-a spus Winnie. Sunt convinsă că știi ce faci.

Imediat după aceea o sunase pe Amber.

— Are dreptate, i-a spus ea.

Winnie auzise în telefon o ușă trântindu-se. Amber devenise agent imobiliar, probabil că ajunsese la o vizitare.

— O să fie un plus la valoarea proprietății și, da, îl poți pune și pe Airbnb. Pământul către Winnie, asta se face acum.

— Nu e ceva care să-mi convină, a repezit-o Winnie.

Dar l-a lăsat pe Nigel să câștige runda aceea. Și a presupus că *era* într-adevăr o decizie bună ca afacere. Nu că el murea de nerăbdare să permită unui străin să se mute acolo, dar exista această opțiune.

Când Winnie a ieșit din baie, Nigel era la parter, despachetând cumpărăturile din două sacoșe reciclabile. A aruncat o privire peste ce cumpărase, sperând să găsească o felicitare sau o cutie cu bomboane, dar nu era nimic interesant, cu excepția unui nou desfăcător de conserve. Brusc s-a simțit dezamăgită de ea însăși. Ce sperase? Artificii și șampanie? Nigel era un bărbat bun, care o iubea; era mulțumită cu atât. I-a aruncat un zâmbet, ajutându-l să pună totul la loc. Mai târziu, când s-au întins în pat și el s-a lipit de ea, nu s-a încordat, înțepată, chiar dacă o parte din ea asta ar fi vrut – în seara asta cedase deja. Așa că l-a lăsat, iar el a adormit nevinovat la câteva minute după aceea, fără să știe de criza zdravănă de plâns a lui Winnie, până târziu, în noapte.

Pentru că nici acum, la atâția ani după lucrul acela oribil care se petrecuse chiar în această casă de pe strada Turlin, Winnie nu știa dacă exista ceva pe lume care să fie vreodată destul.

4.

JUNO

Juno se mutase în Seattle din Albuquerque, New Mexico, în urmă cu patru ani. Trăise o viață acolo și o alta în Washington, extrem de diferite una de cealaltă. Juno cea din New Mexico avusese o carieră și o familie, un soț și doi băieței. Era plinuță și cu sânii mari și purta imprimeu cu arabescuri ca notă personală în stilul vestimentar. Primul ei cabinet fusese într-un spațiu la stradă, pe

care îl împărțea cu două prietene, și ele terapeute. Cinci ani în mica lor triadă pentru sănătate mintală și Juno adunase deja destui clienți cât să poată gira pentru un cabinet individual, separat. A cumpărat un fost Burger King de la periferie, intrat în faliment, și l-a transformat în *Sesiuni* – centru pentru consiliere de familie. Asta a fost înainte să-și distrugă mai mult sau mai puțin până la temelie propria viață și să ajungă în Washington.

Auzise că aici vremea nu încearcă să te ucidă de prea multă căldură sau prea mult frig, iar asta îi convenea de minune. Cel mai mare rău pe care ți-l putea face orașul Seattle era o ploaie cețoasă după care simțeai un soi de somnolență umedă. Când plecase din Albuquerque, Juno nu luase prea multe cu ea, doar ce putuse căra într-o valiză ieftină. Doar o mână de amintiri, printre care ochelarii de citit ai lui Kregger, pe care îi și folosea din când în când.

A ajuns să locuiască în casa din strada Turlin la cincisprezece ani după ce fusese cumpărată de Winnie și Nigel. Toate renovările fuseseră deja terminate și parterul căpătase un mic apartament cu intrare separată. Prima dată când a văzut casa – cărămizi roșii pe fundalul unor nori violet-gri, ca într-o pictură – a oftat. Nu se afla aici în căutarea unei locuințe, ci doar ca să admire clădirea, cu frumusețea ei gotică. Însă ocazia s-a ivit de la sine, iar Juno a profitat de ea. Avea o profundă nevoie de schimbare, iar casa de pe strada Turlin a ispitit-o. Juno prinsese rădăcini pe trotuar când pe lângă ea a trecut o mașină cu muzica dată tare. A făcut primul pas spre noua ei casă exact când solistul cânta „Știam că e acum ori niciodată…”

Fiul proprietarilor, o păstaie deșirată cu păr nisipiu și gene blonde, părea la fel de bulversat de părinții lui pe cât era și Juno. Adeseori îl zărise dând din cap când ei nu-l puteau vedea, ca și când nu-i venea să creadă cât erau de stupizi. Juno bănuia că Samuel obținea scoruri mari la

Wechsler[1], mai mari probabil decât Winnie și Nigel la un loc. Juno văzuse de multe ori, de-a lungul timpului, părinți care îi aduceau copiii să-i repare, de parcă ar fi fost electrocasnice, nu indivizi complecși. Nu poți repara un copil – nici nu au nevoie să fie reparați. Copiii au nevoie doar de un exemplu sănătos de iubire, la adăpostul căreia să se dezvolte și să înflorească. Chiar ieri, Samuel o găsise stând pe o bancă lângă lac și avuseseră o discuție de la suflet la suflet grozavă și extrem de importantă. Juno știa sigur că ea era singura persoană cu care Sam putea discuta despre preocupările lui, oricât de tulburătoare ar fi fost acestea pentru orice altcineva în afară de ea. Și chiar îi spusese asta în timp ce stăteau pe malul lacului – acel lac pe care ea îl descrisese drept „liniștit ca orezul”.

— Liniștit ca orezul? răsese el, ținându-se de burtă și înclinându-și capul dintr-o parte în alta.

— Exact așa, a spus Juno. Liniștit ca orezul.

— N-am mai auzit expresia asta.

Când se așezase lângă ea, cu sprâncenele ridicate a mirare, arăta mai degrabă ca un copil nesigur decât ca băiatul cu opinii ferme pe care ajunsese să-l cunoască.

— Știi că unii dintre cei mai cunoscuți criminali în serie ai tuturor timpurilor sunt din Washington?

Juno se lăsase pe spătarul băncii, încruntându-se la cerul pe cale să se îngălbenească.

— Lasă-mă să mă gândesc, a spus ea. Ted Bundy!

S-a uitat la Sam, care a dat din cap, entuziasmat.

— Criminalul din Green River… cum îl chema pe tipul ăla? Gary cumva…

— Ridgeway, a completat Sam.

— Da. Așa e, a încuviințat Juno.

— Yates și ăăă… da, mai era bărbatul ăla, întruchiparea răului. Țintele lui erau copiii – absolut dezgustător. Dodd, a adăugat ea, cu o plescăitură din buze.

— Părinții mei o iau razna când văd că mă uit online după chestiile astea.

— Păi, și poți să-i condamni? Dacă mama ta ar fi obsedată să se uite în fiecare seară, înainte de culcare, la filmări cu accidente de mașină violente, tu n-ai fi îngrijorat?

— Mama e obsedată de o grămadă de lucruri care mă îngrijorează.

Pe fața băiatului nu se putea citi nimic, dar i-a văzut licărul comic din privire.

Juno nu s-a putut abține să nu zâmbească. Puștiul avea un fel de simt al umorului matur și ironic.

— Mamele sunt obsedate de chestii de mamă. Copiii sunt obsedați de chestii de copii. Nu-i nimic în neregulă să aveți preocupări diferite și să vă iubiți la fel de mult unul pe altul.

Pe Juno a luat-o prin surprindere rapiditatea cu care a alunecat în rolul de terapeut după toți anii aceștia. A luat-o prin surprindere și platitudinea cuvintelor ei.

— Câteodată mă simt de parcă nici n-aș fi copilul lor.

— Poate nici nu ești, a spus Juno firesc, pe un ton leneș; nu există oare în viața oricărui adolescent o perioadă când se convinge că este adoptat?

Sam este un băiat deosebit, și-a spus Juno acum, stând în ușa băii, cu privirea alunecându-i peste sticluțele cu parfum și loțiuni așezate pe plăcile lungulețe de faianță de lângă cadă. Își evita complet reflexia din oglindă, știind deja că va vedea ce nu voia să vadă – semnul sub formă de fluture, roșu și dureros, întins peste nas și obraji. Ar fi văzut ochii umflați și gălbejiți și ar fi văzut pielea pătată ca un ou de rață.

A apăsat comutatorul și a intrat. S-a strecurat pe ușă, cu spatele încă înțepenit de la poziția în care dormise noaptea trecută, avansând spre chiuveta unde, pe o tavă argintie, erau aranjate sticluțe

transparente. Eucalipt, ulei din arborele de ceai, iasomie. Juno a ales câteva și le-a dus lângă cadă. Asta era perioada favorită din zi, când avea timp să lase apa să-i ușureze suferința trupească. A umplut cada până în buză și apoi, lăsându-se ușor în apă, a scos exact acele sunete pe care le-ar face o femeie foarte bătrână și foarte obosită. A încercat să nu se uite în jos, să se privească, așa cum stătea așezată pe fundul căzii, însă tot a prins frânturi din coapsele osoase și din pielea subțire ca hârtia velină, care au făcut-o să-și ferească privirea.

Se bucurase de discuția cu Sam de alaltăieri, din parc. Dar acum, stând întinsă în cadă și amintindu-și de momentele pe care le petrecuse cu el, și-a dat seama că terapeuta retrasă cu mulți ani în urmă năvălea din nou înăuntrul ei.

Câteodată mă simt de parcă nici n-aș fi copilul lor, spusese el.

Nu înseamnă nimic, și-a spus Juno. *Bucură-te de baia ta.*

Juno a deschis ochii. În baie nu se afla niciun ceas, însă ea știa ce oră e după lumina reflectată pe zid. Se făcuse timpul să iasă și să treacă la pasul următor.

•

Era după-amiază târziu, iar părul lui Juno se uscase într-un fel de aură gri și zburlită – cârlionți ciufuliți îndreptați în sus, în loc să coboare firesc. A tras de unul în timp ce-și pregătea ceaiul, un alt tic nervos pe care-l avea din copilărie. Cândva fusese roșcată, dar asta se întâmpla cu multă vreme în urmă, pe când bea gin martini și fuma țigări mentolate. Altă viață, altă femeie. Toată lumea voia să-i atingă părul: bucle pline, roșcate, care îi cădeau până în talie. Femeile în vârstă o opreau pe stradă să se mire de părul ei și să-i spună că plăteau bani grei pentru culoarea aceea. Acum Juno era femeia în vârstă. În timp ce sorbea din ceai, a zâmbit în colțul gurii. Acum, că îmbătrânise, arăta mai puțin ciudat, sau poate că

ochii erau problema. Ceaiul era tare și dulce. Juno l-a băut repede, gândindu-se la analgezicele ei de la parter, în refugiul pe care și-l crease. I se cam terminau; ultima dată când verificase, mai avea doar șase. Trebuia să se bazeze pe faptul că familia Crouch va reface stocul. Lui Juno i-a pierit bunadispoziție; brusc, ceaiul a căpătat un gust nasol. Ura să se bizuie pe alții. A aruncat restul de ceai în chiuvetă și a început să curețe mizeria pe care o făcuse, cu o nouă îngrijorare ticăindu-i în minte.

La ora patru, domnul Nevins, vecinul de alături, și-a parcat vechiul Tahoe chiar în fața ferestrei de la living, iar Juno și-a turnat un deget din whiskey-ul lui Nigel, chiar dacă nu-i plăcea și renunțase oarecum la băutură. A luat paharul sus, în camera de zi cu vedere spre parc. La ora asta stătea aproape ca pe ace, știind că e vremea ca ei să ajungă acasă. Umpleau toată casa de tensiune: adeseori sexuală, alteori doar urâtă și goală.

Camera de zi de la etajul al doilea era cea mai bună zonă a casei, datorită priveliștii deopotrivă efervescente și domolite. Casa se afla pe una dintre cele mai aglomerate străzi din vecinătatea parcului Greenlake, cea care dădea spre și venea dinspre I-5. Juno s-a cufundat într-un balansoar, lăsând whiskey-ul să-și facă treaba și privind cum traficul navetiștilor începe să se târască încet. Aceasta era acum fereastra ei spre exteriorul unde rareori se mai încumeta să pășească. Însă cunoștea sunetele și mirosurile suficient de bine ca să-și folosească imaginația. Două femei s-au oprit din plimbare ca să-și facă un selfie în timp ce un bichon maltez adulmeca iarba din jur, iar un bărbat în pantaloni de alergare scurți și mulați, galben-neon, aproape că s-a ciocnit de ele. A reușit să sară într-o parte și să le evite la mustață, aproape călcând pe bichon. Femeile au terminat de făcut poze fără ca măcar să-și dea seama ce s-a întâmplat.

În parc, pe iarbă, o familie cu trei adolescenți s-a adunat într-o mică grămadă, râzând și ținând în mână pahare de la Starbucks. Părea că le e frig. Sam n-avea să ajungă acasă de la antrenament decât peste câteva ore, dar ei îi plăcea când era acasă, fiindcă între părinții lui se ivea o rază de lumină, relaxând atmosfera din casă. Îi știa după pași pe fiecare dintre ei, iar ai lui Sam sunau ca un *clomp clomp clomp* stângaci făcut de un băiat cu mersul tărăgănat. Un pui de girafă, derapând și izbindu-se de colțuri. Era tare drăguț; îi amintea de băieții ei. Soarele cobora acum peste lac; pătrundea chiar prin fereastra sub care stătea ea. Lăsându-se pe spate în scaun, i-a dat voie soarelui să-i mângâie tot trupul.

Era timpul să coboare la parter.

Lângă ușa de la intrare, îngrămădite la repezeală la perete, erau rămășițele încercării lui Nigel de a repara soneria. Juno s-a uitat la mizeria lăsată, atingându-și cu limba o măsea infectată din partea dreaptă – fire, bobine și șuruburi împrăștiate pe parchet, confetti ale unei încercări „meșterește singur" ratate – și apoi a pășit peste ele.

5.

WINNIE

— Stai așa.

Nigel se străduia să rămână calm. L-a auzit mutând telefonul de la o ureche la cealaltă. Când a continuat, i-a simțit încordarea din voce.

— Ai zis că fratele tău o să stea cu noi?

În timp ce se lansa într-o scurtă recapitulare a ultimei scheme a lui Dakota, Winnie a simțit cum i se strânge stomacul. A văzut-o pe Carmen ieșind din lift, cu o pungă de hârtie albă strânsă sub braț. A ridicat o mână când a trecut pe lângă biroul lui

Winnie, dar ea nu i-a răspuns cu obișnuitul zâmbet superficial.

— Și-a pariat tot salariul la cursele de cai pentru un trifecta[2]. Manda l-a dat afară în suturi.

— Așa cum era și normal, a spus Nigel. Dar Dakota trebuie să…

— Doar pentru scurtă vreme, a spus Winnie prudentă, apoi a șuierat în receptor: ultima oară l-a luat Shelly, practic e rândul nostru.

Winnie se bucura că soțul ei nu-i putea vedea chipul; s-a zărit în monitorul computerului și era palidă și speriată. Shelly era cea mai mare dintre surorile Straub. Nigel o ura – o urâse din secunda în care li se întâlniseră privirile, iar ea îi spusese:

— Soră-mea n-a făcut o treabă prea bună când ni te-a descris.

Nigel bănuise că intenționase să-l insulte, din moment ce-și terminase declarația cu un mic hohot de râs, iar apoi se uitase în altă parte, de parcă el nici nu conta. Oricum, așa relatase el întâmplarea. Shelly nu a făcut niciodată prea multe comentarii despre această primă întâlnire, ceea ce Winnie presupunea că e în stilul ei. Rareori o impresiona ceva și, când se întâmpla, era legat de bani.

În ciuda disprețului prost mascat al lui Shelly față de soțul surorii ei, Winnie ținea cont de tot ce spunea soră-sa – așa cum făceau toți ceilalți frați. După moartea tatălui lor, mama uitase cum să le fie părinte în afară de a-i sufoca pe toți cu o afecțiune smiorcăită. Shelly era cea care îi crescuse, le făcuse de mâncare, îi culcase și uneori falsificase semnătura mamei pe carnetele de la școală. Dacă Shelly îi spunea lui Winnie că era rândul ei să-l ia pe Dakota la ea, Winnie accepta fără să crâcnească; la urma urmelor, era geamănul ei, chiar dacă faptul că împărțiseră pântecul nu-i ușura traiul cu el. Nigel, pe de altă parte, voia să protesteze, știa lucrul ăsta. De fapt, voia să vorbească cu managerul, însă managerul era un general de un metru și jumătate, care purta

pantaloni comozi și o tunsoare bob foarte ascuțită și care nu dădea doi bani pe ce credeau Nigel sau Winnie. Shelly, sora cea mai mare, lordul fraților Straub.

Winnie a tras adânc aer în piept, pregătită cu lista de apărări și argumente. Oare nu se chinuise cu mama lui ani în șir? Mama unui copil unic poate fi băgăcioasă și sâcâitoare, mai ales dacă este singură și se bazează pe copilul ei pentru orice, practic. Pregătise o listă cu toate momentele în care îi fusese dificil să aibă de-a face cu mama lui – jalnic, da, însă perspectiva vinovăției era singura abordare cu care lucra.

— Chiar crezi că este o idee bună să stea în aceeași casă cu Samuel? Băiatul a fost foarte supărat ultima dată când a stat Dakota la noi.

A simțit cum inima îi cedează. Implicarea lui Samuel dărâma orice argument i-ar fi ieșit pe gură.

Cu doi ani în urmă, Manda își dăduse soțul afară pentru că își trimisese mesaje cu tentă sexuală cu o colegă. Când l-a luat la întrebări, Dakota a făcut o criză de furie și a spart toate farfuriile din casă pe podeaua din bucătărie, apoi a alunecat și s-a tăiat într-o bucată de porțelan. A învinuit-o pe Manda pentru accident, spunând că l-a supărat, și apoi s-a dus la spital, unde i-au pus patru copci la antebraț. Atunci, ajunsese în final la Shelly. Winnie și-o amintea cu precizie spunând:

— Și ce-i cu asta? Nici măcar n-a făcut sex cu femeia aia…

Așa că Shelly îl mutase pe preaiubitul lor frate în dormitorul pentru oaspeți din casa ei.

— Da, Shelly, dar dacă Mike ar fi făcut așa ceva… protestase Winnie.

— Ha! Știe el bine cum stă treaba. Și, în plus, a adăugat ea cu jumătate de gură, nici Manda n-a prea fost ușă de biserică.

Apoi Manda l-a mai dat afară o dată, pentru o punguță cu un praf alb pe care i-a găsit-o în portofel. De data aceea îl luaseră ei – ea și Nigel.

De fapt ar fi fost rândul lui Chelsea, dar ea era în Hawaii pentru a zecea aniversare a căsătoriei cu Mary, soția ei. Dakota stătuse ascuns în cameră timp de o săptămână și apoi, într-o noapte, pe când Winnie pregătea cina, se drogase și se îmbătase și, doar în chiloți, se împleticise până în living, unde Samuel se uita la televizor. Sub privirile uluite ale lui Samuel, unchiul a vomitat pe Playstation și apoi s-a căcat în chiloți.

Manda se certase mereu cu Dakota fiindcă bea prea mult în fața copiilor și se purta ca un nebun. Ca urmare, venise să bea în fața puștiului lui Winnie, ceea ce bineînțeles că provocase un scandal de proporții cu Nigel.

Winnie a făcut o pauză mai lungă, apoi a înjurat.

— Rahat. Fir-ar al dracului. Cum am uitat? Pot să-l trimit pe Samuel să stea cu mama în weekend. Și duminică mai vedem noi.

Toate surorile se purtau la fel cu Dakota – îl cocoloșeau. Doar că el nu mai era copil mic, ca să fie cocolosit, iar Winnie simțea că de data asta Manda nu avea să-l mai ierte.

— Oricum poate că Dakota și Manda o să-și rezolve problemele până atunci, a spus ea.

S-a uitat țintă la imaginea de pe ecran: o fotografie a ei cu Nigel și Samuel pe plajă, în vacanța petrecută anul trecut în Republica Dominicană.

— Așa rău n-a mai fost niciodată. S-ar putea ca de data asta Manda să nu mai vrea să-l primească înapoi. În ultimii zece ani s-a purtat ca un puști cordit care ajunge la facultate și o ține dintr-un chef în altul, Winnie.

A oftat adânc. Încă din copilărie, Dakota făcea des crize de nervi; Winnie și-l amintea îmbufnat și plin de pretenții. Moartea tatălui lor păruse să-l împingă dincolo de limite; parcursese perioada de doliu cu pumnii și cu o tentativă de sinucidere la vârsta de șaptesprezece ani. Dar fusese dintotdeauna furios; pe ce anume, Winnie habar n-

avea. Părea că-și alege singur ce-l stârnește. La aniversarea comună a vârstei de zece ani, Dakota fusese atât de furios că trebuia să împartă petrecerea cu sora lui, încât înșfăcase tortul dreptunghiular pentru care mama lor plătise trei sute de dolari și-l aruncase în piscină. Winnie încă îl mai vedea în fața ochilor, îmbrăcat în șortul lui de înot, cu model de camuflaj cu cusături portocaliu neon, ținând în mână tortul pe care fusese imprimată o poză cu chipurile lor. O privise în ochi cu o clipă înainte de a azvârli în apă, direct pe fundul piscinei, fețele acelea zâmbitoare. Nu fusese pedepsit, firește; părinții, împreună cu prietenii lor, se amuzaseră.

La cea de-a treisprezecea aniversare primiseră amândoi de la mătușa Shea niște acvarii micuțe cu pești luptători siamezi. O săptămână mai târziu, Dakota a descoperit că peștele lui plecase în oceanul din cer. A năvălit în camera pe care Winnie o împărțea cu Chelsea și i-a șterpelit bolul de sticlă de pe birou. Winnie a încercat să-l oprească, dar era deja mai înalt cu treizeci de centimetri decât ea și ținea bolul deasupra capului, împroșcând-o cu apă pe față când încerca să i-l ia. Se dusese direct în baie și apoi trăsese apa peste peștele viu al lui Winnie, aruncat în veceu împreună cu peștele lui mort, în timp ce ea se văicărea, protestând.

— Ce e corect, e corect, îi spusese el, trăgând apa.

Imediat după aceea îi păruse rău de ce făcuse și izbucnise în lacrimi. Winnie îl iertase, firește, dar uneori toate aceste amintiri îi năvăleau dintr-odată în minte, într-un mod foarte neplăcut. Dacă se purtase așa cu sora lui geamănă, oare cum se purta acum cu soția lui, Manda?

Nigel aștepta în telefon ca ea să spună ceva. Așa că și-a îndepărtat toate aceste gânduri.

— Știu – Iisuse – chiar știu. Nu și-a mai revenit niciodată după moartea tatei. Dar face parte din

familie, așa că trebuie să rezolvăm situația. Ai și tu răbdare cu el. Fiecare poate să lase de la el.

Avea un ton fals optimist. Parcă era o majoretă beată. Și nu doar că făcea parte din familie, era fratele ei geamăn. Asta genera niște responsabilități în plus.

După cincisprezece ani de căsnicie, Winnie știa poziția lui Nigel fără ca acesta să i-o spună – nu era de acord. Nu credea că Dakota și Manda or s-o scoată la capăt. Nu era problema lui, nici nu era vorba despre fratele lui și nici nu credea în legătura dintre gemeni. Nu voia deloc să lase de la el. *Simt niște avantaje să fii copil unic,* a admis Winnie cu amărăciune; și, deși mutarea lui Dakota în casa lor era pentru ea un lucru absolut normal, știa că pentru Nigel asta însemna o încălcare extremă a vieții private. Lui Dakota îi lipsea respectul pe care l-ar arăta un oaspete cuviincios; era îngălat. Lăsa vase murdare peste tot prin casă, resturi de burrito congelat se sleiau în dumicați roșietici, cutii goale de bere se adunau în stive pe blat – și șervețelele… O, Doamne, de fiecare dată când stătea cu ei aveau parte de atâta plâns. Nigel le zicea „fulgi de muci” – petice întărite se strângeau în teancuri albe, de parcă aveau toată casa decorată de Crăciun. Apoi mai era și problema cu băutura, din cauza căreia existase și momentul care îl oripilase pe Samuel.

— Ei bine, o să-l găsești acasă când o să ajungi, a spus Winnie. A trecut pe la mine să ia cheia. Poate să stea în dormitorul albastru.

— Îhî.

— Te-ai supărat? Pari supărat.

— Sunt supărat, i-a răspuns el. Dar nu are nicio importanță, din moment ce l-ai primit deja fără să-mi spui și mie.

Winnie a tăcut.

— Winnie, dacă doar se uită la mine aiurea…

— Știu, știu.

A expirat cu zgomot. Îl și vedea, cu bărbia înfiptă în piept, cu ochii mijiți, împingând limba în dinții din față.

— L-am avertizat, a spus ea. Îți promit că o să fie în regulă. E într-o perioadă nasoală, dar o să se poarte cum trebuie.

•

Jumătate de oră mai târziu, când Winnie a ajuns acasă, La găsit pe Dakota în genunchi, montând soneria pe care Nigel nu reușise s-o monteze timp de câteva săptămâni. Era o ofertă de pace. L-a privit câteva secunde, temându-se de noaptea pe care o avea înainte; Nigel îi servise o porție zdravănă de vinovăție, iar Samuel avea să se închidă cu totul în el. Grija pentru fiul ei o consuma deja, iar situația asta nu făcea decât să înrăutățească lucrurile. Habar n-avea de ce acceptase. De fapt, avea habar: sora ei o hărțuia și o intimida, iar ea era aproape la fel de ușor de manipulat ca un câine flămând. Dakota asculta muzică în timp ce lucra, o piesă country smiorcăită. L-a auzit fredonând încet și i s-a înmuiat inima. Încă îl vedea ca pe un băiețel.

— Hei!

Dakota a tresărit când i-a auzit vocea. Era îmbrăcat tot în uniformă – Nigel spunea tot timpul că arată ca un cartof copt în uniforma aia de curier. S-a ridicat, reamintindu-i brusc lui Winnie cât de înalt era. Semăna cu tatăl lor, 1,95 metri și bine legat. A trebuit să încline ușor capul pe spate ca să se uite la chipul plin de remușcări al fratelui ei. Cu ochii roșii, i-a evitat privirea când a spus:

— Vă sunt foarte recunoscător că mă lăsați să stau aici. Manda…

Auzind numele propriei soții, ieșit chiar din gura lui, bărbatul acela masiv, de 1,95 metri, a izbucnit în plâns. Și exact în același moment Nigel intra cu mașina pe alee.

Winnie l-a așezat pe Dakota la masă și Nigel a făcut ceai pentru toți trei. Asta făcea și mama lui

când cineva era supărat. Winnie l-a privit cum mânuiește cele trei pliculețe de ceai și cuburile de zahăr. A turnat câteva picături de whiskey în cana lui și a ei, sărind ostentativ cana lui Dakota, dar Winnie și-a ținut gura. Știa bine că nu e cazul să-i facă lui Nigel vreo scenă în privința băuturii, mai ales după ce îl obligase să-l primească pe Dakota la ei. Simțea că are și ea nevoie de niște alcool. Dakota a primit cu recunoștință cana de ceai.

Winnie a sorbit printre dinți lichidul cald și i-a aruncat fratelui său o privire peste buza căniii. Surorile ei îi tot dădeau înainte despre cât de chipeș era, dar ea începea să-l vadă ca pe un bărbat mai jigărit. În liceu și în facultate avusese cele șase pachețele de mușchi de pe abdomen și, în ciuda traiului într-un stat rece și mai degrabă ploios, Dakota își petrecuse cea mai mare parte a adolescenței la bustul gol, ca să-i vadă toată lumea mușchii. Stând acum lângă el, Winnie a observat că i se rărise părul, iar nasul luase forma aceea borcănată, ca la alcoolicii notorii.

— Ar trebui să faci un duș, prietene, să te bărbierești. O să te simți mai bine.

Nigel se uitase la Dakota cu mult mai puțin tact decât ea. Tocmai când să-i arunce lui Nigel o privire prin care să-i spună că întrecuse măsura, Dakota a dat solemn din cap.

— Azi m-au dat afară de la serviciu.

Cana lui Nigel a aterizat pe masă cu o bufnitură. Winnie a închis ochii, strângând din pleoape. *Nu, nu, nu.*

— De ce? a reușit să întrebe, cu voce gâtuită.

— M-am bătut cu un tip.

Nigel s-a aplecat în față, uluit.

— Te-ai bătut cu un tip? Poftim? La serviciu?

Dakota a încuviințat.

— El a început.

Vorbea foarte serios. Winnie a văzut cum Nigel își încleștează pumnul. *Of, Doamne, iar începem,* și-a spus ea.

— Tu-ți bați joc de mine, Dakota? Căsnicia ta atârnă de un fir de păr, ai pariat banii de ipotecă și acum ai fost concediat pentru că ai avut chef să te joci la serviciu de-a bătăușul cartierului?

De data asta ea a fost cea care a spus-o, și atât Nigel, cât și Dakota au privit-o surprinși. Și Winnie putea să fie aia rea.

Dakota a început să plângă; capul mare i-a căzut moale peste cana aproape goală. Îi putea vedea cicatricea de pe nas, cea pe care o căpătase după bătaia cu Nicholas Bowcamp, pe când era în clasa a zecea. Bătaia începuse pentru că Nicholas spusese ceva despre tatăl lor care abia murise. Dakota l-a împins pe Nick, iar acesta a ripostat cu un croșeu de dreapta spărgându-i nasul lui Dakota. Winnie și-a amintit cum privise toată scena de pe scările de la intrarea în școală; i se urcase stomacul în gât când îl văzuse pe fratele ei geamăn doborându-l la pământ pe Nicholas Bowcamp. Dacă așa ceva s-ar întâmpla azi, zeci de filmări ale bătăii ar invada internetul, dar cei de pe margine n-au făcut altceva decât să se uite și să strige încurajări în ziua aceea. Practic, băieții nici nu se aflau pe proprietatea școlii. Nicholas Bowcamp a stat două zile în spital, cu o contuzie.

— Tocmai a murit taică-său, i-a spus mama lor polițistului care a venit la ei acasă. De obicei nu se poartă așa.

Cei din familia Bowcamp, catolici evlavioși, s-au sfătuit cu preotul lor și au decis să nu depună plângere, atât cât timp Dakota mergea la terapie. Terapia a părut să funcționeze o vreme și Dakota s-a alăturat unui grup de tineri dintr-o biserică neconfesională, apoi a plecat într-o călătorie misionară în Mexic. Toată vara a recitat versete din Biblie și a făcut voluntariat la un adăpost pentru animale. Winnie își amintea cum, în perioada aceea, mirosea tot timpul a câine ud. Toate bune și frumoase până în ultimul an de liceu, când a părut să se schimbe peste noapte, scuturându-se de toată

religiozitatea pe care a înlocuit-o cu o profundă melancolie. A început să fumeze și a fost suspendat de două ori într-un trimestru, din cauza bătăilor.

Winnie tocmai se pregătea să-l liniștească, când a auzit deschizându-se ușa de la intrare. După câteva clipe, Samuel a intrat vioi în bucătărie, ținând la subțioară o minge de fotbal. Avea pe chip expresia aceea pe care Winnie o numea „foame de lup”. S-a îndreptat direct spre frigider, abia aruncând o privire spre masa unde stăteau unchiul și tatăl lui.

— Samuel, a spus Nigel, salută-l pe unchiul tău.

Samuel s-a întors tresărind, cu o sticlă de Gatorade lipită de buze.

— Salut, unchiule, a repetat el ca un papagal. Ce faci, plângi?

Dakota a izbucnit din nou în hohote, suspinând în palme. Samuel a ridicat din sprâncene spre tatăl său și a părăsit încăperea fără o vorbă și fără ca măcar s-o bage în seamă pe Winnie.

— Du-te în camera ta, Dakota, a spus Nigel ferm. Și plângi naibii în dușul ăla nenorocit.

Într-o încercare de a se revanșa față de el, Winnie l-a scos în seara aceea pe Samuel la cină, chiar dacă era târziu și chiar dacă erau doar ei doi. Nigel preferase să rămână acasă și să-l țină pe Dakota sub observație, dar Winnie știa că ceea ce-și dorea de fapt era să termine sticla de Jack și să-și înece furia în ea. Evidența era chiar acolo, în fața ei, iar ea tot nu voia s-o vadă, să aibă de-a face cu ea. S-au plimbat prin parc, tăind-o spre șirul de restaurante care toate aveau în vitrină anunțul „Și meniu vegan”.

Cea mai mare parte din drum, Samuel a tăcut, mulțumindu-se să lovească pietrele cu piciorul și să suspine adânc ori de câte ori mama lui spunea ceva.

— Ce-ai vrea să mănânci? l-a întrebat cu voce vioaie și mimând veselia.

Dacă Samuel n-ar fi arătat exact în clipa aceea spre Quarter Deck, Winnie ar fi izbucnit în plâns. OK, bine, tot era ceva; cel puțin avea o părere. L-a urmat spre recepție, unde băiatul a cerut politicos o masă pentru două persoane. Gândurile spinoase pe care le avusese s-au topit de îndată. Era un băiat bun; făcea ce trebuia, chiar dacă mai cârtea. Și, cinstit vorbind, ce adolescent n-ar fi nițel morocănos? S-a simțit mai bine când s-au așezat la masă, cu un pahar de apă și cu meniurile în față. Winnie s-a uitat spre o femeie și un băiat cu câțiva ani mai mare decât Samuel, preocupați de mâncarea din farfuriile lor. Purtau o discuție vie, iar băiatul gesticula larg pe deasupra capului, în timp ce ea îl privea cu gura căscată. Femeia era genul boem. Winnie a văzut-o cum ridică burgerul spre gură cu degetele împodobite cu inele cu turcoaz. După prima înghițitură au făcut schimb de burgeri, dând din cap aprobator, apoi au făcut iar schimb. Winnie s-a întors spre Samuel.

— Deci luăm o salată și brânză la grătar? Alege tu salata.

— Nu vreau salată.

— OK… atunci ce zici de un castron cu quinoa?

Samuel își trosnea degetele, uitându-se la televizorul de la bar.

— Hei! Cu tine vorbesc.

L-a văzut cum se încordează; arăta ca un pușți gata să izbucnească. Winnie a văzut cum câteva capete se întorc spre ei; poate că sunase aiurea. A zâmbit în semn de scuză. *Dă înapoi, dă înapoi, dă înapoi…*

— Mi-e foame. Aș vrea să comandăm! a continuat cu voce un pic mai veselă.

I-a împins meniul, conștientă că mama și fiul de alături îi fixau din priviri.

Samuel s-a uitat la ea printre gene, preț de un minut, înainte să-i accepte scuzele.

— Mă gândeam să-mi iau un burger.

N-a privit-o când a vorbit, dar Winnie s-a bucurat. Un zâmbet firav i-a încolțit pe buze. Îi observase și el pe cei doi de lângă ei; îl văzuse când se uita la ei. Burgerul era o idee minunată.

— Bună idee, a spus ea, uitându-se în meniu. O să-mi iau și eu unul.

Când a venit ospătarul, Winnie a comandat doi burgeri Impossible cu cartofi prăjiți. S-a uitat cu regret la salate, dar a închis meniul cu o pocnitură care a făcut să-i fâlfâie șuvițele ce-i încadrau chipul. Asta înseamnă să fii părinte: faci sacrificii. O să mănânce imitație de carne roșie, dacă asta presupunea să creeze o legătură cu fiul ei.

Cartofii o înțepau în cerul gurii. Winnie se crispa doar când știa că Samuel n-o vede. Ura să fie judecată de un puști de treisprezece ani. El îi mânca de parcă erau moi ca brânza; îl privea amuzată, în timp ce muchiile ascuțite ale cartofilor se pliau ca hârtia îndărătul dinților ei. Se simțea agresată, cu răni prin toată gura. S-a întins după burgerul vegetarian. Samuel nici nu s-a atins de al lui; era prea ocupat să mestece cartofiorii ăia înfiorători. Winnie s-a străduit din răsputeri să nu spună nimic, mușcând în schimb cu poftă din burger.

— Mănâncă burgerul. E delicios.

— Nu cred că ceva care pretinde că e altceva poate fi delicios.

Winnie a lăsat burgerul deoparte, încruntându-se. Și-a șters ketchupul rămas în colțurile gurii.

— Ce zici? Am crezut că vrei să mănânci burger.

Samuel a privit-o, cu bărbia înclinată provocator. În momentul acela, lui Winnie i s-a părut că băiatul seamănă cu un taur.

— Voiam un burger adevărat.

— Samuel! a exclamat ea, exasperată. Haide, serios. Acum chiar ești ridicol. Ai mâncat până acum o sută de burgeri vegetarieni.

— Și nu mi-au plăcut niciodată.

Winnie a așezat iar sandviciul pe farfurie, neslăbind băiatul din priviri.

— Deci n-o să mai mănânci burgeri din ăștia?

— Nu, i-a răspuns el. De acum înainte o să mănânc carne, pentru că eu nu sunt vegetarian.

Mâncarea pe care o înghițise își croise deja drum către stomac. Winnie simțea că i se face rău. Petrecuse treisprezece ani ca să-l crească pe băiatul ăsta în ceea ce credea ea că e cel mai bun mod, iar acum el le nega atât de lejer stilul de viață, ca și cum n-ar fi însemnat nimic.

— O să vorbim mai târziu despre asta. Dacă nu ți-e foame, nu-i nimic, dar tatăl tău…

— Mi-e foame. Am mâncat toți cartofii prăjiți și tot nu m-am săturat.

Știa că dacă îi spune să-și mănânce burgerul vegetarian cearta o să continue și o să distrugă ce a mai rămas din seară.

Samuel a început să navigheze pe telefon, iar ea a observat că citea un articol din *Seattle Times* despre oamenii fără adăpost.

— Vrei desert? l-a întrebat dând deoparte burgerul.

Singurul lui răspuns a fost să ridice curios din sprânceană, ca și când i se pregătea o farsă. Ea a ridicat un deget s-o cheme pe ospătăriță, fără să-l slăbească din priviri.

— Poți să ne aduci câte puțin din fiecare desert din meniu, ca să mâncăm amândoi? a întrebat Winnie, cu ochii la Samuel.

Pe chipul lui se citea neîncrederea.

— Cât timp nu conțin carne, a adăugat ea.

Samuel a zâmbit reținut. *Armistițiu!* și-a spus Winnie.

— Nu vreți să vă uitați pe meniu…? a întrebat ospătărița.

Pentru o clipă, lui Winnie i-a pierit zâmbetul de pe buze. Fata asta stupidă n-a auzit ce-i spusese? Încerca să fie mama aia mișto.

— Adu-ne una din fiecare și gata, a repezit-o ea.

Fata a dat din cap și s-a îndepărtat cu o expresie pe chip care spunea: *Sunt bișțarii tăi, scorpie acră.*

— Ce citești? a întrebat Winnie.

— Nimic. Ceva pentru școală.

Samuel a închis repede browserul și a așezat telefonul pe masă, cu fața în jos.

— Știi, înainte să te naști aveam un job unde lucram cu persoanele fără adăpost.

Se aștepta s-o ignore sau – lucrul pe care și l-ar fi dorit cel mai puțin – să-și dea ochii peste cap, însă băiatul a privit-o cu interes.

— Ce atribuții aveai?

Atribuții, auzi! Lui Winnie i-a venit să chicotească, dar știa cât de jignit s-ar fi simțit Samuel. Când era de vârsta lui, categoric nu folosea cuvinte precum *atribuții.* În plus, era obișnuită cu vocabularul lui bogat. Așa că și-a păstrat pe chip o expresie neutră.

— Păi, mă ocupam de cazurile celor cu probleme de sănătate mintală. Unii dintre ei erau… ei bine… n-aveau locuință.

— Serios? Ce vârste aveau?

Acum, că-i câștigase atenția, nu avea de gând s-o piardă. A ridicat din umeri, încercând să pară cât mai indiferentă.

— Erau de toate vârstele, unii cam cât tine și mergând până la cei de vârsta bunicii.

— De ce erau pe drumuri?

Winnie a căutat în minte un răspuns bun, unul care să-i stârnească interesul.

— Era acolo un tip pe nume Adam. Venise la Seattle la douăzeci și patru de ani, chiar după ce ieșise din pușcărie. Bătuse pe unul, de aia îl băgaseră la închisoare, a spus Winnie, citind întrebarea pe chipul lui Samuel. Înainte de treaba cu bătaia și cu închisoarea mergea la școală, voia să se facă inginer. Dar când a ieșit a aflat că maică-sa îl renegase și că nu mai avea alte rude în zonă.

— Deci n-avea unde să se ducă, a concluzionat Samuel.

— Exact. A venit în Seattle pentru că a auzit că aici poate găsi de lucru, dar n-a reușit să-și găsească un job și așa a ajuns pe drumuri.

A urmat o pauză lungă, în timpul căreia Winnie a crezut că Samuel a încheiat discuția, dar el și-a sprijinit pe masă coatele ca o pasăre și și-a proptit bărbia în palme.

— Era bolnav mintal?

— Asta nu-i treaba ta, a spus Winnie cu fermitate.

Și-a dat seama că trecerea în rolul de mamă a costat-o pierderea lui Samuel, pentru că el și-a ferit privirea. A regretat imediat. Oare ar fi trebuit să-i spună că Adam fusese diagnosticat cu schizofrenie și că dispăruse din ziua când împlinise douăzeci și șase de ani? Poliția nu se ostenise să caute un bărbat fără adăpost, cu toate că înregistraseră sesizarea de ochii lui Winnie, apoi îi uraseră o zi bună.

— Oamenii ăștia au o situație foarte grea, Samuel, i-a spus ea cu blândețe. Nu e OK să discutăm despre istoricul lor medical.

Însă el i-a aruncat privirea aceea care o făcea să se simtă ca o proastă.

— S-a întâmplat acum cincisprezece ani, i-a replicat băiatul. Dar e OK.

— Treisprezece, l-a corectat, încruntată. Nu mă îmbătrâni, te rog.

Samuel a ridicat privirea ca să-i cerceteze chipul și a părut să se relaxeze la gluma ei. Winnie transpira pe sub bluză. Nu crezuse că o să fie atât de greu să fie părinte. Dintr-un motiv sau altul, oamenii aleg să scoată în evidență doar părțile bune: obrajii bucălați și drăguți și șosețelele alea scumpe –, dar nu și crizele de furie și acadelele oferite drept mită ca să le pui șosetele. Winnie a încercat să se relaxeze și să-și îmblânzească vocea:

— Și, da, ai dreptate. Adam era bolnav mintal. Avea și sindrom de stres posttraumatic după un incident din închisoare… – nu i-a spus lui Samuel cât de violent fusese de fapt *incidentul* acela – … și mai avea și tulburare de personalitate și o grămadă de alte chestii.

— De ce ai încetat să mai lucrezi acolo?

— Ți-am spus, prostuțule. Voiam să fiu mamă.

— De ce nu le-ai putut face pe amândouă?

A sunat aproape ca o acuză. A încercat să îndepărteze impresia. Își proiecta propriile sentimente asupra fiului ei.

— Eu… să vezi… n-am vrut. Îți amintești pilda aceea din Biblie despre Ana, pe care ai învățat-o la orele de religie acum câțiva ani?

— Da, aia în care se roagă la Dumnezeu să aibă copii fiindcă e stearpă și doar cealaltă nevastă a soțului ei îi dăruise acestuia fii.

Stearpă, și-a spus Winnie. *Ce cuvânt!*

— Da, aia. Cred că mă simțeam ca Ana. Am așteptat atât de mult un copil, m-am rugat atât de mult să-l am și apoi ai venit tu.

S-a simțit iritată de simplitatea propriului răspuns, ca și cum lucrurile ar fi fost atât de simple; dar Samuel a părut să-l accepte.

— Te puteai întoarce, a spus el.

Winnie a reușit să schițeze un zâmbet vag. Ura să vorbească despre „Revelații”. N-avea niciun sentiment de nostalgie când venea vorba despre fostul ei loc de muncă. Când plecase se simțise pe deplin ușurată, și nu doar din cauza a ceea ce mersese prost. Consilierii din centrele pentru sănătate mintală sunt suprasolicitați și prost plătiți. Gândul la sugestia lui Samuel îi provoca o senzație de vomă. Și-a amintit cum, la puțin timp după demisie, s-a întâlnit din întâmplare cu un alt angajat care lucra la același caz, Dan Repper. Mergea printre rândurile de tarabe din piață când l-a văzut cu coada ochiului venind spre ea. Winnie încercase să cumpere mai repede fructele de

pădure, îndesând în mâna vânzătorului o bancnotă de douăzeci de dolari, dar l-a auzit pe Dan strigând-o cu vocea lui nazală.

Au început să vorbească, iar Winnie și-a proptit în șold lădița cu afine pe care a mutat-o apoi de pe un șold pe altul de cel puțin douăzeci de ori până la terminarea conversației. Dan i-a spus că după plecarea ei preluase mai mult de jumătate din cazurile sale, pe care le împărțise cu Dee, fiindcă la „Revelații" duceau lipsă de consilieri. Suna așa acuzator, încât Winnie și-a cerut imediat scuze; și s-ar fi scuzat în continuare dacă asta ar fi însemnat că putea scăpa mai repede. Dar Dan nu terminase ce avea de spus:

— A venit o femeie la sediu și a întrebat de tine. A zis că ai fost consilierul ei, dar n-a vrut să ne spună cum o cheamă.

— Ce voia?

Winnie a încercat să păstreze un ton neutru, zâmbind către un golden retriever oprit să adulmece lădița pe care și-o echilibra pe șold.

— Adresa ta de acasă.

Cuvintele lui Dan i s-au înfipt în creier cu colții lor reci. Winnie era atât de tulburată, încât a simțit c-o apucă tremuratul în miez de august și s-a temut că o să observe și Dan.

— În orice caz, Beula, de la recepție… Ți-o amintești pe Beula?

N-a așteptat răspunsul.

— I-a spus că în niciun caz nu-i poate da adresa de acasă a consilierilor. Femeia a zis că o să te găsească și singură și apoi a plecat.

Acum, Winnie și-a trimis departe gândurile înainte de a-i răspunde lui Samuel.

— Am un job, prostuțule. Să fiu mamă.

Samuel a ridicat din umeri:

— Ar fi mișto să ajuți oamenii.

— Păi, îi ajut și acum, a spus ea repede. Doar că în alt fel.

Ura tonul defensiv din propria voce și ura că-l auzea și Samuel.

— Relaxează-te, mamă, am înțeles. Acum organizezi petreceri, nu? Ca să strângi bani pentru cei fără adăpost.

— Ei, nu, a spus Winnie reținut. Câteodată ajut și la organizarea evenimentelor caritabile, dar acum îi coordonez pe cei care… îi coordonează pe alții. Dacă o avea vreun sens ce zic.

Ospătărița a așezat pe masă cinci farfurii, una după alta, și în fața iminentei tratații cu zahăr Samuel a încetat să mai pună întrebări. Tot un pușți era și Winnie reușea să controleze unele situații, dar cât mai dura până când va începe să întrebe de ce tatăl lui nu-și privea niciodată soția în ochi*?*

6.

JUNO

Timp de un an scurt și îngrozitor, Juno și Kregger au trăit în Alaska. Erau anii 1970 și în America pasiunea a fost la ordinea zilei timp de un deceniu. Orice aventură îi excita pe Juno și pe Kregger, care tânjeau după călătorii. Au vândut tot din micul lor apartament cu o cameră, au dăruit prietenilor papagalii și cactușii și au cumpărat două bilete spre Anchorage, doar dus. Atracția era Vestul Sălbatic, iar ei erau încă destul de tineri încât să-și mai dorească să se joace. Când își amintea frigul și izolarea prin care au trecut în anul acela, pe Juno o apuca tremuratul. Dar pe atunci, în vremurile de glorie ale anului 1977, când au ajuns pe aeroportul acela amărât, conducta Trans Alaska tocmai fusese terminată și petrolul începuse să curgă. Kregger plănuia să lucreze în domeniul petrolier, iar Juno plănuia să accepte orice job i s-ar oferi. Muncea pentru lucrarea de dizertație și Anchorage părea locul potrivit ca să se

pună cu burta pe carte și să o termine. Așa că, în timp ce Kregger trudea până la epuizare, Juno tremura ca varga în iarna din Alaska. Nu era deloc așa cum își imaginase; Anchorage era un loc mocirlos cu saloane de pariuri, case de drogați și femei care făceau trotuarul, cum le spunea bunica lui Juno. Pe jumătate sălbatic, pe jumătate civilizat. Noaptea, târziu, bărbații trăgeau cu arma în aer, ca să se descarce. Era atât de speriată în nopțile în care Kregger nu era acasă, încât își lua pătura și perna și dormea în dulap, pe jos, sub hainele care atârnau peste ea. Odată cu venirea verii, lucrurile s-au mai îmbunătățit un pic. Reușea să meargă până în centrul orașului fără să se teamă că o să-i cadă nasul de frig, așa că și-a luat jumătate de normă la Piggly Wiggly.

Băcănia aceea jerpelită se afla pe bulevardul Spenard, unde saloanele se masaj se aliniau pe stradă ca un șir de rățuște. Juno bănuia că și Kregger se oprise aici o dată sau de două ori, dar nu-l întrebase niciodată și se simțea mai bine să nu știe. În afară că-ți freacă scula nițel, aici nu prea aveai altceva de făcut. Bărulețe sordide, sex shopuri și case de rugăciune, toate împărțeau locul exact așa cum și-ar fi dorit Isus. Exista și un cinematograf drive-in pe care au fost încântați să-l descopere. În anul acela au fost de două ori acolo; prima dată era iarnă și fumul de eșapament de la mașini s-a ridicat în aer într-o pâclă care i-a împiedicat să mai vadă chipurile actorilor de pe ecran. Apoi s-au dus și vara, când zilele erau nesfârșite și noaptea nu venea niciodată pe deplin, și și-au dat seama că nu vedeau dracului nimic pe ecran, pentru că afară era prea lumină. De data aceea au râs tot drumul spre casă.

Amintirile vin adeseori cu un amestec puternic de repulsie și nostalgie. Restaurantul Fancy Moose în serile de vineri, Club Paris pentru ocazii speciale, tolănitul singură pe o canapea șubredă, maronie, în zilele în care zăpada se așternea peste

cutia de tinichea căreia îi spuneau casă. Juno îl implorase pe Kregger s-o ducă acasă, acasă în civilizație și la rețele de fast food. Acasă, la degradarea fermecătoare din New Mexico. Au rămas blocați acolo un an – respectarea garanțiilor procedurale, cum îi spunea Kregger. Ultima dată când s-a simțit cu adevărat claustrofobă a fost în Anchorage, Alaska, între 1977 și 1978.

Și mai era și ziua de azi.

Fratele primit în casă era un lucru rău – rău pentru toată lumea, dar mai ales pentru Juno, care își găsise o ascunzătoare. Nu-l plăcea pe Dakota; aici era de acord cu Nigel. În primul rând că nu părăsea niciodată casa – dând târcoale până târziu prin living și pe la parter, inclusiv în biroul lui Nigel, nelăsând-o pe Juno să doarmă din cauza râsului său de bețiv. Dimineața se prefăcea că pleacă de acasă, sub pretextul că *„bate orașul ca să caute de lucru”,* dar în realitate se strecura înapoi imediat ce plecau ai casei. De la sosirea lui Dakota nu mai activau sistemul de alarmă pe timpul zilei, ceea ce presupunea că era totuși o bătaie de cap mai puțin pentru ea să vină și să plece.

Acum, Dakota mai plângea numai după ce termina de vorbit la telefon cu soția lui. Și, cu lacrimile alea, Juno era aproape sigură că Manda n-avea de gând să-l mai primească înapoi. Odată îl văzuse mort de beat pe canapea, cu o duzină de sticluțe împrăștiate pe lângă el ca niște confetti. Trebuie să fi curățat totul înainte ca Nigel să ajungă acasă, pentru că n-a auzit nicio izbucnire nervoasă. Dakota profita de pe urma generozității lor și nu făcea niciun efort să-și găsească un serviciu, în ciuda a ceea ce le spunea surorii și cumnatului său. Iar Juno se simțea iar claustrofobă, disperată să scape și să respire aer proaspăt. Tipul era impozant, dar stupid. Un tăntălău uriaș profilându-se la orizont. Când vorbea cu Winnie, parcă fredona o melodie, iar

când vorbea cu Nigel se repezea să muște și vorbea printre dinți. Sam își evita cu totul unchiul. Din câte pusese Juno cap la cap, cu niște ani în urmă avusese loc o ceartă, cu mult înainte ca ea să se mute acolo. Sam asistase la toată treaba. Nigel își pusese toată familia în cap, având în vedere că la vremea aceea Dakota îi era oaspete, chiar dacă nedorit încă de pe atunci, iar Winnie fusese de partea alor ei și în semn de protest se mutase o săptămână la sora ei, luându-l și pe Sam cu ea.

Juno găsea toată treaba un pic nebunească – de ce să te măriți cu un bărbat și apoi să arăți loialitate familiei pe care ai părăsit-o pentru acel bărbat? În ceea ce-o privea pe Juno, când te măriți pui bazele unei noi familii cu persoana pe care o alegi: te desprinzi și te alipești. Trebuie să luptați împreună, să acționați ca o echipă. Iar când familia extinsă încearcă să se amestece, așa cum se și întâmplă de obicei, trebuie să le spui să-și vadă de propriile treburi împuțite. În orice caz, acum era obligată să împartă casa cu un bufon uriaș și nu-i convenea deloc.

Stătea întinsă, cu capul cuibărit pe pătura ei favorită, ronțăind niște crănțănele râncede, când a auzit șuierul familiar provocat de deschiderea ușii de afară, urmat apoi de bufnitura unei închideri. Ridicată în capul oaselor în pat, Juno a stat cu urechile ciulite să prindă și alte sunete, dar nu s-a mai auzit nimic. Doamne, plecase. Poate că azi chiar o să-și găsească ceva de lucru. Dar să luăm lucrurile pe rând, și-a spus ea, răsucindu-și părul în coc – mai întâi trebuia să facă pipi.

După ce s-a ușurat s-a așezat în fața chiuvetei și s-a spălat viguros pe dinți, timp de câteva minute. Juno își mai amintea încă perioadele de depresie profundă, când trecuseră zile întregi fără să se spele sau fără să mănânce. Slăbise aproape patruzeci și cinci de kilograme pe care nu le mai pusese înapoi. Dacă Kregger ar putea-o vedea acum, așa mică și plăpândă. Privindu-și corpul în

oglindă, a lăsat să-i scape un hohot scurt de râs. Kregger nu fusese atras niciodată de femeile slabe; probabil că i-ar spune să mănânce un pachet de unt.

Însă, când și-a privit și chipul, râsul i s-a oprit în gât. Toate erau la locul lor: nasul, ochii, bărbia, gura –, dar felul în care îi atârna pielea era cu totul necunoscut. I-a părut rău că s-a uitat în oglindă; reușea întotdeauna să evite lucrul ăsta; ce se întâmplase de această dată? În timp ce se îndrepta spre bucătărie, s-a jurat să nu se mai uite în viața ei în oglindă.

Dakota cel puțin umpluse frigiderul cu carne feliată și pâine, așa că și-a făcut un sandvici enorm. A mai făcut ceva cu adevărat riscant, pescuind ultima murătură din borcan, plină de oțet, pe care a pus-o pe farfurie cu o plesnitură hotărâtă; a vărsat în chiuvetă zeama rămasă și a pus borcanul în recipientul pentru reciclare, apoi s-a dus să-și ia prânzul la masă, în micuța sufragerie. Carnea cleioasă și grețos de dulce i s-a lipit de cerul gurii, împreună cu pâinea pufoasă. A luat o înghițitură zdravănă de Dr Pepper, bucurându-se de prânzul luat pe socoteala lui Dakota, cu toate că, în scurt timp, va deveni un prânz luat pe socoteala lui Nigel și a lui Winnie. Lui Juno îi părea rău de Nigel în toată treaba asta cu Dakota.

Cât a mâncat s-a holbat la unghia crescută aiurea de la degetul mare. Era momentul să-și taie unghiile, s-a gândit cât a făcut curat pe masă. Văzuse o unghieră pe undeva, dar știa cum se întâmplă de obicei – lucrurile nu sunt niciodată la îndemână când ai nevoie de ele. Așa că a început s-o caute.

Mai întâi a intrat în dormitorul lui Winnie și Nigel. Ventilatorul de ratan șuiera aproape neauzit deasupra patului, împrăștiind mirosurile din încăpere. A fost tentată să-l oprească, dar știa și ea că nu e bine. A ales să se apropie în vârful picioarelor de noptiere. De acolo avea de gând să

înceapă. Juno a deschis primul sertar. Totul era aranjat într-o ordine incredibilă: trei borcănașe cu loțiuni așezate într-un șir ordonat. Lângă ele era o carte de rugăciuni pentru femei, un balsam de buze, trei carnețele nefolosite, cu coperți înflorate, și un tampon. Dar nici urmă de unghieră.

Următorul sertar arăta cam la fel, dezordinea ordonată a unei femei neinteresante: o cutie cu bomboane de ciocolată, două pixuri aparent scumpe, alte câteva carnetele înflorate, în care a recunoscut de data asta scrisul lui Winnie. Juno s-a așezat ușor pe marginea patului și l-a deschis pe primul. Era un fel de jurnal? A mijit ochii spre literele ascuțite, încercând să priceapă scrisul. Erau… gânduri. Datate, câte unul pe pagină. Faptul că nu era un jurnal propriu-zis a făcut-o pe Juno să se simtă mai puțin vinovată că-l citește. După ce n-a mai avut mustrări de conștiință în privința asta, s-a uitat la prima pagină. Scria așa: *Mă devorează zi după zi. Am obosit, dar nu suficient încât să-mi iau viața.*

Juno s-a încruntat. Oare citise bine? Micuța Domnișoară Perfecțiune Winnie Crouch avea zile în care pur și simplu nu mai voia să trăiască?

A dat pagina, cu gândul că a deschis la o zi proastă – chiar și cei ca Winnie au astfel de zile din când în când, și-a spus ea, dar următorul gând era asemănător: *Am smuls paginile cărții mele preferate, una câte una…*

Juno era mai mult decât șocată. Winnie nu era genul de fată sumbră și depresivă; avea abonamente la *Harper's Bazaar, Esquire, Food & Family* și *Marie Claire,* era genul de persoană care se considera artistă datorită contului de Instagram, excelent îngrijit. Juno nu se amuza pe seama ei; doar constata faptele – Winnie nu se adăpa dintr-o fântână prea adâncă. Sau, cel puțin, așa crezuse până azi. A închis cu brutalitate carnetul și l-a pus înapoi, unde îl găsise. Chiar avea nevoie de unghiera aia.

A verificat și noptiera de lângă jumătatea de pat folosită de Nigel, apoi a căutat în sertarele din baie. A scotocit frenetic în sertarul cu mărunțișuri. Cuplul Crouch avea o provizie nelimitată de chibrituri; Juno a șterpelit câteva cutii și s-a mutat la un alt sertar, unde a găsit un pachet nedesfăcut cu becuri LED autoadezive. L-a cântărit un pic în mână, căzută pe gânduri. Probabil că Winnie uitase de el, așa că l-a îndesat la betelia pantalonilor. Apoi s-a hotărât să caute unghiera și în camera lui Sam.

Nu-i plăcea să-i scotocească prin camera băiatului și nici n-o făcea prea des, având în vedere că Sam era persoana pe care o plăcea cel mai mult din casa asta. Câteodată, când avea mai mult timp, trecea pe aici ca să vadă ce mai citește sau la ce proiect mai lucrează. Fără să aprindă lumina, a cercetat din ochi contururile corpurilor de mobilă. A descoperit că totul era în ordine și lucrurile puse la locul lor. N-a văzut să sclipească vreo bucată de metal nici pe birou.

În general, prin camera lui mai rămâneau împrăștiate bucățele mici din vreun model de aeroplan pe care îl construia sau din asamblarea vreunui T-rex minuscul din lemn ale cărui piese componente erau atât de mici, încât Juno abia dacă le putea prinde între degete. Dar astăzi era ceva în neregulă. A aruncat o privire în jur și a constatat că lipseau jucăriile de pluș pe care le ținea de obicei pe pat. Dispăruseră și afișele cu supereroi, iar tapetul bleu fusese înlocuit cu o zugrăveală albastru marin. Juno a rămas șocată. Samuel dispăruse, se făcuse mare peste noapte.

Și-a amintit de conversația lor din parc și brusc a uitat de unghieră. S-a trezit că agită mouse-ul computerului, trezind ecranul la viață. Întrucât crescuse doi fii, Juno știa ce gen de lucruri caută băieții online; din acest motiv a evitat să deschidă paginile de internet și a căutat în altă parte, pe

desktop. Lucra la ceva; arăta ca platforma prin care se administra un site. Partea lui Sam[3].

Juno s-a prăbușit în scaunul băiatului, fără să-și ia ochii de la ecran. El crease site-ul ăsta? Când internetul devenise indispensabil, Juno angajase profesioniști care să facă același lucru pentru afacerea ei. Kregger o liniștise, văzând-o intimidată de toate butoanele și ecranele acelea – a liniștit-o încă o dată și când butoanele au dispărut complet și au rămas numai ecranele. Website-ul ei fusese lucrarea unui amator comparat cu ce vedea aici, deși o costase, la începutul anilor 2000, frumoasa sumă de o mie două sute de dolari. Și uite-l pe el, un băiat de treisprezece ani, punându-și pe picioare primul site web. Acum site-urile arată diferit și Juno bănuia că Sam se săturase să tot asambleze jucării – cel puțin jucăriile alea pentru băieți. A încercat să priceapă ce citește. Era un blog. A văzut câteva titluri de articole într-un cadran pe care scria CIORNE, toate pregătite pentru publicare.

— Ai fost cam ocupat, s-a auzit ea spunând cu voce tare.

Nu era corect să-l spioneze, dar ce rău putea să facă dacă arunca și ea o privire – doar nu era vreun străin de pe stradă. Cândva fusese un psiholog de bună-credință, slavă cerului. A simțit un val de încântare care n-avea nimic de-a face cu faptul că fusese psiholog. Era un sentiment familiar; își petrecuse treizeci de ani săpând și arând prin creierul oamenilor – le aflase secretele și auzise cele mai urâte dorințe din sufletele lor. Poate că era la pensie, dar nevoia ei organică de cunoaștere nu dispăruse niciodată.

Prima ciornă pe care a deschis-o se intitula: *Aproape sigur sunt adoptat.*

Sam îi spusese și ei asta, în parc, iar ea îi răspunsese destul de relaxat. Chiar și la cabinet ar fi procedat la fel; adolescenții trec printr-o perioadă în care se simt rupți de orice, chiar și de

cei care îi iubesc cel mai mult. Juno o compara cu perioada în care un leu tânăr care învață să ragă, să se lupte, să se simtă nesigur, dar să acționeze imprevizibil.

Însă acest articol de blog, în sine, nu trecuse de prima propoziție. Sam, nou venit în lumea adulților, își descrisese sentimentele într-o singură emoție sclipitoare și inteligentă: *Lupii știu când sunt crescuți de urși.*

S-a holbat ceva timp la cuvintele acelea. Le-a răsucit în minte, unde i s-au închegat laolaltă cu cuvintele enigmatice pe care i le spusese în parc și cu vorbele din jurnalul lui Winnie: *„Mă devorează zi după zi”.*

7.

WINNIE

Cina aceasta se transformase într-o tradiție. Anul trecut merseseră la Don și Malay, cu un an înainte la familia Parkland, iar anul acesta era rândul celor doi Crouch. Vicky Parkland sunase pentru confirmare luni seara, imediat după ce Winnie ajunsese acasă de la serviciu.

— Ziua Prieteniei[4]. N-ai uitat, nu? Hai, că ai uitat.

— N-am uitat, a spus Winnie încrezătoare. Cu mine vorbești, doar știi și tu.

Uitase.

— Da, tu trăiești pentru petreceri, a recunoscut Vicky. Doar că nu ai mai dat niciun semn de viață și…

Winnie și-a dat ochii peste cap. Vicky suna pentru că aflase de Dakota. Astăzi, Winnie era subiectul de bârfă la ordinea zilei.

— Lucrurile au fost un pic cam… cam dramatice…

A auzit-o pe Vicky intrând în dormitor și închizând ușa. Probabil că Mack e acasă, și-a spus. Vicky nu bârfea niciodată de față cu Mack, care credea că e o mitocănie să bârfești. S-a dus și ea în dormitor; Nigel nu ajunsese încă acasă. Lui Winnie îi plăcea cum mirosea încăperea: o combinație de lemn lustruit, flori de portocal, ea și Nigel. Însă astăzi, pășind în dormitor, a mai simțit ceva, un alt miros – un miros pe care nu era obișnuită să-l simtă în spațiul acesta, al lor. A ezitat în prag, privind nesigură în jur. De dimineață făcuse patul și aranjase pernele decorative așa cum îi plăcea ei; acum, una dintre ele zăcea pe podea, lângă noptieră. A ridicat-o. Era posibil oare să fi căzut, pur și simplu?

Apoi a simțit iar mirosul acela. Da, categoric se simțea ceva… ca de mosc. Asta era, mirosul specific al unui corp neîngrijit. Oare urcase Dakota aici după ceva, înainte să fi plecat? A strâns perna la piept, adulmecând ca un beagle la vânătoare. O să-l întrebe mai târziu; între timp a deschis unul dintre sertare, a scos de acolo o sticluță elegantă și a pulverizat de patru ori în aer. Mirosul acru a dispărut, înlocuit de aroma de flori de portocal. Chestiile ieftine nu persistă niciodată în aer așa cum fac alea scumpe. Putea fi considerată snoabă, oricum toți o considerau. La fel se întâmplase și cu această casă. Nigel își dorise un model din ăla de rahat, construit cu materiale ieftine, dar Winnie pusese piciorul în prag; erau banii ei, până la urmă. Acum trăia în casa visată, alături de bărbatul visat.

— OK, varsă, a auzit-o pe Vicky la telefon.

Winnie nu voia să verse nimic; nu-i plăcea când era subiect de bârfă, dar uitase de Ziua Prieteniei și ar fi distras atenția lui Vicky de la asta dacă îi povestea despre Dakota.

S-a lansat după un flămând „Să nu-ți scape niciun detaliu!” aruncat de Vicky. În urmă cu un an i se *păruse* o idee bună să găzduiască nenorocita

aia de cină. Acum, Nigel avea s-o deteste și mai tare.

În momentul în care Winnie s-a așezat la birou, Vicky știa deja ce sfaturi să dea. A ascultat pe jumătate atentă povestea lui Vicky despre cumnata delincventă care dădea mereu vina pe fratele ei Tommy, când se certau.

— …așa că, serios, Winnie, noi nu știm ce s-a întâmplat acolo, probabil că Manda exagerează.

— Se poate să ai dreptate, i-a răspuns ea.

În facultate, Vicky făcuse o pasiune teribilă pentru Dakota; el era în anul întâi, iar ea, în al treilea. Voia să se mărite cu el, „și așa o să fim surori!”. Când Dakota i-a respins avansurile, Vicky s-a orientat spre colegul lui de cameră: Mack.

Winnie a ținut telefonul între umăr și ureche și a tastat parola de la computer. Se gândea la jointurile din fundul sertarului cu lenjerie intimă, aduse de Dakota. De obicei nu fuma iarbă, însă în ultimul timp fusese atât de stresată, încât simțea că-și pierde mințile.

— Trebuie să închid, V., am un milion de lucruri de făcut astăzi.

— OK, dă mesaj când mai ai picanterii.

— Sigur.

Lui Winnie nu i-a plăcut deloc că Vicky a folosit cuvântul „picanterii”. Nu i-a plăcut nici că a insistat pentru întâlnirea de Ziua Prieteniei, doar pentru că așa făcea și Taylor Swift.

După ce a încheiat convorbirea cu ea, l-a sunat imediat pe Nigel. Când a răspuns, Winnie parcă a simțit cum un pumn uriaș îi apucă stomacul și strânge tare.

— Vorbești serios, Winnie? Dakota tocmai s-a mutat la noi. Nu.

— Nigel, și-au planificat și vizitele la familii cu ocazia asta. Chiar facem planurile astea de un an. Nu putem să le anulăm pur și simplu!

— Ba putem, fiindcă au intervenit alte lucruri. O să le treacă.

— Nu-mi vine să cred că ești așa de categoric în privința asta.

A urmat o pauză lungă, apoi l-a auzit iar.

— OK… OK.

Winnie a simțit cum pumnul acela slăbește un pic strânsoarea.

— OK…?

— Da. Nu vreau să mă cert pe tema asta. Las-o cum a căzut.

•

De Ziua Prieteniei, Nigel a fost într-o stare surprinzător de bună, care i-a stârnit bănuieli lui Winnie; oare își reținea iritarea? A trebuit să-și reamintească faptul că fusese negativistă fără să aibă cu adevărat motive să se simtă așa. Când și-a dat seama că are nevoie de niște provizii de la magazin, Nigel s-a oferit să se ducă:

— Dorința iubitei mele este ordin pentru mine! a strigat el din ușă.

Cât timp Nigel era plecat la cumpărături, Winnie a avut timp să se pregătească. A urcat repede la etaj, ca să se fardeze și să-și tragă pe ea o rochie cumpărată online special pentru această ocazie. Întotdeauna și-a dorit să fie persoana care atrăgea toată atenția într-o încăpere, în copilărie mersese foarte departe ca să-și îndeplinească această dorință; odată, la treisprezece ani, își ciopârțise părul lung până în talie chiar în timpul unei petreceri organizate de părinții ei, anunțând în fața colegilor de serviciu ai tatălui său că a terminat cu sexismul ostentativ. Câțiva ani mai târziu, în perioada „emo”, s-a hrănit direct din același sexism ostentativ și l-a plătit pe unul dintre prietenii fratelui ei ca să-i tatueze sus, pe coapsă, cuvintele *Fetiță dulce.* Iar către sfârșitul adolescentei a decis că sexul nu e mare lucru, așa că s-a culcat cu oricine și-a imaginat ea că poate stabili o conexiune, și toate astea în timpul a ceea ce a definit singură ca fiind „perioada hippie”. Acum era adult, dar se simțea de parcă ar fi jucat

în continuare un rol – unul mai fundamentat și mai responsabil. Recicla totul cu obstinație; creștea singură legume organice pentru a-și hrăni copilul perfect și soțul inteligent; avea prieteni gay, prieteni de culoare, prieteni dintre indienii indigeni și – de curând – un prieten transsexual. Winnie făcea voluntariat, avea mereu în geantă câțiva dolari în plus pentru cei fără adăpost și ținea acest grup strâns unit, prin rolul ei de mediator. Când a coborât, Nigel tocmai se întorsese de la magazin și fluiera.

— Poți să faci risotto ăla al tău, da? l-a întrebat Winnie. Ăla după care se dau toți în vânt?

— Da.

— Și să aduci o cutie cu sticle de vin din…

— Sigur, a spus el.

Nigel a gătit acel risotto. Era deja în cuptor când primul oaspete a apăsat butonul soneriei nou instalate, „Twinkle, Twinkle, Little Star”. Don și Malay, înfășurată în eșarfe, cu o sticlă de Bordeaux în mână, se minunau neîncetat de recenta deschidere a unui muzeu, ca și când ar fi fost a doua venire a lui Isus pe pământ, când Nigel și-a făcut apariția în living. Deși erau prieteni cu Winnie încă din facultate și îngrozitor de pretențioși, cei doi îl plăceau foarte mult pe Nigel.

Winnie își cunoștea prietenii și știa bine că, de fapt, nu erau atât de amabili pe cât se arătau. Nigel fusese luat drept un soi de animal de companie al grupului; puștiul crescut de o mamă singură, care s-a făcut mare cu mâncare congelată, semipreparată, și a mers la o facultate de stat. Îl hrăneau cu hălci din înțelepciunea lor și îi alimentau mentalitatea de clasă mijlocie abia răsărită cu povești din educația lor artistică ostentativă. Nigel se purta mereu ca și când toate astea ar fi fost o adevărată plăcere, însă după ce musafirii plecau el și Winnie râdeau de toate lucrurile acelea enervante pe care le spuseseră prietenii ei. Asta devenise parte din căsnicia lor,

ceea ce îi făcea o echipă: „Râdem pentru că sunteți toți la fel”. Nigel furase replica asta de la Kurt Cobain, dar asta o făcea și mai potrivită pentru Winnie.

Tatăl lui Don era proprietar de cai de curse, iar mama lui Malay fusese model internațional în anii 1980. Când l-a văzut pe Nigel, Malay a deschis larg brațele, iar el a îmbrățișat-o la rându-i fără reținere. Winnie a privit amuzată cum soțul ei se încurcă în eșarfele lui Malay și agață cu ceasul o fâșie de mătase. Don a sărit să-i ajute.

— Încă un bărbat care încearcă să-mi agațe nevasta!

Don i-a făcut cu ochiul lui Winnie, conspirativ, iar ea a schițat un zâmbet. Era îmbrăcat într-o jachetă maro de piele și blugi negri, mulați. Poate că ar fi fost o ținută potrivită dacă n-ar fi avut trupul ăla pătrățos. Eliberat de Don, Nigel s-a oferit să-i ia haina.

— E parte din ținută, a replicat Don, ducându-și afectat mâna spre buzunarul drept al jachetei.

Winnie a chicotit ușor și a încercat să prindă privirea lui Nigel. Dar el se uita în altă parte, era prea distras să menajeze idiosincraziile prietenilor lor.

— Văd că tot cu Subaru mergi, a zâmbit Don afectat prin ochelarii lui mici și rotunzi.

— E nemuritor, a ridicat Nigel din umeri.

Făcea deja parte din rutină să discute despre mașina lui verde neon detestată de absolut toți prietenii lui Winnie. Nigel și Winnie se certaseră de multe ori pe tema asta.

— Se întâmplă să-mi placă mult culoarea asta turbată pe mașina mea. Ce nu-mi place deloc este că trebuie s-o apăr de fiecare dată când vin clovnii ăștia pe aici, repeta Nigel mereu.

Sam a coborât scările în viteză, agitându-și mâinile și picioarele, iar Nigel s-a îndreptat spre bucătărie. În ciuda stării bune de spirit de mai devreme, nu-și dorea să fie aici, iar Winnie și-a dat

seama că era de acord cu el. S-a auzit soneria. Știa că trebuie să fie cuplul Parkland sau cuplul Fromlic, iar când a deschis ușa a constatat că avusese dreptate în ambele privințe. Toți patru sosiseră în același timp, așa că au intrat în casă plângându-se de vreme și de locul de parcare: Desiree și Uri, Vicky și Mack – Winnie fusese colegă de cameră în facultate atât cu Desiree, cât și cu Vicky, iar soții lor erau în mare parte niște adaosuri plicticoase, pe care Winnie a preferat să nu le cunoască prea în detaliu.

Cândva îi mărturisise asta lui Nigel, iar el o bătuse ușor pe genunchi și îi spusese:

— Nu știu nici dacă propriile neveste vor să-i cunoască.

Winnie și-a găsit să râdă chiar în clipa asta de gluma veche de un an făcută de Nigel și a simțit brusc că îi este dor de soțul ei, chiar dacă acesta nu plecase decât până în bucătărie.

— Unde e Nigel? a întrebat Desiree scoțându-și haina. A făcut risotto?

— A făcut!

Winnie a mișcat de câteva ori din sprâncene, felicitându-se că este cea mai falsă persoană de pe planetă.

— Lasă-mă să-l aduc încoa', a spus printre buzele încleștate.

A luat sticla de vin oferită de Uri și chiar atunci în prag s-a ivit Dakota. A părut surprins să-i vadă pe toți acolo, iar Winnie și-a dat seama că uitase să-i spună despre Ziua Prieteniei. Dakota a acceptat să bată palma cu prietenii ei, iar plesniturile acelea copilăroase au făcut-o pe Winnie să tresară când a apucat sticla rece, așa că s-a prefăcut că-i studiază eticheta.

— E excelent, a mințit ea.

Dakota era într-o stare de spirit foarte bună, s-a prefăcut că știa de petrecere. Winnie și-a arcuit buzele într-un zâmbet, lăsând să-i scape un oftat de ușurare. A simțit brusc nevoia să alerge în

bucătărie și să încuie ușa. Nigel, voia să fie cu Nigel, deci de ce se aflau toți oamenii ăștia la ea în casă?

— Mă întorc imediat.

A pornit glonț spre bucătărie și a băgat capul pe ușă.

— Poți să aduci și celelalte sticle de vin, te rog? A venit toată lumea.

Avea vocea slabă și tonul vesel, dar, dacă soțul ei i-ar fi aruncat o privire, i-ar fi observat masca de pe chip. În mod sigur ar fi venit s-o salveze. Însă nici nu s-a uitat la ea. Winnie a zăbovit în ușă, înclinată în față, așteptând ca el s-o observe.

— Nigel… a șoptit cu voce ascuțită.

Atunci el și-a ridicat privirea – ținea telefonul în mână, ca și când tocmai ar fi dat un mesaj.

— Vin acum.

— Vinul, i-a amintit ea.

Bărbatul a arătat din cap spre sticlele de pe blat, ultima cutie pe care o mai aveau de la Podgoriile Marrowstone. Winnie spera să fie îndeajuns, fiindcă plănuia să bea zdravăn în seara asta. La naiba cu regula ei împotriva alcoolului, a hotărât.

Chiar atunci a primit un mesaj de la mama lui Subomi, care aștepta afară să-l ia pe Samuel. Winnie și-a văzut fiul discutând cu Malay și s-a îndreptat spre ei.

— Samuel, ia-ți lucrurile. A venit mama lui Subomi.

— Vaaai, nu, ne părăsești? l-a tachinat Malay.

Era o regulă să nu fie copii prin preajmă de Ziua Prieteniei, pe motiv că voiau să se îmbete cu toții. După ce și-a luat repede rămas-bun de la Malay, Samuel a șters-o, ca să-și ia rucsacul. Winnie tocmai se întorsese să-i spună ceva prietenei sale, când l-a auzit pe Dakota înjurând cu voce tare chiar în spatele ei.

— Futu-i, copile! Fii și tu atent.

S-a întors și l-a văzut pe frate-său cumva peste fiul ei, cu berea scurgându-i-se pe braț și apoi pe

podea. Sam arăta speriat de-a binelea, iar toată voioșia de mai devreme îi fugise de pe chip.

— Dakota…

Winnie a încremenit.

— Să nu dea dracu' să vorbești așa cu băiatul meu.

Nigel stătea în pragul bucătăriei, cu câte o sticlă de vin în fiecare mână. Era… la capătul răbdării. Părea calm, dar Winnie a observat că era livid. Pentru o secundă și l-a imaginat pe soțul ei sărind peste canapea și spărgând cele două sticle în capul lui Dakota. Nu-l văzuse niciodată *atât* de furios. Și ea era ciudat de pornită.

— Kota, a spus în grabă, încercând să-i atragă atenția.

Roșu la față și deja beat, fratele ei s-a răsucit spre Nigel.

— El a dat peste mine, omule. Nu ți-a spus mămica să nu alergi prin casă? s-a întors Dakota spre Samuel.

Winnie n-a avut timp să proceseze ce s-a întâmplat în continuare: l-a văzut pe Nigel așezând sticlele de vin pe bufet, apoi l-a apucat pe Dakota de cămașă și l-a izbit de perete. Nigel avea să rezolve lucrurile, exact așa cum o făcuse și în noaptea aceea. *„S-a terminat. Nimeni n-o să afle vreodată",* îi spusese el.

Soțul ei avea un trup de gimnast – bine legat și puternic – și l-a luat prin surprindere pe Dakota ca să-l țintuiască de perete cinci secunde bune, înainte ca acesta, mai mare decât el, să-l împingă cu o mișcare rapidă a brațelor.

— Hei, hei, hei! a strigat Uri, făcând un pas în față ca să se bage între ei. Ești musafir în casa asta, a spus el, dându-și solemn capul pe spate, ca să-l privească pe Dakota în ochi.

Acesta s-a dat înapoi, cu îndârjire pe chip.

Winnie știa ce urmează, iar stomacul i s-a chircit precum stafidele. Dakota a privit-o – voia confirmarea ei că era mai mult decât un musafir,

că era scumpul ei frate geamăn. Însă nu mai mergea așa.

— Ar trebui să pleci, i-a spus.

Dakota s-a uitat în ochii ei preț de o secundă dureroasă, apoi și-a mutat privirea. Winnie îl cunoștea pe Kota; o să vadă asta ca pe o trădare: sângele e mai gros decât apa. Dar Winnie avea alt sânge pe care să-l apere.

— Samuel, vino încoace, a spus ea.

Băiatul nu a ezitat. În clipa asta nu mai avea treisprezece ani; era din nou băiețelul ei și trebuia să-l protejeze.

— Du-te, așteaptă mama lui Subomi. O să fie bine.

L-a sărutat pe frunte și, măcar de data asta, băiatul nu a părut stânjenit.

— OK, a spus el cât să nu-l audă decât Winnie.

Ea și-a umezit buzele și i-a oferit cel mai frumos zâmbet al ei. O clipită, Samuel a părut cam nesigur, însă mai apoi s-a răsucit și s-a îndreptat spre ușa de la intrare, unde Winnie îi pusese rucsacul.

Încăperea părea străbătută de curent electric. Winnie vedea încântarea din ochii prietenilor ei. A clipit, privind roată prin încăpere și parcă nu-i venea să creadă. Și-a dat seama că sperau cu toții ca fratele ei să n-o asculte. Asta le-ar fi dat subiect de bârfă pentru săptămâni întregi. Se împrăștiaseră prin tot livingul, stând pe fotoliile și pe canapelele ei, ținând paharele ei în mâini. I se strângea stomacul la gândul că vor bârfi despre familia ei, că vor face schimb de mesaje în grupul lor. În momentul acela îi ura pe toți – și pe fiecare în parte. Își dorea să le spună tuturor să iasă din casa ei.

Apoi Nigel a râs cu dispreț din locul în care se oprise, a clătinat din cap și Winnie l-a văzut pe Dakota cum se încordează. Orice regret zugrăvit pe chipul lui s-a șters brusc, apoi, încins de-a binelea, s-a îndreptat de spate și s-a proptit în

picioarele depărtate larg. Fratele ei aducea cu un leu tânăr, iar soțul ei, cu unul bătrân căutând o încăierare. A urlat adânc, în sinea ei, dar nu și în exterior – în exterior Winnie și-a păstrat sângele-rece. Nimeni nu avea s-o bârfească; o să termine ea imediat cu toate astea.

— Dakota – PLEACĂ!

— Da?

A privit-o drept în ochi, iar Winnie a simțit cum i se rupe inima în două. Între ei lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel.

— Du-te dracului, Nigel, a spus Dakota împingându-l în timp ce ieșea din încăpere.

A simțit cum ușurarea îi mai potolește inima care-i bubuia în piept, dar ce era mai rău nu trecuse încă; trebuia să-l scoată pe Dakota întreg din casă și, o, Doamne – chiar avea să continue cu cina asta stupidă?

— Ești bine, Win? a simțit ea mâna lui Vicky pe umăr.

Dakota a revenit după un minut, cu un rucsac atârnându-i pe umăr. Își scosese telefonul și reușea cu greu să se concentreze la ecran, îndreptându-se spre ușa de ieșire.

— Dakota! a strigat după el, dar bărbatul nu s-a întors.

A ridicat o mână deasupra capului în semn de rămas-bun și dus a fost. Winnie a auzit traficul de afară, un bâzâit care a crescut brusc în intensitate și apoi s-a oprit deodată, când ușa s-a închis.

— Poate ar trebui să te duci după el, a spus Malay. Dacă face vreo prostie? Doar nu vrei să cadă vina pe tine…

Winnie nu a întrebat-o pe Malay ce vrea să spună; vărul lui Malay, Alfie, se sinucisese pe când ei erau în facultate – își băgase în gură țeava pistolului tatălui său. Îl cunoșteau cu toții pe Alfie și moartea lui îi întristase foarte tare, dar Malay folosea această moarte ca pe o cârjă pentru toate acțiunile ei din prezent.

— Taci, tacă-ți gura, a șuierat Winnie spre ea.

Își scuipa furia peste toți, dar Malay apucase să deschidă prima nenorocita aia de gură. Acum n-avea decât să audă.

— El nu este Alfie, iar Nigel are tot dreptul să fie furios.

Șocul lor i-a făcut plăcere. Winnie nu îndrăznise niciodată să ridice vocea la vreunul dintre ei. Ca una care voia să facă pe placul tuturor celor din grup, se luptase mereu să rămână în grațiile tuturor; rolul ei preferat era să fie *chiar ea* preferata.

— Ai fost foarte stresată, ai dreptate. N-ar fi trebuit să comentăm nimic.

Don și-a înghiontit nevasta care arăta de parcă ar fi supt o lămâie fără tequila.

— Acum hai să mâncăm niște risotto! a ridicat Vicky pumnul în aer.

Încă avea în mână paharul cu vin, a observat Winnie – cea mai bună prietenă a ei. De unde veniseră toate astea? Winnie și-a masat tâmplele, dojenindu-se. Nu Vicky era inamicul, de altfel niciunul dintre ei nu era. Doar situația era cam tâmpită. Se simțea atât de obosită.

•

În ciuda faptului că Winnie a fost de partea soțului ei la cină, acum nu-și vorbeau. În secunda în care ultimul oaspete a ieșit pe ușă, s-a întors spre ea și a privit-o. Winnie s-a simțit lovită de privirea aceea, trădată. Măcar o dată încetase să-i mai pese ce credeau oamenii despre ea și fusese grosolană cu prietenii ei. Abia dacă putea pricepe cum de era nemulțumit de ea; făcuse exact ce-i ceruse dintotdeauna să facă, adică să fie de partea lui.

— Asta pentru ce-a mai fost?

Dar el era deja în drum spre bucătărie, așa că întrebarea a fost adresată spatelui său întors.

— Mă duc la culcare, Winnie.

A spus-o cu atâta hotărâre, încât a făcut-o să se oprească încremenită în loc. În clipa aceea s-a simțit foarte mică și stupidă. Avea de gând să spună ceva ca să-l facă să vină înapoi, dar era șocată. Apoi el a lăsat-o la parter, cu farfuriile murdare și un milion de întrebări. *Ăsta,* și-a spus ea, *nu este soțul meu.* Gândul a speriat-o așa de tare, încât s-a repezit pe scări după el, doar să se asigure că nu-i așa. Cât de mult băuse? Fusese prea preocupată de salvarea aparențelor ca să-i mai numere și lui paharele. Cinele cu prietenii erau singurele momente în care nu se lua de el în privința băuturii, cu toate că-i plăcea să-i țină socoteala.

Se simțea zdrobită. Fratele ei nu avea să-i mai vorbească vreodată. Încă îi purta pică surorii lor Candace pentru o ceartă de acum mulți ani – Winnie nu-și putea aminti nici măcar de la ce se luaseră. Ca să nu mai vorbim de reacțiile din partea familiei, după ce el o să-și verse versiunea proprie a poveștii celorlalte surori. Unde naiba îi fusese capul? Să-i invite pe toți oamenii ăia când temperatura emoțională din casă era peste cotele de alarmă. N-o acuzase mereu bărbatu-său că ia decizii pripite? Întotdeauna proceda greșit, făcea alegeri greșite.

Când a intrat în dormitor, Nigel tocmai ieșea din baie și pentru o clipă nu a știut ce să facă. Își dădea seama că este agitată. Se juca cu degetele de la picioare pe parchetul de lemn, în timp ce rămăsese țintuită acolo, în ușa dormitorului, uitându-se cum Nigel își scoate tricoul într-un mod care îi provoca fiori în stomac – îl apuca de la ceafă și și-l trăgea peste cap. A căutat din ochi păunul, cum îi spunea ea, un vârtej din părul lui care se înfoia ori de câte ori i se dădea prilejul. Când Nigel s-a îndreptat spre ea, la bustul gol, Winnie a uitat că trebuia să fie furioasă pe el. Pentru o clipă a crezut că vine s-o sărute, ca într-unul din romanele de dragoste pe care le citea câteodată, dar o secundă mai târziu

bărbatul a trecut grăbit pe lângă ea și a ieșit din dormitor.

S-a luat după el, refuzând ca de această dată să fie respinsă cu atâta ușurință. Nigel s-a întors în bucătărie, a deschis frigiderul și s-a aplecat să se uite înăuntru. Winnie l-a văzut cum scoate un Gatorade, deschide capacul cu o pocnitură și ia o înghițitură lungă. A avut timp să se întrebe când se bărbierise și dacă mărul lui Adam fusese întotdeauna așa de pronunțat, apoi el a pus capacul la loc și s-a îndreptat spre ușă, ținând sticla lejer în mână. Se purta de parcă Winnie nici n-ar fi fost acolo, așa că i-a ieșit în cale, blocându-i drumul.

— Trebuie să stăm de vorbă.

A încrucișat mâinile peste piept și s-a simțit pe loc de-a dreptul copilăroasă. Ca să înrăutățească și mai mult lucrurile, Nigel a ridicat din sprâncene când a văzut-o în ce poziție era. Și-a mușcat buza de jos și a privit-o țintă, cu ochii mijiți pe jumătate. În caz că se întreba dacă e beat, acum avea răspunsul.

— Nu știu ce am făcut ca să merit…

— Nu, tu nu știi niciodată ce ai făcut, nu-i așa?

Răspunsul lui brutal a prins-o cu buzele încă arcuite rostind ultimul cuvânt și au rămas așa amândoi, în timp ce Winnie a mijit ochii, neîncrezătoare.

— Să știu ce, Nigel? Cum aș putea să știu dacă nu-mi spui?

El a ridicat privirea în tavan, de parcă ar fi căutat răspunsul în stele.

— Ți-am spus… îți tot spun… Winnie!

Și-a trecut mâinile prin păr, trăgând de el, frustrat. Winnie s-a încruntat văzându-l și a pufnit zgomotos pe nas.

— Habar n-am la ce te referi, dar dacă e vorba de fratele meu – am fost de partea ta în sea…

Nigel a întrerupt-o din nou:

— N-am vrut ca fratele tău să se mute aici, n-am vrut să organizăm nenorocita asta de cină și dacă o

să vorbim despre asta acum o să spun niște lucruri pe care le voi regreta. Așa că vrei într-adevăr să facem asta acum, Winnie?

S-a auzit spunând „da”, însă blufa; era speriată. Soțul ei nu-i vorbise niciodată așa și, după tot acest timp, după toate situațiile prin care trecuseră împreună, asta nu putea să însemne decât un singur lucru: era sătul de tot. *Tot* însemnând ea și căsnicia lor, fascinația pe care o avusese cândva pentru ea – care dispăruseră.

Apoi au început urletele și, fidel promisiunii făcute, Nigel a spus lucruri pe care nu le mai putea lua înapoi. Winnie își frământa buzele din cauza durerii care îi galopa în piept ca un cal sălbatic. Oare el nu știa că vorbele, odată slobozite, se înfig ca niște cârlige în mintea oamenilor? *Ea* n-ar fi adus vorba despre noaptea aceea decât dacă ar fi fost cu adevărat necesar – de ce nu făcea și el la fel? De cele mai multe ori, doar în preajma aniversărilor, simțea cum suferința i se trezește în piept, ca o făptură care iese din hibernare. Și-a dat seama că, și dacă nu-și amintea conștient că era acea perioadă a anului, tot o cuprindea pe neașteptate o tristețe inexplicabilă. Nu înțelegea mereu ce nu e în regulă; câteodată treceau chiar câteva zile de depresie până să-și dea seama. Era ca și când tot trupul jelea într-un fel de ritm al lui. Nigel i-a aruncat în față cuvintele acelea hidoase care i-au trezit suferința, iar acum aceasta o urma peste tot, ca o umbră.

8.

JUNO

În seara asta se certau iar. Juno îi auzea prin podea, vocile lor se rostogoleau spre patul ei, unde se cuibărise. Avea picioarele reci; la asta se gândea

când a început cearta. Pentru că Sam era plecat, părinții lui se certau de parcă ar fi eliberat toată presiunea dintr-o sticlă închisă și apoi agitată bine. A presupus că era mai bine așa decât invers: ca băiatul să audă cu urechile lui toate lucrurile pe care părinții lui le urau unul la altul. Juno știa din experiență: ce era bine pentru copii nu era neapărat bine și pentru căsnicie; dacă ești magician, poți ține totul în echilibru, dar pentru restul, care nu sunt magicieni, copiii pun presiune pe căsnicie, ținând-o în același timp închegată. Era ceea ce Juno numea o situație de modă veche, de tipul „rău cu rău, dar mai rău fără rău".

Vocea lui Winnie a urcat cu o octavă; era de-a dreptul afectată. Juno a rămas nemișcată în pat, cu ochii închiși, încercând să adoarmă, dar vocile lor îi invadau spațiul personal. A simțit cum panica îi încolțește în piept, cum i se desfac petalele. În seara asta era un pic obosită, un pic deprimată și nu voia decât ca ziua să se sfârșească. L-a auzit pe Nigel încercând să lege o conversație cu Winnie, însă fără succes.

— Iar ai ignorat ce simt eu, striga ea. Nu pot să trec peste, știi și tu…

— Winnie, n-ai de ales. Trecem peste în fiecare an. Am obosit.

Vocea lui Nigel, la început calmă, se încolăcea în jurul cuvintelor ca și cum s-ar fi străduit din greu să le pronunțe pe fiecare în parte. *S-a săturat,* și-a spus Juno – avea să izbucnească dintr-o clipă în alta.

— Ai obosit? O, Dumnezeule, Nigel. A fost cea mai grea noapte din viața mea și *tu* ești ăla care a obosit?

N-a auzit răspunsul lui Nigel. Juno s-a trezit ridicând capul de pe pernă, încercând să…

— Nu despre tine a fost vorba! N-ai de unde să știi cum e!

Juno s-a întors pe spate în timp ce o auzea pe Winnie înecată într-un plâns zgomotos.

— Nu. Ai dreptate. Nu știu cum e să furi bebelușul cuiva…

Dacă tot statul Washington s-ar fi cutremurat în secunda aceea, Juno n-ar fi observat. Încremenise din cauza șocului, în timp ce realitatea se clătina în jurul ei; apoi s-a auzit o plesnitură puternică și a presupus că Winnie l-a pocnit pe Nigel peste față, urmată de o avalanșă de cuvinte și mai zgomotoase. O vreme au continuat să țipe unul la altul, apoi Winnie a ieșit din dormitor ca o furtună și zgomotul pașilor ei s-a auzit dramatic pe trepte.

Juno a rămas neclintită, repetând la nesfârșit în minte cuvintele lui Nigel. *Să furi bebelușul cuiva…?* Ce voise Nigel să spună? Sigur nu era vorba despre Sam. Juno pricepuse, de ici, de colo, că Winnie fusese terapeut în domeniul sănătății mintale timp de câțiva ani, înainte de a ocupa o poziție de management în același domeniu. Poate că raportase pe cineva la serviciul de protecție a copilului și oamenilor li se luase copilul pe nedrept. Dar, dacă ar fi fost o situație de genul ăsta, dacă Winnie doar și-ar fi făcut meseria, Nigel n-ar fi rostit cuvintele alea cu atâta amărăciune.

S-a răsucit pe spate, holbându-se la tavan. Oare acesta era secretul pe care îl tăinuia Winnie? Motivul din spatele depresiei ei, despre care scrisese și în jurnal? Anume că Sam nu era al ei și al lui Nigel – că îl *furase?* Dar Sam semăna cu mama lui. Juno observase de la început asta – arăta ca maică-sa. Aveau amândoi aceeași frunte înaltă și aceiași ochi mari. Părul copilului era mai închis la culoare decât al lui Winnie, deși Juno o suspecta că nu era blondă natural – și ce dacă? De cele mai multe ori, asemănarea dintre copii și părinți nu este perfectă. Însă ceea ce o deranja era că se purtau cu precauție în preajma băiatului, ca și când ar fi pășit în vârful picioarelor indiferent de situație. Și Sam era conștient de asta, nu? *Lupii știu când sunt crescuți de ursi.*

Da, asta era, și-a spus Juno. Sam era câmpul minat unde pășeau în vârful picioarelor. Dar cum se întâmplase?

9.

WINNIE

Când s-a trezit a doua zi de dimineață, Winnie a constatat că partea de pat a lui Nigel era neatinsă. S-a simțit pustiită când a văzut spațiul acela intact. Noaptea trecută, când a văzut că Nigel nu vine în pat, l-a găsit dormind la el în birou… *dormind.* Winnie n-a înțeles niciodată cum reușesc bărbații să doarmă în perioade de crize emoționale. Cum putea să doarmă când știa că ea este sus, plângând? Îi venea să-l trezească, să urle la el pentru că nu este mai supărat; până la urmă s-a întors în dormitor și s-a urcat în pat, îmbrăcată încă în rochia de la cină. Nu voia să-i dea satisfacție făcându-l să știe că micile lui înțepături o dureau.

S-a descotorosit de mormanul de pături și s-a ridicat din pat clătinându-se pe picioare. Era o epavă, un dezastru înfierbântat – machiajul i se împrăștiase pe chip în dâre de culoare care îi aminteau de arta distorsionată a lui Dalí. A auzit în profunzimea minții vocea lui Nigel spunându-i că e foarte generoasă cu ea însăși dacă se compară cu o pictură a lui Dalí – mai ales în privința feței umflate de plâns. Or, așa cum ar fi spus maică-sa, avea un chip de curvă care se lăsase de curvie. Perna era de acord, cu toate că ura faptul că folosise vocea mamei ei ca să se umilească, numindu-se singură târfă. În mod sigur, Winnie nu dorea să fie judecată după numărul de bărbați cu care se culcase.

Și-a spălat fața Dalí într-un duș scurt, după care și-a aruncat pe ea un trening, și-a făcut o cărare în

păr, apoi l-a strâns pe tot într-un coc la ceafă și s-a dat cu puțin rimel. Azi trebuia să fie mama lui Samuel, nu soția furioasă a lui Nigel. Ca să pară totuși puțin furioasă, și-a pus la urechi niște cercei mari și rotunzi de aur. Nigel va pricepe ce însemnau ei. Apoi, cu o încredere pe care în niciun caz n-o simțea, a pornit cu pași siguri pe scări, arătând ca proaspăt scoasă dintr-un videoclip al anilor 1990. S-a oprit să ia un măr din fructiera din bucătărie și a tras cu coada ochiului spre soțul ei, care era deja îmbrăcat și își bea cafeaua așezat la masă. Indiferentă, a smuls cheile din cârligul lor și a ieșit pe ușă, îndreptându-se spre treptele de la intrare. Apoi un strigăt a oprit-o brusc.

— Sam e deja acasă, i-a strigat Nigel.

Așteptase să-i zică până când ajunsese pe ultima treaptă. A trebuit să urce înapoi, ceea ce a fost cireașa de pe tortul umilințelor.

— L-a adus mama lui Subomi. A spus că ți-a trimis mesaj…

Poate. Probabil. Nu-și mai verificase telefonul de aseară. Chiar, unde era? Winnie a încercat să pară indiferentă, dar Nigel avea expresia aia cu subînțeles – *ți se citește totul pe față, fraiero.*

A refuzat – pur și simplu a refuzat – să discute cu el. S-a dus direct la etaj spre camera lui Samuel și a bătut la ușă. A auzit un „intră” leneș și a intrat.

— Hei!

Samuel a ridicat ochii din carte pentru o clipă, apoi s-a adâncit din nou în pagina pe care o citea.

— Cum a fost?

— Bine, a răspuns el. Mă consideră cu toții un ciudat.

— Ba nu te consideră. Nu ești ciudat.

Winnie s-a încruntat la el. Trebuia să-i dea un mesaj mamei lui Subomi și să priceapă ce se întâmplase.

— Ba ești ciudat, l-a auzit pe Nigel.

De unde naiba apăruse? Stătea în prag, scărpinându-se în ceafă. De ce spunea așa ceva?

— O să te bat măr. E posibil să te bag cu capul în pisoar până când…

Samuel părea să se destindă, iar plictiseala încremenită pe care o avea de obicei pe chip s-a fisurat lăsând la vedere un râs strâmb, scump la vedere. Winnie a rămas o clipă să se bucure de el.

— Băiete, e mai bine să fii ciudat decât plicticos. Absolut întotdeauna, omule, absolut întotdeauna.

Samuel a ridicat din umeri, dar Winnie și-a dat seama că remarca i-a făcut plăcere.

— Da, probabil, a spus el. Însă eu cred că ei sunt ăia ciudații. Ca să fie clar.

— Așa, bărbate, a spus Nigel apropiindu-se de el ca să își ciocnească pumnii.

Apoi a ieșit din cameră și Winnie a clipit lung în urma lui. Mirosul parfumului cu care el se dăduse era copleșitor; și-a dres vocea o dată, de două ori.

— Ai nevoie de ceva, mamă?

Samuel nu mai zâmbea, doar o privea țintă, ca și când îi invada spațiul personal cu prezența ei.

A durut-o.

— Nu. Nu – doar voiam să știu ce faci… cred că voiam să discut cu tine despre ce s-a întâmplat aseară cu unchiul Dakota…

— Am vorbit deja cu tata despre asta. Am înțeles.

— O, a exclamat Winnie.

Și-a înghițit restul de întrebări, fiindcă nu voia ca Samuel să știe că habar n-avea despre ce discutaseră. *Mulțumesc, Nigel.*

— Ei, păi dacă simți nevoia să vorbești despre ceva, orice…

— Mulțumesc.

Voia să-l îmbrățișeze – asta făceau de fiecare dată când rezolvau împreună un conflict –, dar când a dat să se aplece spre el, Samuel se pierduse deja, din nou, în cartea lui. Și nu fusese nimic rezolvat. Oricum, nu ceva care să o implice și pe

ea. Winnie nu avusese niciodată atât de puțini prieteni în propria casă.

Iar apoi, exact când ieșea din cameră, un gând a lovit-o atât de violent, încât s-a dat puțin înapoi. *Și dacă Nigel i-a spus lui Samuel? Dacă i-a spus ce am făcut?* Winnie a simțit că o ia amețeala. Nu avea de ce să se sprijine, așa că doar s-a clătinat pe picioare, căutând cu o mână un perete care nu era acolo. Dacă Nigel îi spusese lui Samuel, însemna că și-a pierdut fiul pentru totdeauna.

Câteodată Winnie se întreba dacă își luase acel job la Asociația „Revelații pentru Sănătate Mintală" doar ca să-i dovedească ceva lui Nigel. Odată, pe vremea când ieșeau împreună, el glumise pe seama faptului că Winnie nu era o fire sportivă; într-o săptămână s-a și înscris la un club de fotbal în sală și și-a făcut abonament la o sală de fitness. Și nu s-a oprit aici, nu – Winnie chiar a devenit ce și-a dorit. A început să-i placă fotbalul, să-i facă plăcere să-l joace. *Acum nu mai poți spune că nu sunt o fire sportivă, nu-i așa?*

Nu, Nigel chiar nu mai putea spune asta. Și, din moment ce în primul lor an de căsătorie o numise „răsfățată", își luase și un serviciu, nu? Râdea de ea când îi vorbea despre dolarul oferit din când în când celor fără adăpost, ba chiar o dată a luat-o peste picior, într-un moment de cruzime.

— Ție nu-ți pasă de cei fără adăpost. Pur și simplu suferi din rușinea aia a celor de clasă medie înstărită, pe care te simți obligată s-o ispășești!

Era ca și când ar fi lansat o provocare tăcută pentru nevastă-sa. Și așa s-a trezit Winnie angajată la „Revelații" timp de doi ani. Doi ani dedicați oamenilor mai puțin norocoși decât ea, ca spirit și cont bancar. Doi ani întregi, înainte de incident.

Ar fi crezut și el în angajamentul ei față de cauză, dacă n-ar fi făcut ce a făcut. Așa îi spusese Nigel, „incidentul", dar spunea prea puține despre ce se petrecuse în noaptea aceea. Nu fusese un

incident; fusese o infracțiune. O infracțiune comisă de Winnie.

10.

JUNO

Ploaia de toamnă răpăia încontinuu în fereastra cotlonului pentru citit al lui Winnie. Juno se așezase pe un scaun, cu cartea începută în ziua în care căzuse. Îi îndoise cotorul și regreta foarte tare; avea mare respect pentru cărți. Își amintea un pic în ceață ziua aceea. De atunci nu mai căzuse, dar știa că e suficient să cadă într-o poziție greșită pentru ca oasele să-i pocnească precum pralinele cu arahide. S-a adâncit și mai bine în scaun. Nu! N-o să se întâmple nimic din astea. Juno era bolnavă, ca naiba de bolnavă, dar dacă era atentă putea să încheie socotelile cu viața fără să-și rupă șoldul sau piciorul sau orice altceva își mai rup oamenii când cad. Ca la un semn, pe Juno a început s-o înjunghie un șold.

A încercat să nu se gândească la ce auzise în noaptea precedentă, în timp ce stătea întinsă în patul ei. *N-ai auzit bine,* își spusese ea de o sută de ori în dimineața aceea. Dar nu era adevărat, iar acum cuvintele acelea i se repetau în minte ca scâncetul unui copil de doi ani într-un magazin de jucării. Și-a masat tâmplele în cercuri mici și a încercat să citească rândurile de pe pagină. Însă nu se gândea la poveste; nu ficțiunea era cea în care voia să se cufunde, ci adevărul.

S-a ridicat de pe scaun cu oarecare dificultate și s-a îndreptat spre computerul familiei. Ecranul era întunecat, însă știa că va reveni la viață dacă agită un pic mouse-ul și că va afișa o fotografie de vacanță a celor trei. Nu atinsese de ani întregi un computer – mă rog, mai puțin ieri, când făcuse

același lucru cu mouse-ul de la calculatorul lui Sam –, dar în viața ei de dinainte existaseră toate aceste lucruri: computerele, joburile și cardurile de credit. Nu le simțea lipsa. Avea foarte puține lucruri și când ai puține lucruri ai și mai puține complicații. Lui Juno îi luase ceva timp ca să se adapteze la o viață lipsită de bunuri, dar odată ce o făcuse își dăduse seama că preferă așa.

S-a așezat pe scaunul din fața computerului, flexându-și degetele. Nu era mare lucru; Juno știa cum să lucreze cu un nenorocit de calculator. Nu făcea parte din categoria persoanelor în vârstă și depășite de vremuri care împung ecranul iPhone-ului cu arătătorul, ezitând. Doar că nu mai voia să facă parte din acea lume. Aproape că s-a ridicat chiar în secunda aceea, însă cuvintele lui Nigel i-au răsunat încă o dată în minte. Spuneți-i curiozitate omenească.

Ia uite-i! și-a spus Juno când a văzut poza celor trei Crouch pe plajă. A încercat să-i ignore în timp ce a căutat browserul de internet, dar îi vedea cu coada ochiului cum se holbau la ea cu fețele arse de soare. Degetele au regăsit ușor tastele. *Imediat ne strecurăm,* și-a spus ea, îndreptându-se un pic de spate. Nu era rău pentru una de șaizeci și șapte de ani, nu era rău deloc. A tastat cuvintele *copii dispăruți în Seattle, Washington,* și apoi, ca și când i-ar mai fi venit o idee, a adăugat și anul în caseta de căutare. Sam avea treisprezece ani. Asta înseamnă că în 2008 era bebeluș.

Prima pagină care i-a apărut în căutare a fost cea a Centrului pentru copii dispăruți și exploatați, așa că Juno a dat clic pe ea. Avea opțiunea de a căuta după nume un copil dispărut, dar din moment ce nu știa care ar fi putut fi numele real al lui Sam, a trecut peste asta și a văzut că exista o secțiune unde putea căuta după orașul și statul de unde era copilul dispărut. A tastat *Seattle Washington* și a introdus 2008 în opțiunea referitoare la anul dispariției. A apăsat tasta „caută” și a așteptat.

Nu erau mulți. A scanat în mai puțin de cinci secunde rezultatele care începeau pe o singură pagină, în 2008 nu fusese raportată nicio dispariție a vreunui bebeluș, dar asta nu însemna nimic. Dacă cei doi Crouch îl răpiseră pe Sam, era posibil să-l fi luat de oriunde. Și poate că nici nu era bebeluș *bebeluș;* poate că Nigel folosise acest cuvânt într-un sens mai generic. Juno a extins căutarea la toate cele cincizeci de state, ceea ce a generat un număr considerabil de rezultate.

S-a lăsat pe spate în scaun – *gândește, Juno.* Știa că în fiecare an dispar aproape 800.000 de copii sub optsprezece ani, din care mai mult de 58.000 sunt răpiri din afara familiei și doar aproximativ 115 sunt răpiri realizate de persoane complet străine. Asta însemna aproape doi copii răpiți de străini periculoși în fiecare an, într-un stat. Asta i-a mai calmat agitația. Gândurile pe care le avusese înainte păreau stranii chiar și pentru ea. Motivația emoțională a unui răpitor era disperarea, iar Winnie și Nigel erau departe de a fi disperați – mai degrabă egoiști, vag îndreptățiți.

Dacă tot se afla pe pagina respectivă, a copiat și o listă de nume pe carnețelul pe care îl ținea Winnie lângă computer – numele copiilor dispăruți în Statele Unite și niciodată recuperați. *Recuperați* era cuvântul folosit pe website. Juno îl considera un termen polițienesc stupid; niciun părinte al cărui copil fusese răpit n-ar folosi cuvinte atât de blânde precum „niciodată recuperați” pentru a descrie imposibilitatea rezolvării tragediei personale. Ceea ce știa era că, dacă în 2008 ar fi dispărut copilul vreunei familii „perfecte”, știrea ar fi fost publicată la nivel național, era sigură de asta – mai ales dacă era vorba despre un bebeluș alb. Așa merg lucrurile în lume. Dar mai era ceva care nu se potrivea în mintea lui Juno. Bătea cu arătătorul în birou, cu buzele strânse pungă și ochii mijiți. Era ca și cum s-ar fi uitat țintă la niște umbre din întuneric: putea să distingă contururile,

dar îi lipsea imaginea completă a ceea ce se afla acolo. „Îmbătrânești, fată”, și-a spus ea, ieșind din fereastra de internet. „Însă mai ai timp să descoperi adevărul”.

S-a ridicat gemând de pe scaun și s-a îndreptat șchiopătând spre uscător, ca să-și zvânte rufele, însă nu înainte de a îndesa în buzunar lista cu nume.

În noaptea aceea Juno a stat întinsă în pat, cu hârtia strânsă în pumn, ascultându-i iar cum se ceartă. Se certau iar și iar, pentru aceleași lucruri. Nigel și Winnie se învârteau în cerc, aducând în discuție tot felul de greșeli. Se plictisise de certurile astea; nu-și dădeau seama cum de ei nu se plictisiseră.

— Nu pot să cred că mă învinovățești pentru ceva ce am făcut pentru mine, după ce tu ai cheltuit atâția bani cu anexa aia la casă!

— Anexa aia ne-ar aduce niște bani dacă m-ai lăsa să o închiriez!

— Iar eu am spus foarte clar că nu vreau un străin la mine în casă – nici atunci, nici acum.

— Ei bine, ai făcut cum ai vrut tu, Winnie, ca de obicei. Noi trei, izolați în această lume mică pe care tu ai creat-o pentru noi. Presupun că ai vrea și să-ți mulțumim. Sam îți este foarte recunoscător că l-ai forțat să fie vegetarian. Și eu îți sunt foarte recunoscător că îmi alegi marca de chiloți, că îmi planifici weekendurile și că-mi spui cum să-mi folosesc timpul liber.

— Închiriază-ți naibii prostia de apartament, a spus Winnie. Dar, dacă o faci, eu n-o să mai stau aici.

PARTEA A DOUA

Atunci

11.

JUNO

La început nu făcuse decât să-i urmărească în jurul lacului, stând la câțiva metri în spatele lor, când se plimbau cu bicicleta – sau, foarte rar, schimbau amical câteva cuvinte. De cele mai multe ori mergeau pe jos fără să se uite unul la celălalt și odată, când s-a întâmplat să-și vorbească, Juno și-a amintit foarte clar felul în care Nigel a prins-o pe Winnie cu degetele de braț și a strâns-o ușor. În momentul acela crezuse în ei, îi pasase de ce-o să iasă. Era mulțumită că are ceva de făcut, că are ceva de studiat. Depresia care o sufoca în cea mai mare parte a timpului dădea înapoi în perspectiva unei noi ocupații. La șase fără un sfert, Juno găsea o bancă lângă arenă și aștepta ca ei să-și înceapă tura în jurul lacului. Se juca încercând să le distingă chipurile printre ceilalți, iar apoi se ridica în picioare, lucru care i se părea brusc mai simplu de făcut, și își începea plimbarea urmărindu-i tot restul drumului.

În zilele în care nici nu se puteau privi, dar puteau îndura o plimbare alături unul de celălalt, Juno vedea adevărata conexiune dintre ei. Prindea cuvinte, propoziții – dar o interesa mai ales limbajul trupului. Nu stăteau niciodată la mai mult de un metru unul de altul – chiar și când erau furioși. Ca și când erau legați cu un elastic ce nu se putea întinde mai mult de-atât. Cunoscuse astfel de cupluri, le invitase pe canapeaua din cabinetul ei, pentru consiliere. Dar niciunul n-o interesase vreodată mai mult decât cuplul acesta. Și-a spus că

fascinația ei pentru cei doi era nevinovată – de parcă s-ar fi uitat la un reality show. Nu asta făceam cu toții în ziua de azi? Însă undeva, în adâncul ei, Juno știa că este mai mult de-atât. Se plimbau seara târziu, când traficul pietonal în parcul Greenlake se subția considerabil și nu erau nevoiți să împartă potecile cu grupuri de plimbăreți. Nu-i urmărise niciodată după ce ieșeau din parc, pentru că doar atât erau – familia ei din parc, un lucru de care să se preocupe, în locul propriilor probleme istovitoare. Cei doi aveau un copil – un băiat cu părul ondulat, care-i intra în ochi. În timpul săptămânii li se alătura și el și le-o lua atât de mult înainte, încât strigau ca apucații după el să-i aștepte, însă băiatul nu-i auzea. Juno considera că băiatul se făcea că nu-i aude, iar lucrul ăsta o făcea întotdeauna să râdă. Băieții prepuberi au un fel al lor de a-și scoate părinții din minți. Îi spuneau Samuel – niciodată Sam –, dar lui Juno i se părea că arată ca un Sam cu părul ăla și cu ochii lui mari, care te fixau atât de intens.

Oare câte săptămâni îi urmărise în bucla aceea de patru kilometri și jumătate, câteodată zorindu-se să țină pasul cu ei, blestemându-le tinerețea? Juno trecuse de la interes la obsesie în doar câteva zile. Nu mai putea să doarmă; nu mai putea să mănânce de teamă să nu piardă ceva. Singurul lucru la care se putea gândi era familia asta. Săptămâni întregi s-a oprit lângă baraca pentru unelte din parc, privindu-i cum trec strada și intră în casa aceea monstruoasă din cărămidă, din partea de est a parcului. Apoi, într-o zi, doar din curiozitate, a aruncat o privire în cutia poștală, pur și simplu ca să vadă cum îi cheamă. Și numele era acolo, chiar pe înștiințarea de la dealerul lor de mașini, care le amintea să schimbe uleiul: Winnie și Nigel Crouch. Numele li se potriveau foarte bine, a hotărât Juno. Tot din plictiseală i-a căutat pe Google folosindu-se de computerul de la bibliotecă, o mașinărie grăsană, cenușie, care

gâfâia chiar mai tare decât ea, și a descoperit că Winnie lucra în prezent pentru o organizație nonprofit denumită „Niciunul mai bogat”, în calitate de coordonator pentru evenimentele lor de colectare de fonduri, în timp ce Nigel era web designer pentru compania sportivă Wella.

Lui Juno i-a plăcut cum s-a simțit după ce a aflat aceste informații. Ca și cum n-ar fi fost lipsită de toate acele lucruri care alcătuiesc o persoană: o familie, o casă, un istoric. Numai să dețină pentru câteva momente informațiile despre ei i-a făcut inima să o ia la goană. Nu o făcea din nou. Nu, nu despre asta era vorba. A scuturat din cap, mijind ochii la auzul propriei voci interioare, mincinoasa aia bătrână. Ultima dată când o făcuse știa bine că greșește: se implicase prea mult și asta o costase totul. Însă de data asta nu avea nimic de pierdut; de data asta, Juno se putea dedica în întregime proiectului. Iar acest proiect era familia Crouch, care avea nevoie de ajutorul ei.

Nu ea decisese să se mute cu ei; ocazia se ivise de la sine și Juno nu făcuse decât să profite, așa cum ar fi făcut oricine altcineva. Avea nevoie de o locuință și familia Crouch avea mult spațiu – atât de mult spațiu în monstruozitatea aia de casă. Și, cu toate astea, mai făceau o anexă! Nu-și putea crede ochilor cât de lacomi erau. Săptămâni întregi a privit din parc cum echipele de muncitori veneau de dimineață și munceau toată ziua. Își luau sufertașul cu mâncare și traversau strada spre parc; stăteau la umbra copacilor, uneori trăgând un pui de somn la răcoare, până când se făcea timpul să se întoarcă iar la treabă. Odată au venit să se așeze chiar sub copacul unde ațipise și Juno.

— Rahat, a spus unul dintre ei. Asta e vagabondă. Hai să stăm în altă parte.

Și se căraseră cu toții sub un alt copac. Juno, care în tot timpul ăsta se prefăcuse că doarme, s-a întors să se uite la ei. Erau trei: doi cam la treizeci de ani și un al treilea – nu chiar prieten la cataramă

cu ceilalți, dar ținându-se scai de ei – aproape un copilaș. *Nici douăzeci și unu de ani nu pare să aibă,* și-a spus Juno. Râdea la tot ce spuneau ceilalți doi, dar un pic cam tare și cam forțat. Îi auzise că-i spun Villy, de exemplu „Villy, prostălău mai ești", când băiatul nu a știut cine a fost Chris Farley[5], sau „Villy, panaramă de doi lei ce ești", când băiatul a recunoscut că ascultă Justin Bieber. Lui Juno i-a părut rău de Villy. Și-a împachetat sacul de dormit și l-a ascuns în scobitura copacului, apoi i-a urmărit înapoi, spre casa Crouch.

Voia să vadă mai bine ce fac; nu era decât o curiozitate banală, și-a spus. Pentru muncitori arăta ca o femeie în vârstă care își face plimbarea pe una din cele mai importante străzi dinspre parc. Doamnele în vârstă se îmbracă iarna în trening, fac cu mâna bebelușilor din restaurante și se opresc să le spună părinților acestora: „Bucurați-vă de fiecare clipă. Timpul zboară prea repede". Așa că la început, când s-a așezat pe gardul de piatră, privindu-i cum lucrează, muncitorilor nu li s-a părut nimic în neregulă. În unele zile le făcea cu mâna, iar ei îi răspundeau la salut. L-a întrebat pe unul dintre ei care-i treaba cu anexa, iar acesta i-a spus că adăugau câteva camere într-o latură a casei.

— Uau! a spus Juno, prostește. Ce drăguț! Trebuie să-i coste ceva.

Iar muncitorul se uitase fix prin ea, așa cum fac cei mai mulți tineri. Săptămâni întregi i-a privit construind structura, apoi tencuind zidurile. În câteva zile au montat și o fereastră enormă care dădea spre curtea din spate, plină de flori. Iar apoi treaba a fost ca și terminată; în orice moment urmau să-și strângă lucrurile. Juno voia să arunce o privire mai îndeaproape înainte ca ei să plece definitiv, așa că la vremea prânzului s-a așezat pe gardul scund de peste drum, cel din cărămidă. Avea un sandvici cu șuncă și brânză și un suc de

portocale și își legăna picioarele în timp ce mânca, izbind cu călcâiele în zid și privind cum ultimul dintre muncitori pleacă în pauza de masă. A observat satisfăcută că astăzi nu rămâne nimeni la lucru, cum se întâmpla uneori, probabil datorită vremii frumoase. A abandonat pe gardul de piatră resturile de mâncare și a traversat cu grijă strada care trecea pe lângă casă. Anexa fusese plasată în partea de sud, un membru îndesat țâșnind din corpul clădirii. Juno a privit roată în jur. Într-un colț era un sufertaș de modă veche și cineva lăsase pe pervaz un roman de John Grisham îmbibat de apă. A mai căutat și alte semne ale prezenței umane, dar n-a mai găsit nimic. Apoi a dat cu ochii de ușile duble din fundul încăperii.

Erau albe, se deschideau spre interiorul casei și aveau două găuri în locul unde ar fi trebuit să se găsească mânerele. Pe jos, chiar lângă uși, zăcea feroneria pregătită pentru montaj – treabă lăsată probabil pentru după masa de prânz. Juno a întins spre uși o mână noduroasă și pătată de soare și a împins.

Ușile s-au deschis și Juno a intrat. S-a trezit într-un soi de birou. În stânga ușilor, un pic în spatele lor, se afla o adâncitură cu un șemineu de cărămidă. Părea vechi, probabil rămăsese din construcția inițială; pe polița șemineului, lângă un capsator, erau câteva doze goale de cola. Juno s-a îndepărtat de șemineu și a intrat în birou, într-un colț zăcea o cutie mare de televizor, nedesfăcută; a privit-o scurt, mirându-se de neglijența muncitorilor care lăsaseră ușa deschisă. Oricine putea să intre și să-i jefuiască pe cei doi Crouch de tot ce aveau. Biroul ducea spre livingul casei, apoi spre o terasă care dădea în grădina din spate.

Încăperea era scăldată în lumină. Juno a clipit, privind în jur, absorbind culoarea cu ochi lacomi. Cât trecuse de când nu mai intrase într-o casă de oameni? A privit în spate, dincolo de birou, spre anexă. Păsările ciripeau fără încetare. Nu venea

nimeni – nu încă. Era în siguranță, muncitorii dormeau în continuare în parc. N-aveau să se întoarcă mai devreme de o jumătate de oră.

Ar fi putut face cale chiar acum. Juno știa foarte limpede că este greșit ce face și totuși a mai avansat încă șase pași, până când a ajuns în mijlocul livingului. De unde stătea ea se zărea un coridor care ducea spre bucătărie, apoi mai departe, spre ușa de la intrare. *Oricum, nimeni nu te observă când dai târcoale,* și-a spus ea – așa că a apucat-o pe culoar.

S-a vânturat prin casa familiei Crouch, aproape plutind prin încăperi.

Nu intenționase să zăbovească. Trecuse repede pe la parter, oprindu-se câteva clipe ca să se uite în cămară, când curiozitatea a pus stăpânire pe ea. Numai legume, o familie fără prea multe deșeuri. Fără sticle de apă din plastic, fără zahăr rafinat, nimic distractiv, nicicum. Juno și-a luat un măr din castronul de pe blat. În fine, a ajuns la etaj. Treptele erau de două ori mai late decât cele obișnuite – asta era condiția ca maică-sa să le numească extravagante, iar scările astea erau cât de extravagante se putea, îmbrăcate în același mahon bogat al podelelor, lustruit ca să capete un luciu elegant. Juno a întins mâna spre prima balustradă, a pornit să urce extravagantele trepte ale familiei Crouch și să dea naiba dacă nu s-a simțit exact ca Scarlett O'Hara.

Scara făcea un cot la un moment dat; pe palier se afla o oglindă masivă, cât ea de înaltă, aurită la limita prostului-gust. Imediat ce și-a văzut imaginea reflectată în ea, Juno și-a ferit privirea. Știa ce o să vadă dacă se uita mai îndeaproape și… nu, mulțumesc frumos. A ajuns în capătul scării, care s-a deschis într-un hol larg. La un capăt se afla un bovindou dând spre parc. Două balansoare stăteau unul lângă celălalt, având între ele o măsuță mică, aurită, într-un soi de aranjament demodat, completat de un covor turcesc. S-a

întrebat dacă își beau cafeaua împreună așezați în scaunele alea sau poate un păhărel seara. Și-a întors privirea în spate, spre cele patru uși late, câte două pe fiecare parte a holului, între ele erau așternute carpete ample – cu imprimeu leopard, a observat Juno. Câteodată, în timpul plimbărilor de seară, Winnie purta niște pantofi de alergare cu același model leopard, iar uneori avea chiar și o umbrelă la fel atârnată cu o curelușă de încheietura mâinii, cu toate că Juno n-o văzuse nici măcar o dată deschizând-o. Covoare turcești, busturi în culori neon și carpete cu imprimeu leopard – *Dumnezeule mare* – casa lui Juno arătase exact invers, într-o paletă întreagă de bej: maro, cafeniu, unt, crem, havan.

S-a îndreptat spre prima ușă. Era în dreapta și dădea într-un dormitor, probabil camera de oaspeți. A închis ușa fără să intre și s-a îndreptat spre următoarea încăpere; le aparținea lui Nigel și Winnie. Dormitorul principal dădea spre stradă și se mândrea cu o fereastră enormă cu vedere la parc. Juno a constatat că dormitorul era mai puțin scăldat în baia de culoare din restul casei; aici dominau tonurile de gri. Patul era făcut, dar cuvertura era împăturită și lăsa la vedere așternuturi de satin de un violet intens, cu o pilotă crem deasupra, arătând ca o glazură. În colțul camerei se afla o fântână cam de un metru și ceva, care bolborosea și susura precum gânguritul unui bebeluș fericit. Juno ar fi putut să moară într-o încăpere ca asta; era minunată. Aveau și o baie, atât de albă încât a făcut-o să se simtă de-a dreptul neimportantă. Nicio altă baie n-o făcuse vreodată să se simtă inferioară. Ce le-ar fi spus oare pacienților ei dacă o astfel de baie, atât de albă și imaculată, i-ar fi făcut să se simtă ca perechea inutilă a unui pantof murdar? *Tu permiți asta. Tu-i dai acelei băi permisiunea de a te face să te simți așa…*

Juno a râs. Nici nu i-a păsat că a râs tare, pentru că totul părea absurd și ridicol: baia aia era atât de albă, încât și un fir de păr pubian ar fi murdărit-o. Cine ar fi vrut să trăiască într-o lume așa de ușor de dat peste cap? Chiar și faptul că ea se afla aici, în nenorocita asta de casă, era caraghios de-a dreptul. A părăsit râzând dormitorul și a închis ușa după ea. Alături mai erau încă două uși – și atunci a auzit niște voci. În casă.

A făcut ochii mari și s-a lăsat în patru labe, târându-se pe podea ca să rămână nevăzută. A auzit la parter bufniturile bocancilor de lucru ai muncitorilor. Cineva a strigat: „Adu și rahaturile celelalte…”, apoi alte bufnituri. *Fă-o sau până aici ți-a fost,* și-a spus Juno. Trebuia s-o ia la fugă, n-avea de ales. Și chiar dacă muncitorii ar fi văzut-o țâșnind pe ușa de la intrare, ce aveau să le spună proprietarilor, că fuseseră iresponsabili și lăsaseră ușa deschisă, permițând unei vagabonde să se plimbe prin casa lor? Nu, era destul de sigură că-și vor ține gura. A coborât scările ținând încă mărul în mână. Când a ajuns pe palierul intermediar l-a îndesat într-un buzunar, apoi a cotit și a tropăit în fugă pe ultimele trepte. Și oricare ar fi fost muncitorul care intrase adineauri în casă, o tăiase în mod sigur înapoi cu toate „rahaturile”, pentru că parterul era, slavă cerului, pustiu.

Juno s-a îndreptat țintă spre ușa de la intrare. Uitase de junghiuri și împunsături și se mișca de parcă de pe încheieturile ei s-ar fi scuturat douăzeci de ani. O singură dată se mai mișcase așa, când furase o bucată de brânză de la magazinul din colț; casiera o zărise strecurând-o în buzunarul hanoracului. Ușa de la intrare dădea spre parc, așa că, dacă mergea firesc, poate că n-avea s-o observe nimeni.

Mai avea doar cinci pași; vedea deja ferestrele cu vitralii care flancau ușa, când clanța a început să se miște. Juno s-a oprit cu un derapaj, dezechilibrându-se, aproape încredințată că are un

atac de inimă. Prin ferestrele cu vitraliu se zărea mișcare. Era oare normal pentru o inimă să bată din stânga în dreapta, de sus în jos, din stânga în dreapta, de sus în jos? Juno fusese mereu iute de picior, doar rămăsese fără adăpost de la vârsta de șaizeci de ani, lucru care îi îmbunătățise evident abilitățile de supraviețuire – iar în momentul acela, instinctele îi spuneau să o ia din loc. Când a auzit cum cineva bagă cheia în broască, a apăsat o clanță la întâmplare – era a debaralei pentru haine sau a debaralei cu de toate? Nu-și mai amintea; fără să stea pe gânduri, s-a îngrămădit în ceea ce credea că este debaraua cu tot felul de lucruri – crose de golf și snowboarduri sprijinite de peretele din spate. Și ce mai era… ce altceva mai era acolo, când s-a uitat mai bine? Și-a amintit de o cutie cu mingi de tenis, niște cursuri vechi… nimic de care să aibă nevoie acum, spera ea. Expira sacadat pe nas; încerca din răsputeri să stea nemișcată, dar tremura din toate încheieturile.

Ușa de la intrare s-a deschis; Juno și-a ținut respirația. Nu se clintea. Nimic nu se clintea. Vuietul traficului și al celorlalte zgomote de afară a pătruns pentru scurt timp în casa familiei Crouch, răzbătând până în debaraua unde se ascunsese Juno. I s-a părut că simte cum o adiere ușoară, venită pe sub ușă, îi mângâie gleznele, dar a dispărut imediat ce s-a auzit din nou zgomotul ușii de la intrare. Sunetul pașilor s-a îndepărtat de debara și de Juno. Erau pași ușori, după cum a observat – ai lui Winnie. Oare venise să verifice cum avansau lucrările? În mod sigur îi luase și pe muncitori prin surprindere, în timp ce adunau ce mai lăsaseră prin casă.

S-a concentrat să audă ce se petrece. Dacă Winnie era în bucătărie, verificând lucrarea, atunci Juno se putea strecura afară din debara, să facă cei trei pași spre ieșire. *Și dacă te vede cineva, unul dintre muncitori sau un polițist – de ei poți scăpa?* A îndoit un picior și a simțit cum durerea urcă

până spre șold. Suferința era pe măsura mișcării și, chiar dacă unele zile erau mai bune decât altele, se pare că efortul de a ajunge la debara o împiedica acum să fugă de acolo. S-a sprijinit cu o mână pe zidul din spatele ei și s-a rezemat cu toată greutatea de el, încercând să-și recapete respirația. Să dea dracu' dacă ăsta nu fusese cel mai dement și nebunesc plan. Nu gândise rezonabil, îi lipsise judecata. Juno simțea că nu poate să respire. *Ba poți,* și-a spus cu aceeași voce autoritară pe care o folosea și în cazul pacienților să-i și-a pus palma în dreptul inimii și i-a numărat bătăile, și-a numărat respirațiile. Când vedea limpede, când în ceață. Juno s-a concentrat pe cealaltă mână, cea sprijinită pe zidul din spatele debaralei. *Pipăie-l,* și-a spus ea, *este aspru și cald. Numără-ți respirațiile.*

Când totul s-a terminat și răul a trecut, s-a îmbrățișat, tremurând de epuizare și frig. Mintea i se limpezise și era furioasă pe ea însăși, dar, cu toate că i se făcuse sete și se simțea amețită, n-avea ce face decât să aștepte. Winnie a deschis ușa de la intrare și, preț de o clipă, Juno a crezut că va pleca de acasă, dar apoi a auzit și mai multe voci, unele de copii.

— Îmi pare rău pentru șantierul din casă.

Era Winnie strigând spre cineva de afară. Juno a tresărit când pașii s-au auzit în casă, apoi pe scări în sus. O altă voce – feminină – i-a spus ceva lui Winnie de la depărtare, iar ea a râs. Juno nu vedea nimic, dar putea să-și imagineze; era vreun părinte care stătea în mașină cu motorul pornit, oprit lângă bordură. Parcarea era imposibilă pe străzile înclinate ale orașului.

— Da, dacă îmi trimiți un mesaj, îi zic să iasă afară mâine, ca să nu fie nevoie să parchezi.

A urmat un răspuns pe care Juno nu l-a mai auzit, iar apoi s-a trântit ușa. Tocurile lui Winnie s-au auzit țăcănind tot mai departe și Juno s-a încordat toată, gata să țâșnească dacă i s-ar fi ivit ocazia. Două minute mai târziu, soneria a sunat din

nou și de data asta vocea s-a auzit chiar în fața ușii:

— Roman, scoate-ți încălțările alea împuțite! Nu! Nu, lasă-mă pe mine…

Apoi, după un rămas-bun grăbit, alte tropăituri pe scara de deasupra capului lui Juno. Vocea s-a întors, de data asta fără cadența părintească; era vocea unei femei care avusese prea puțin timp pentru ea însăși.

— Dumnezeule, ești o sfântă că-i iei la tine în seara asta. La ce oră mâine…?

Winnie a râs, bățoasă.

— La zece. Le dau eu micul dejun.

— Perfect, a spus vocea. Ne vedem atunci.

Așadar rămâneau niște copii peste noapte. Când și-a dat seama de asta, Juno s-a lăsat ușor pe podea. Bazinul îi pulsa – *bazinul!* Of, locurile astea care pulsau! Povestea *asta* nu i-o citiseră în copilărie.

La stânga erau crosele de golf, în geanta lor mare, din piele. Juno îi simțea mirosul. Îi era sete. Și-a lăsat capul într-o parte, sprijinit de tocul ușii, și a închis ochii.

Când s-a trezit, nu știa cât e ceasul. Adormise pe întuneric, se trezise tot pe întuneric. Și-a desprins umerii de perete și a lăsat capul pe spate, în încercarea de a se dezmorți. Auzea zgomotele făcute de copii în living. Se distrau cu jocuri video și la fiecare secundă izbucnea câte un răpăit de armă, urmat de strigăte de bucurie și răcnete măgărești. *Ar trebui să te ridici pur și simplu și să ieși ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic,* și-a spus ea. *Probabil că ai scăpa față curată.*

Dar adevărul era că nu putea să se ridice, în orice caz, nu fără un ajutor. Ar fi trebuit să-și dea seama de asta; simțise în corp schimbarea, îi fugeau gândurile și îi înțepeneau încheieturile. Boala ei era predictibilă și știa de fiecare dată când se apropie o criză. Pur și simplu știi. Doar că nu vrei să accepți. Durerea era dură și ascuțită. Și-a

lăsat fundul mai jos, ca să îmblânzească durerea care cobora din bazin către șolduri și genunchi.

Din cauza ei nu mai gândea decât pe jumătate limpede; nu ajunsese încă în punctul dincolo de care nu mai putea să suporte. Dar urma să ajungă, o, urma să ajungă și acolo. Îi era atât de sete; mai fusese oare atât de însetată vreodată în viața ei? Nu credea. S-a trezit visând la dulăpiorul de medicamente al familiei Crouch. Nu-l deschisese, dar își imagina că era acolo cel puțin o cutiuță de Tylenol. Avea nevoie de o pastilă, ceva care să-i alunge cuțitul ăsta din încheieturi. Și-a schimbat din nou poziția; sudoarea îi curgea pe față. Până la urmă o să se ducă toți la culcare și atunci se va strecura și ea afară.

Debaraua avea cel mult un metru și jumătate pe doi metri și avea mochetă. Era de culoare crem și fusese montată de curând – vedea ațele netăiate pe margine, după ce fusese tăiată pe măsură. A apucat un ghemotoc de scame și l-a rulat între degete. S-a lăsat și mai jos până când s-a trezit culcată pe-o parte, cu genunchii strânși la piept. Acum stătea cu spatele la geanta de golf și vedea pe sub ușă dâra subțire de lumină din holul de la intrare. Vedea și încălțămintea băieților aliniată alături de o pereche de pantofi joși plini de noroi, probabil ai lui Winnie. S-a gândit să se uite în buzunarele genții de golf – poate că Nigel ținea acolo o cutie de Advil –, însă o durea mai puțin dacă stătea neclintită; chiar și cea mai mică mișcare îi provoca durere. A rămas încremenită atât de mult timp, încât a adormit din nou.

A doua oară când s-a trezit a știut de la început unde se află. Mirosul de mochetă, de mochetă nouă, abia montată – încă avea în mână ațele alea, ghemotocul de scame. În holul de la intrare lumina era stinsă și un întuneric dens inundase debaraua. Și-a mișcat mai întâi piciorul, să vadă cât e de înțepenit. Era rău, dar nu atât de rău pe cât ar fi putut fi. S-a răsucit pe burtă, gâfâind în urma

efortului, apoi s-a ridicat încet în genunchi ținând capul în jos, ca nu cumva să amețească. Când nu-ți permiți să cumperi medicamente, înveți tot felul de trucuri. Trucuri ca să supraviețuiești, trucuri ca să faci lucrurile să meargă mai ușor, dar nu găsești niciodată acele trucuri care să alunge durerea – asta n-o pot face decât medicamentele.

A reușit să se ridice. I-a luat un minut ca să-și recapete echilibrul și să apuce clanța. Balamalele erau bine unse și ușa n-a făcut niciun zgomot când a deschis-o. Bătăile inimii ei, în schimb, ar fi putut trezi pe toată lumea din casă; Juno le auzea răsunându-i în urechi ca dangătul unui clopot. A pășit în vestibul, cu ochii ațintiți spre ușa de la living. Dacă ar fi venit cineva, ar fi reușit să-l vadă prima, dar n-avea unde să se ascundă. *Liniștește-te,* și-a spus, *băieții dorm, Winnie și Nigel dorm.* Însă pierduse cu totul noțiunea timpului; din experiență, era posibil să fi zăcut în debaraua aia și două zile la rând. Își mai pierduse și înainte cunoștința pentru perioade lungi, adeseori nu în cele mai plăcute locuri.

A făcut câțiva pași spre ușa de la intrare, iar scândurile parchetului au scârțâit sub pașii ei. Și iat-o acolo. N-o observase, de ce ar fi văzut-o? N-ar fi trebuit să se întâmple nimic din toate astea. Acolo, deasupra comutatorului pentru lumină, era o mică tastatură. Juno s-a apropiat; poate că n-o armaseră în noaptea asta, dat fiind că erau și băieții în casă. Dar sub cifrele acelea se afla o luminiță roșie, iar sub ea scria: ARMAT.

Și-a aruncat privirea spre ușă. Dacă țâșnea ca din pușcă, probabil că ar reușit să traverseze strada spre parc înainte s-o vadă cineva – nu-i așa? Trebuia să încerce, așa că a pășit cu hotărâre spre ușă. A trebuit să-și încleștеze dinții ca să nu urle. Durerea nu mai era un cântec de pasăre, ci urletul unei formații de death-metal. Trebuia să facă pipi. Văzuse o baie chiar undeva, aproape. O s-o facă în

liniște; băieții dormeau *profund.* Ori asta, ori… Nici nu voia să se gândească.

Târându-se pe lângă perete, a trecut prin dreptul bucătăriei și s-a îndepărtat de living. În firida de sub scări era o baie de serviciu. N-a aprins lumina, doar a închis ușa atât cât să nu fie văzută.

Jetul s-a auzit tare. A încercat să termine cât mai repede, apoi și-a tras repede pantalonii pe ea. Înainte de a pleca a dat drumul la robinet și s-a aplecat să bea direct din firul de apă. S-a strecurat fără zgomot afară din baie, trecând încă o dată pe lângă bucătărie, dar în loc să se îndrepte spre ușă a pornit direct spre living, ștergând ușor peretele cu umărul stâng, în trecere.

Înainte de a ajunge în încăpere a observat lumina albăstruie a ecranului televizorului. A ciulit urechile după voci sau chiar după un sforăit, dar nu se auzea nimic – doar lumina televizorului pâlpâia, cu sonorul redus la minimum. A tras aer în piept și s-a uitat de jur-împrejur. Două mogâldețe zăceau sub un morman de pături și o a treia pe canapea – ăsta era Sam. În lumina televizorului, Juno i-a zărit părul nisipiu. Nu i s-a clintit un mușchi, dar și-a mutat privirea spre cealaltă parte a încăperii. Era o masă aranjată și cu o față de masă bleu. Pe peretele de alături atârna o pancartă pe care scria, cu litere albastru metalizat, *La mulți ani, Samuel.* Juno a observat și ce mai rămăsese dintr-un tort aniversar – partea din care Winnie tăiase felii egale și cea din care băieții rupseseră bucăți mari când reveniseră pentru încă o porție. Îi era foame; oare când mâncase ultima dată? Da, sandviciul pe care îl mâncase cocoțată pe zidul scund; asta fusese ieri, apoi mâncase mărul ăla. S-a uitat iar spre cele trei mogâldețe, aflate în comă glicemică și de jocuri, epuizați, și s-a îndreptat ușor spre masă.

Juno a mâncat tort direct cu mâna, bucăți uriașe care i-au ajuns în stomac ca o grenadă. Era glazurat cu albastru și verde, în culorile

Seahawks[6] – nu, Sam era cu fotbalul –, deci în culorile Sounders[7].

Lângă tort se aflau un castron cu chipsuri (de astea Juno n-a îndrăznit să se atingă; la cât de crocante erau, ar fi făcut prea mult zgomot) și o tavă cu sandviciuri tăiate în triunghiuri mici. A luat o farfurie, a stivuit pe ea cât de multe a putut și a luat-o cu ea în debara, unde s-a pus iar pe așteptat.

În dimineața următoare n-a deschis nimeni debaraua – fusese așa de sigură că Nigel Crouch va veni să-și ia crosele de golf sau că pe Sam o să-l mănânce undeva să se joace cu unul din jocurile depozitate pe rafturile de deasupra capului ei. Dar n-a venit nimeni. Băieții au luat micul dejun în mare zarvă și au fost preluați cu promptitudine chiar la zece fix de mamele lor care n-aveau chef să-și forțeze norocul. Juno a stat ascunsă îndărătul costumelor de schi și al paltoanelor de iarnă, cu capul sprijinit pe o pernă ca acelea pentru avion, auzind bieții cum își iau pe rând rămas-bun. Dacă cineva ar fi deschis ușa micii ei ascunzători și s-ar fi uitat cu adevărat înăuntru, ar fi zărit-o cu ușurință, dar nu s-a întâmplat asta. Durerea nu o slăbise, însă se simțea mai bine. Îi era rușine să recunoască faptul că i-a fost mai confortabil să zacă pe mocheta nouă din debaraua familiei Crouch decât în toate locurile pe unde dormise în ultimul an.

După ce au plecat toți prietenii lui Sam, cei trei membri ai familiei și-au pus pantofii aliniați în vestibul.

— Bunica o să-mi dea cadoul abia seara, târziu, sau o să mă lase să-l deschid când ajungem?

Juno n-a auzit răspunsul; cei trei Crouch erau la ușă, pregătindu-se să meargă spre ceea ce Juno a presupus că era aniversarea zilei lui Sam în familie. Înainte ca ușa să se trântească în urma lor și cheia să se răsucească în broască, l-a auzit pe Nigel tastând codul de la alarmă.

Așa că cinci minute mai târziu, când Juno a deschis ușa debaralei, pe ecranul cel micuț scria ARMAT. Lumina roșie sclipea deasupra acestui cuvânt ca un ochi roșiatic atotvăzător, făcându-i în ciudă. A izbucnit aruncând toate blestemele care i-au venit în minte și agitând pumnul spre ecran. Chiar își imaginase că va putea să plece pur și simplu de aici? apoi și-a lăsat brațul să-i cadă neputincios pe lângă corp. Adică trebuia să fie undeva? Unde? *Nicăieri, Juno, tâmpită pământului.* Se promovase singură de la idioată la cel de „tâmpită pământului".

Lucrurile o luau prea repede la vale. S-a întrebat dacă în casă erau instalați și senzori de mișcare. Ei, avea să afle și asta în curând. A făcut doi pași în față, doi pași în lateral… apoi s-a repezit spre ușa de la bucătărie și înapoi. Nu s-a întâmplat nimic. Juno a râs. S-a dus direct la baie, dar de data asta a urcat scările spre baia lui Winnie și Nigel, ca să se așeze pe veceul lor. În timp ce stătea cu capul sprijinit în pumni, a aruncat o privire împrejur, la prosoapele groase și la sticluțele care în niciun caz nu fuseseră cumpărate de la drogherie.

De ce nu?, s-a întrebat ea în timp ce trăgea apa. Cam mulți de „de ce nu" în ultima vreme; poate chiar faptul că nu fusese prinsă o făcuse să-și asume un risc așa de mare. Dar fiecare lucru la timpul său. A deschis ușa dulăpiorului cu medicamente și a cercetat flacoanele din priviri. Când a găsit ce căuta, a deschis capacul și a vărsat în palmă șase pilule. A pus capacul la loc și a aruncat două pilule în gură, presându-le cu limba de cerul gurii.

Binecuvântată ușurare. Încă nu se topiseră, dar o calma și numai să știe că le luase. Avea senzația vagă că plutea, în timp ce pudra acră a pastilelor îi tapeta cavitatea bucală. Juno s-a străduit să le topească, încălzindu-le cu saliva și cu limba. Cine o învățase să facă astfel? Binecuvântat să fie, și-a spus înghițind amestecul cleios. Era amar, dar în

felul ăsta îi va ajunge mai repede în sânge. Oricine ar fi fost cel care o învățase trucul, l-a dat repede uitării când s-a descotorosit de haine și a intrat în cadă.

Oglinda o putea evita, dacă dorea, dar n-a avut cum să nu-și vadă tălpile – îngrozitor de murdare, cu unghiile rupte și îngălbenite – odihnindu-se pe fundul imaculat al căzii. Și-a chircit degetele și a întins mâna spre robinet. Când făcuse baie ultima dată? Câteodată ajungea la adăpost suficient de devreme ca să poată folosi dușul, iar altă dată pur și simplu se spăla într-o chiuvetă la întâmplare, în orice toaletă pe care o găsea liberă, însă o baie adevărată? Avuseseră cadă în casa din Albuquerque, casa pe care banca pusese sechestru… când? Acum cinci ani? Dar nu era nici timpul, nici momentul să evoce lucruri neplăcute în starea de fericire în care se afla. A alungat gândul fiindcă așa a vrut, fiindcă acesta era lucrul la care se pricepea cel mai bine în existența aceasta de femeie bătrână – să uite.

Apa curgea tare, iar Juno s-a scufundat în cadă. A scos un zgomot din fundul gâtului; nu și-a dat seama dacă de durere sau de plăcere, dar s-a lăsat să alunece pe spate până când apa i-a acoperit urechile, iar părul plutea în jurul capului. Pe buza căzii stăteau aliniate mai multe sticluțe; a luat una la întâmplare și și-a turnat-o pe păr. Mirosea a curat și a proaspăt, amintindu-i lui Juno de copilărie, pe vremea când bunicii ei dețineau o spălătorie. S-a frecat bine cu periuța de unghii a lui Winnie, ca să-și curețe de pe mâini fiecare pată de jeg.

Într-un final, când a ieșit din cadă și a lăsat toată apa să se scurgă, a văzut că de jur-împrejur, pe vasul de porțelan, rămăsese o dâră de jeg marcând locul până unde se umpluse cada. A găsit un burete și praf de curățat și a frecat toată mizeria lăsată de corpul ei. Când cada a rămas imaculată, a găsit pe

fundul coșului cu rufe murdare un prosop cu care a șters bine cada, apoi l-a aruncat de unde îl luase.

Acum rămăsese problema hainelor. Îmbrăcămintea ei zăcea într-un maldăr la picioare, colorată în diferite nuanțe de jeg. Era încă dezbrăcată și hainele mai puțin împuțite pe care le avea se găseau în bagajul îndesat sub o tufă din parc. Și-a cărat hainele la parter, s-a îndreptat spre debaraua aflată față în față cu cea în care se ascunsese și a deschis ușa. A dat peste un sac de plastic bine legat la gură, gata pregătit, cu un bilețel roz lipit deasupra, pe care scria, mâzgălit cu markerul, DONAȚII. Juno a desfăcut cu repeziciune nodul și a deschis sacul. A scos iute câteva lucruri: o bluză de trening cu inscripția *Baywatch* pe piept, niște pantaloni de yoga și niște încălțări New Balance mai frumoase decât orice avusese ea de ani întregi. A pescuit de acolo chiar și o pereche de șosete cu imprimeu specific pentru Ziua Recunoștinței, apoi a aruncat hainele ei împuțite la fundul sacului și a înnodat la loc șireturile roșii de la gură. A lipit iar bilețelul, a închis bine ușa și a început să se îmbrace.

Ceasul de deasupra ușii din spate parcurgea încet cercul lui în ritm de tic-tac; trecuseră două ore de la plecare familiei Crouch. Juno voia să se reîntoarcă în debara înainte ca ei să ajungă acasă. Cu mult înainte ca ei să-i poată simți mirosul după ce cutreierase toate încăperile casei. S-a gândit să caute un loc mai sigur, dar niciunul nu-i oferea ieșirea rapidă de care avea nevoie. Îmbrăcată cu hainele ei noi, Juno s-a îndreptat spre bucătărie, simțindu-se deopotrivă sută la sută mai bine, dar și sută la sută mai rău. Rușinea îi era amplificată de foame. A găsit în cămară franzelă și unt de arahide. Și-a făcut două sandviciuri și a curățat bine locul. A mâncat un sandvici cât timp a mai folosit o dată toaleta, iar pe celălalt l-a împachetat într-un șervețel și l-a îndesat în buzunar. A mai făcut o ultimă vizită în cămară, unde a găsit câteva cutii de

Lărabar și a luat câte un baton din fiecare aromă, o cutie cu deschidere ușoară de SpaghettiOs, o cutie de fasole verde și o sticlă de suc de mere căreia sperau să nu-i simtă lipsa. O, dar ce-i păsa ei? Doar se instalase deja în debaraua-depozit. A cărat totul în spațiul din spatele paltoanelor și al costumelor de schi, înghesuind obiectele într-un colț.

Juno a mai dat o ultimă raită prin casă, aruncând o privire în stradă ori de câte ori se nimerea în dreptul unei ferestre. Urmau să se întoarcă în orice clipă, o simțea. Numiți-l al șaselea simț. Și animalele îl au – știu când se află un prădător în preajmă. Și asta suntem și noi, oamenii, toți, nu-i așa? Animale îmbrăcate frumos. Pe podeaua de la baie a găsit o pată mică de apă pe care n-o văzuse mai devreme și a șters-o cu un șomoiog de hârtie igienică pe care l-a aruncat apoi în veceu și a tras apa. Totul era ca nou. În bucătărie a șters bine chiuveta cu un prosop de hârtie și a pus la loc în sertar cuțitul pe care îl folosise ca să întindă pe pâine untul de arahide. Fără firimituri, fără ambalaje rătăcite, fără fire de păr cenușii, sârmoase. Totul era așa cum trebuia să fie.

12.

JUNO

La zece minute după ce Juno își pusese capul pe perna de avion și închisese ochii, ușa de la intrare s-a deschis și cei trei Crouch au intrat în casă râzând, cu brațele pline de pungi de cadouri și daruri ambalate în hârtie foșnitoare. Juno era curată și așezată confortabil, avea stomacul plin și, cel mai important, era la căldură.

Dormea.

În weekend situația a rămas neschimbată. Știa că cea mai bună ocazie de a părăsi casa era luni, când familia urma să revină la programul obișnuit din zilele de lucru. Așa că s-a odihnit ascultând vocile familiei pe care o urmărise luni de-a rândul, stând întinsă sub poalele hainelor de iarnă abandonate și ale costumelor de Halloween. Stătea confortabil pe mocheta cea nouă, cu spatele lipit de peretele întotdeauna cald. În sinea ei, începuse să numească debaraua „Cotlonul poalelor”. Era un spațiu sigur, confortabil, cald și familiar.

S-a întors de pe o parte pe spate, apoi pe cealaltă parte; îl auzea pe Sam întrebând-o pe maică-sa dacă poate să-i facă ouă și șuncă la micul dejun, iar apoi pe Nigel cântând rap odată cu Eminem, în timp ce spăla farfuriile după micul dejun cu ouă și șuncă. A auzit-o pe Winnie vorbind la telefon cu cineva de la serviciu, în timp ce deschidea ușa ca să ia un colet de la curier. „Dacă va fi nevoie, putem s-o înlocuim cu Joanne de la… da, am spus «s-o înlocuim»…”

Îi simțea indignarea din voce. Existau două fețe ale lui Winnie, cea indignată și cea vulnerabilă.

Juno mâncase al doilea sandvici pe post de cină sâmbătă seara și băuse câteva înghițituri mari de suc de mere, direct din sticlă. Apoi, în timp ce toți cei trei Crouch dormeau duși, Juno s-a strecurat la primele ore ale dimineții la toaletă, să-și facă nevoile. Nu era atât de înțepenită pe cât se așteptase și avea o stare de spirit extraordinar de bună. Îi priau siguranța casei, un somn bun noaptea și o familie în ale cărei treburi să-și bage nasul. Devenise babă în toată regula. Kregger ar fi huiduit-o.

Duminică dimineața a mâncat la micul dejun o prăjitură cu cireșe Lärabar și a mai băut niște suc. Și-a imaginat că era încă devreme, din moment ce familia nu coborâse încă la parter. În cele două zile cât dormise în debaraua lor începuse să identifice pașii fiecăruia pe parchetul din lemn de esență tare

în funcție de felul în care sunau. A ciulit urechile, să audă chiar și zgomotele înfundate de pași, dar casa părea complet adormită – în afară de Juno, șoarecele din debara.

Brusc avea chef să riște. S-a rostogolit afară din ascunziș și s-a ridicat în picioare. Plafonul debaralei era surprinzător de înalt. A întins brațele deasupra capului și a executat câteva poziții de yoga așa cum făcea în tinerețe, încercând să alunge un pic înțepeneala. Luase din pilulele Advil ale familiei Crouch – două la patru

ore – și își alungase cea mai mare parte a durerii din timpul zilei. A întins gâtul, dând capul pe spate, a inspirat profund și a deschis ochii, privind spre tavan. Dar apoi a auzit pe cineva agitându-se la etaj și zgomotul apei de la robinet. S-a mai întins o dată – Tadasana, postura muntelui – înainte de a se târî înapoi în Cotlonul poalelor.

Juno s-a neliniștit. Și-a frecat locul din spatele urechii, privind țintă în întuneric. Chiar și din debara putea auzi sunetul ploii. Ce s-ar întâmpla dacă ar prinde-o? *Știi ce s-ar întâmpla,* și-a spus ea. *Te-ar duce înapoi în locul ăla care-ți place cel mai mult pe lume.* Juno nu voia să se gândească la asta. Dar nici nu voia să moară în pușcărie, însă *era* pe moarte, ca să fie sinceră. Simțea putrefacția; rinichii ei ca doi pumni bătrâni care își pierdeau forța strânsorii.

Locul din spatele urechii o înțepa, însă degetele continuau să maseze înainte și înapoi. *Fii prezentă, fii recunoscătoare.* A preluat din vechile ei mantre, din cealaltă viață, și a încercat să vadă dacă mai funcționează. *Unde aș fi în mod normal?* Prin minte i-au trecut câteva imagini și a tresărit la amintirea lor.

Întrebarea mai corectă ar fi fost, de fapt, unde nu apucase să doarmă până atunci? O vreme, Juno avusese un cort albastru. Oriunde l-ar fi instalat, polițiștii tot îi spuneau până la urmă să se mute, în felul lor impasibil care o făcea să se simtă tot mai

mică… și mai mică… și mai mică. Umilința pe care i-o provocau acei bărbați în uniformă, cu expresiile lor împietrite, cu chipurile lor neclintite și cu nerăbdarea lor stridentă. *Cară-te, n-ai voie să stai aici. Pleacă, trebuie să te muți. Nu te poți adăposti aici.* Ea n-avea unde să se ducă și totuși i se spunea ferm să plece.

A devenit mai simplu să doarmă pe timpul zilei. Trăgea câte un pui de somn pe bănci, pe iarbă, câteodată în vreo cafenea unde o luau drept vreo bătrână mai neîngrijită care aținea în timpul cafelei de dimineață.

Ai fi în parc, și-a spus ea, întorcându-se cu fața la perete. Parcul, în sine, era bun, liniștitor, dar să trebuiască să trăiești acolo nu era totuna. Și-a tras pe cap gluga hanoracului și, ascunzându-și palmele între genunchi, a început să tremure. Avea o diplomă în psihologie, știa despre câinii lui Pavlov și știa și că sunetul ploii o făcea să-i fie frig și frică, pentru că devenise un inamic – ceva care îi amenința siguranța și confortul. Și nu era siguranța o nevoie de bază a omului? Ba sigur că era. Așa cum era și adăpostul de deasupra capului. *Și ești în siguranță.* Gura a format cuvintele, cu toate că n-a îndrăznit să le rostească cu voce tare. *Ești în siguranță… ești în siguranță… ești în siguranță…*

Când s-a trezit, a auzit muzică. Juno s-a răsucit pe spate, îndoindu-și cu grijă genunchii. Dacă stătea prea multă vreme nemișcată, mâinile și picioarele aveau să i se umfle ca peștele balon. A tras adânc aer în piept, încercând să-și dea seama despre ce melodie e vorba. A zâmbit când a prins câteva versuri. Lui Dale îi plăcea piesa aia. Dale, băiatul ei mai mic, minunatul ei băiețel. I-a șoptit numele, *Dale… Dale… Dale…* și după asta s-a simțit mai bine. Dale, cu buclele lui sârmoase, castanii; avea deviație de sept și degete lungi și osoase care cântau la pian cu mai multă pricepere decât ale ei. Îi era atât de dor de el, încât se simțea ca și când i-ar fi lipsit un organ. Un organ pulsând,

un organ volatil. S-a ghemuit în durerea ei. Merita s-o doară, așa că atunci când a simțit suferința venind a lăsat-o, cum face o femeie în travaliu.

Eșecul ca mamă ar trebui să doară. Ar trebui să te facă să te simți nevolnică, să fie surd și nesfârșit. Juno era în stare să ducă în ea toată durerea din lume, să care fiecare gram de suferință, pentru o singură șansă de a-l revedea pe Dale și de a-i spune cât de rău îi părea.

Acum era alt cântec și auzea vocea fiecăruia din familie fredonând pe muzică – pe Winnie cea afonă și pe Sam, cu vocea lui plină, ce avea să se spargă destul de curând. Nigel, care era un cântăreț bun, fredona și el, armonizându-se bine dispus cu chițăielile și țipetele lor ascuțite.

La prânz, Juno a mâncat cutia cu fasole verde, ascultând un film împreună cu familia Crouch: *Rațiune și simțire* (Winnie câștigase la „piatră, hârtie, foarfecă"). În seara aceea, Nigel a deschis ușa când a venit pizza pe care o comandaseră și Juno a auzit în ce hal ploua afară.

— A tunat? a întrebat Nigel cu îndoială în voce.

Și-l imagina zgâindu-se la fulgerele de pe cer peste umărul băiatului cu pizza.

— Da, e furtună cu tunete și fulgere. Chiar mișto.

Fata cu pizza, s-a corectat Juno. La început, când abia venise la Seattle, o surprinsese să constate că în zilele ploioase nu prea se auzeau tunete. În fosta ei viață ar fi spus oricui că îi place la nebunie zgomotul norilor care se ciocnesc, dar în această viață o speria de moarte.

Cum stătea așa, întinsă pe podeaua debaralei, a lovit-o o amintire cumplită. Prima dată când s-a întâmplat să nu mai aibă bani ca să plătească pentru cămăruța murdară de la motelul Palm a dormit în mașină, lăsând banchetele pe spate, peste care a întins o pătură veche până spre spațiul din portbagaj.

Fusese trezită din somnul ei de beţivă de fulgere şi trăsnete. Şi, la cinci secunde după ce deschisese ochii, Juno avusese impresia că trece un camion peste maşina ei. Tunetele izbucneau de undeva, din apropiere, iar ploaia cădea în picături mari şi iuţi. Gloanţe de ploaie trase din vreun AK47 ceresc.

Faptul că şi-a dat seama că nu se afla în pericol imediat nu i-a liniştit prea mult frica şi disperarea cu care se trezise din somn. Nu avea să moară chiar acum, dar biletul spre moarte fusese deja expediat când i se declanşase boala. Încă nu ştia dacă şi cum foamea, frigul sau trăsnetul pot să-şi facă treaba înaintea lupusului, dar era împăcată. Astea erau doar vorbe; nu era decât o femeie amărâtă, fără opţiuni şi fără prieteni. Dincolo de toate acestea, atunci a plouat trei zile la rând, timp în care Juno a stat în Priusul ei rămas fără benzină, blocată în parcarea unui supermarket. Intra în magazin ca să-şi ia de mâncare şi să meargă la toaletă, dar altminteri a stat în maşină, nemişcată, înfricoşată, şocată.

Şi acum? Şi acum? Gândul acesta îi tropăia prin minte, cerând să fie auzit. Nu ştia ce avea să se întâmple acum. Pe parcursul carierei oferise oamenilor atâtea răspunsuri, iar acum ea era cea fără de răspuns şi pierdută, la fel ca oricare dintre ei.

A simţit mirosul de pizza şi i s-a făcut poftă. Acum se aflau cu toţii în bucătărie, deschizând nişte cutii cu suc. Erau fericiţi; fusese o vreme când şi familia lui Juno trăise această fericire. Oamenii au un fel al lor de a-şi sabota fericirea. Îi găsesc defecte, fac mofturi, până când tot sistemul se destramă. Cândva şi Juno se plictisise de viaţa ei. În loc să păstreze distanţarea profesională, îşi decorase viaţa cu poveştile pacienţilor ei. Devenise prea implicată; acum îşi dădea seama de asta. O minte care lâncezeşte duce la necazuri, spunea mama ei. Şi Juno plătise, o, ce mai plătise. Pierduse totul.

Cei trei Crouch au terminat pizza și s-au îndreptat spre camerele lor de la etaj. Juno era bucuroasă că scapă de ei; avea să fie încă și mai bucuroasă mâine, când va putea pleca de aici. A făcut pipi în bidonul gol de suc de mere, a mai luat trei pastile din Advilul familiei și s-a lăsat furată de somn.

13.

JUNO

A venit și ziua de luni; Sam era primul care pleca, strecurându-se pe ușă înainte ca soarele să urce sus, pe cer. Juno a simțit mirosul dulceag, de nuci, al gofrei cu care ieșise pe ușă și pentru prima dată de zile întregi și-a dat seama că îi e foame. Dorința de a mânca ceva o să treacă, dar necesitatea, nu. A scos din buzunar un pumn de biscuiți care de obicei se servesc cu stridii și și-a pus unul pe limbă, concentrându-se puternic. Nu-și putea permite să mănânce ceva și apoi să i se facă rău în Cotlonul poalelor.

O jumătate de oră mai târziu, Nigel și Winnie au plecat împreună, oprindu-se la ușa din spate ca să verifice dacă a venit vreun muncitor la lucru. Juno a ascultat scurta conversație dintre ei, bâțâindu-se din solduri în nevoia disperată de a face pipi.

— Cred că au intrat în casă să se ducă la toaletă, a spus Winnie. Le-am și spus că trebuie să folosească un veceu public sau să aducă o toaletă ecologică. Nu se poate să intre oricine aici.

— Poate un veceu portabil? a sugerat Nigel.

— N-ar trebui să intre aici, a spus ea cu fermitate. Nu-mi place chestia asta.

— Nu știi dacă au intrat sau nu. E doar o bănuială a ta.

Winnie s-a îmbufnat pe loc. Juno a auzit țăcănitul tocurilor ei îndreptându-se din bucătărie spre holul unde își țineau hainele, atârnate în dulapul de vizavi de Juno.

— Urăsc când faci chestia asta. Te porți de parcă aș exagera.

Vocea ei suna foarte înțepată. Iar Juno avea nevoie imediată să facă pipi. Avea nevoie la pipi, avea nevoie la pipi… Și-a mai pus un biscuit pe limbă și l-a apăsat cu limba de cerul gurii.

Nigel și-a căutat haina în liniște.

— Îmi pare rău, a spus el. O să vorbesc din nou cu maistrul, să vedem care-i treaba cu veceul ăla portabil.

— Mulțumesc, a spus ea înțepată.

Biscuitul s-a fărâmițat și i s-a dizolvat lui Juno pe limbă.

A auzit un sărut – un sărut rapid, superficial – și apoi s-a deschis ușa de la intrare. Fără sunetul alarmei. A așteptat cât de mult a putut, probabil nu suficient, apoi s-a îndreptat încet spre ușa debaralei. Tocmai întindea mâna spre clanță, când ușa de la intrare s-a deschis iar, brusc. S-au auzit pași pe podea; erau pantofii lui Nigel. Dacă avea nevoie de ceva din debara? Juno s-a retras încet în colțul ei, ghemuindu-se jos, sub paltoane. Pentru prima dată de zile întregi era înfricoșată. Se lăsase ademenită de confortul ăsta relaxant și uitase în ce pericol se află. Pericolul de a fi descoperită și azvârlită afară ca un șobolan. Cât timp trăise pe străzi, cotrobăind după mărunțiș, ca să-și poată cumpăra o pungă de chipsuri de un dolar, atât de pătrunsă de frig încât era sigură că o să moară?

A auzit zgomot de pași răsunând deasupra capului ei; erau tot mai grăbiți. Și-a ținut respirația, cu inima bătându-i ca și cum ar fi fost în pragul unui atac de cord sau ar fi alergat la maraton. Juno și-a acoperit fața cu poalele unuia dintre costumele de Halloween, o salopetă de burete în formă de hotdog. Peste ochi avea o bucată de chiflă,

încercând să blocheze efectul a ceea ce era sută la sută sigură că se va întâmpla. Nigel avea să vină aici ca să caute obiectul ăla după care se uita, pantoful lui o s-o izbească într-o parte a corpului – șold sau coapsă –, iar apoi el o să se aplece, ca să vadă ce se află îngrămădit sub gecile de iarnă și sub hotdogul de Halloween.

A ticluit repede planul stupid de a se preface moartă: apoi, când el s-ar fi dus să cheme ajutoare, s-ar fi strecurat afară cât de repede i-ar fi îngăduit oasele ei bătrâne. Ceea ce probabil n-ar fi fost foarte repede. A dus degetul în locul din spatele urechii. Pașii au revenit la parter, îndreptându-se drept spre Juno. A auzit zgomotul clanței, ceea ce a făcut ca vezica ei să se mai contracte o dată, înainte de a ceda. A simțit firicelul cald împrăștiindu-se până sub picioare, deloc neplăcut, însă știa că în curând n-o să mai fie deloc așa. Dumnezeule, era pe cât de bătrână, pe atât de jalnică. Nu se urâse niciodată așa cum se detesta acum; nici cât fusese în închisoare și nici cât stătuse pe stradă. Acum era cu atât mai rău cu cât trecuse deja prin lucrurile acelea și situația nu i se îmbunătățise cu nimic; nu exista nicio recompensă dacă te purtai cum se cade; nu exista nicio recompensă dacă îți ispășeai pedepsele. Societatea continua să te vadă în același fel în care o făcuse mereu… și în cele din urmă începeai și tu să te vezi la fel. Clanța nu se mai mișca, și-a dat seama Juno. Apoi ușa de la intrare s-a mai trântit o dată. Cel mai probabil, Nigel atinsese clanța în drum spre ieșire.

De data asta a așteptat ceva mai mult înainte să iasă din ascunzătoare. Devenise îngrozitor să mai stea acolo, exact așa cum anticipase; simțea mirosul acru și înțepător al urinei filtrate de rinichii ei aproape morți. A mers mai mult târâș, ca să nu simtă hainele ude lipindu-i-se de piele. Când a ajuns în vestibul a făcut ceva curajos chiar și pentru ea – s-a descotorosit de haine și a rămas în

pielea goală, la o jumătate de metru de ușa de la intrare. Dacă ar fi deschis-o cineva acum, ar fi avut parte de o mare surpriză.

Juno a deschis celălalt dulap, cel pe care îl cunoștea mai puțin, și a scotocit după sacul cu haine de dat. A găsit o bluză de pijama care avea imprimat pe piept un șir de *zzzz* și o pată mare, roșie, probabil de vin; și-a tras-o peste cap. Mai spre fundul sacului, sub hainele murdare cu care venise aici, a găsit o pereche de blugi bărbătești și un tricou vechi. Pe astea nu le-a îmbrăcat, ci și le-a îndesat sub braț, apoi a pus toate lucrurile la loc în sac, așa cum le găsise.

Și-a dus hainele ude în spălătorie, le-a îndesat în mașina de spălat, a aruncat înăuntru o pernuță de detergent lichid și a apăsat butonul de pornire. Prea speriată ca să riște un duș, s-a spălat rapid cu săpunul de la chiuvetă și s-a șters cu un prosop pentru mâini. Fiindcă udase și covorul, a folosit același prosop ca să curețe mizeria pe care o făcuse, apoi s-a întors la mașina de spălat, a deschis capacul și a aruncat și prosopul înăuntru, împreună cu hainele ei.

Următoarea parte era mai dificilă. A luat o găleată folosită la curățenie așezată pe un raft în mica spălătorie, a umplut-o cu apă fierbinte de la robinet, apoi a turnat detergent lichid până când a făcut spumă din plin. În drumul ei cu găleata înapoi spre debara, s-a strecurat în cămară și a luat și o rolă de șervetele de hârtie.

Muncitorii lucrau cu fierăstrăul; îi vedea muncind în ceața de afară și chiar i-a părut rău de ei. Îi părea rău că erau nevoiți să stea acolo, în frig, și să muncească. A mai bodogănit puțin la gândul absurdului situației, apoi s-a apăsat cu pumnul pe gură. Nu intenționase să râdă atât de vesel și zgomotos. În timp ce ieșea din bucătărie cu rola de șervețele, aruncând încă o privire înapoi, unul dintre muncitori a ridicat privirea și a privit-o scurt în ochi. A simțit cum îi năvălește tot sângele în cap

și s-a lăsat repede pe vine, să iasă din raza lui vizuală. Oare o văzuse? Probabil că omul se uitase la propria reflexie din fereastră, și-a spus ea. Oricum nu conta, acum știa deja că nu trebuie decât să curețe mizeria pe care o făcuse și apoi să plece din casa asta. Trebuia să-și verifice bagajul – cine știe cât mai dura până când avea să dea cineva peste el. Juno a aprins lumina în debara și a închis ușa. Putea să lase și așa; știa asta. În câteva zile, familia Crouch ar fi început să simtă un miros urât. Și-o și imagina pe Winnie în patru labe, adulmecând ca să descopere sursa miasmei. Nu, Juno stătuse la ei în casă și nu era genul de oaspete care să-și lase vasele nespălate. A început lungul proces al absorbirii urinei cu ghemotoace din șervețele de hârtie.

Când a frecat covorul cu tricoul vechi a dat peste un fir desprins din marginea mochetei, unde fusese tăiată. Juno a încercat să-l rupă. Trăgând de fir, a ridicat și marginea mochetei. A șuierat printre dinți un „fir-ar al dracului”. Azi era genul ăla de zi pe care Kregger obișnuia s-o numească „de rahat”. În loc să aplatizeze la loc colțul de covor, Juno a tras de el. A trebuit să insiste un pic, dar până la urmă a desprins o bucată de mochetă perfect pătrată. A întors-o și sub ea a zărit o scândură rigidă.

Când s-a aplecat să se uite prin trapa de lemn, Juno a simțit miros de detergent pentru rufe, floral. Prin trapă mai răzbătea încă un miros, închis și de jilav. Trapa nu era făcută din lemnul de esență tare folosit în restul casei, ci era o scândură de stejar, subțire și crăpată, care părea să fi fost acolo de când exista casa.

Scândura era fixată cu două broaște metalice, vechi și ruginite. S-a chinuit o vreme ca să le deschidă, zgâlțâindu-le zdravăn până ce au cedat. S-a ridicat și și-a folosit toată forța din picioare ca să ridice trapa. A simțit cum i se sfărâmă încheieturile, dar le-a ignorat: altceva îi captase

acum atenția. Un val de aer închis a izbit-o drept în față și a făcut-o să strâmbe din nas. Singurul bec din debara atârna chiar deasupra trapei, iar la lumina lui Juno a zărit podeaua de pământ și niște piloni groși. S-a întins pe burtă și s-a uitat prin gaură. Întunericul înghițea cea mai mare parte a spațiului, permițându-i să vadă numai o parte din el, dar era limpede că acolo se afla subsolul de acces spre fundația casei. Fără să ezite, s-a așezat pe margine și și-a lăsat picioarele să alunece prin trapă.

S-a trezit în patru labe în mizeria de jos. Simțea sub palme bucăți mari de beton care o făceau să tresară de durere, în timp ce se târa mai departe. Un om în toată firea n-ar fi încăput prin unele părți ale subsolului, mai ales acolo unde podeaua era ușor lăsată. Tavanul subsolului, făcut din lemn, era acoperit cu o pulbere de mucegai. Locul semăna cu o peșteră și era aproape intim. O Juno în vârstă de zece ani ar fi fost încântată de o astfel de descoperire. Gândul acesta era atât de ridicol, încât a hohotit zgomotos. A fost cel mai urât zgomot pe care l-a auzit vreodată, chiar mai urât decât atunci când o deținută a tăiat vârful degetului mic al lui Rhionette Wicke cu o piatră ascuțită, iar ea a țipat ca o hienă. În afară de mirosul stătut care venea probabil de la câțiva șobolani morți, acesta era un spațiu mult mai bun și mai sigur decât oricare loc în care dormise până acum.

Juno rămăsese fără Advil și durerea se instala din nou, stârnită și mai tare de frig. Știa că îi cedează rinichii, mai știa și că femeile fără adăpost nu primesc alți rinichi. Murea și nu-i păsa câtuși de puțin. Nu-i mai rămăsese nimic pe lume și cu asta basta; nu era tristă, nu mai jelea, pur și simplu aștepta. Și i-ar fi plăcut să aștepte într-un loc mai cald și mai sigur. Anul trecut pe vremea asta, o gașcă de adolescenți punkiști o tot împinseseră și înghiontiseră și, în încercarea de a scăpa de ei, căzuse și se lovise cu capul de bordură. Fusese

dusă cu o ambulanță la spital și medicul de la urgențe, care observase aripile de fluture de pe obrajii ei, i-a spus cu blândețe că pare să aibă lupus. Juno își cunoștea de ani întregi diagnosticul, dar nu spusese nimănui de boală, nici măcar fiilor ei. A negat și în fața medicului, iar acesta și-a dat seama că minte, dar era treaba ei. Ultimul lucru pe care l-ar fi vrut era vreun făcător de bine cu caș la gură care s-o ajute să ducă un trai mai puțin lipsit de un acoperiș deasupra capului. Juno voia să moară; și nu voia decât s-o facă în condițiile ei, asta era tot. Și poate că acest subsol era locul perfect.

S-a târât înapoi în debara și a terminat de curățat mocheta. Muncitorii plecaseră să mănânce de prânz și Juno s-a grăbit să golească bidonul de suc de mere în veceul de serviciu. Era deja gata să-și facă un plan, în timp ce tocmai trăgea apa peste weekendul ei. Astăzi se simțea ca o himeră, eterică și nu tocmai prezentă. Totuși era odihnită, Doamne-ajută, era odihnită. A aruncat hainele ude în uscător și s-a îndreptat spre cămară. Mai avea cam zece minute până să se arate primul membru al familiei Crouch.

Ușa de la cămară era deja crăpată și Juno s-a strecurat înăuntru, cercetând rapid rafturile din ochi. A apucat una din sacoșele refolosibile ale lui Winnie, o traistă adâncă de pânză, imprimată pe față cu cuvintele *Șoricel grăsan,* și, scuturând-o energic ca s-o deschidă, a început s-o umple. A căutat cutii cu punguțe de snackuri și pe măsură ce arunca alimente în sacoșă făcea și inventarul: un pachet de biscuiți Ritz, un pachet de Triscuits cu usturoi, o conservă de porumb, o conservă cu cremă de porumb, o sticlă de doi litri cu apă, două pungi de snack cu fructe, un plic cu Tasty Bites. A ochit și o conservă de chili, dar nu avea inelul pentru deschidere, așa că ar fi avut nevoie de un deschizător de conserve.

Știa că este în criză de timp. S-a îndreptat spre frigider, cu propria respirație răsunându-i zgomotos în urechi. Iaurt, ouă, unt – lucruri care îi lipsiseră lui Juno. A simțit cum îi ghiorăie stomacul. A căutat în sertarul cu fructe și legume și a găsit două mere zbârcite și un ardei verde uitat de mult acolo, le-a îndesat și pe acestea în sacoșă și a deschis ușa congelatorului, care era plin până la refuz. A găsit o pungă de mazăre congelată și a strecurat-o în sacoșă. S-a oprit la sertarul cu tacâmuri și a luat un cuțit pentru unt ca să deșurubeze mai ușor broaștele trapei. Deocamdată asta avea de făcut. Inima i se zbătea între coaste ca un iepure speriat. Chiar făcea asta? Da, chiar o făcea. Frica și adrenalina îi curgeau prin vene într-un ritm nebunesc; își petrecuse primul an în închisoare cu aceeași stare de spirit îngrozitoare. *La fel și primul an pe străzi,* și-a reamintit ei însăși. Dar până la urmă starea de nervozitate dispare, pe măsură ce te adaptezi la noile condiții.

S-a întors în spălătorie, a scos din uscător hainele încă umede și a șutit de pe raft o rolă de hârtie igienică. A întors brusc capul în direcția ușii din spate – se auzeau voci de bărbați. Înainte ca ei să apuce să-și ia sculele, Juno se strecurase deja prin subsol cu prima tură de provizii.

PARTEA A TREIA

14.

WINNIE

Winnie avea mii de ace în mădulare; stătuse prea mult pe canapea cu picioarele strânse sub ea, holbându-se în ecranul televizorului oprit. Când s-a ridicat și-a simțit inima grea, de parcă ar fi vrut să fie abandonată pe canapea. *Inimă căzută la pământ,* și-a spus ea. Câteodată îi era rușine de propriile gânduri, fiindcă știa ce ar spune Nigel despre ele: „Atât de dramatice!”

Nigel era în biroul lui; acolo petrecea cel mai mult timp în perioada asta. Zăcea pe prețioasa lui canapea Lovesac, părând destul de fericit cu el însuși și cu situația în care se afla. Winnie a șchiopătat spre bibliotecă, dar nu cu intenția de a citi vreo carte, ci ca să scape de furnicăturile din picioare și din tălpi. A apucat să ajungă la computer înainte să i se instaleze senzația aceea de gâdilătură. Winnie o ura. Unul dintre busturi era strâmb – cel portocaliu. L-a privit țintă până când înțepăturile s-au risipit și apoi s-a îndreptat direct spre el. A aruncat o privire către ușa care dădea spre prețuitul bârlog al soțului ei. Era o ușă de hambar care făcea mult zgomot când încercai s-o tragi. O alesese intenționat, ca să o audă când vine. *Mereu te gândești la ce-i mai rău,* a auzit în minte vocea lui Nigel. Dormea aici de zile întregi, dormea buștean în timp ce Winnie se foia de pe o parte pe alta în patul lor conjugal. Se chinuise atât de mult să adoarmă, încât își propusese să coboare la parter ca să-și facă o cană cu ceai calmant, dar nu asta voia de fapt. Era prea neliniștită ca să mănânce sau să bea ceva.

Neștiind ce să facă, s-a așezat în fața computerului. Aplecându-se să-și maseze ultimele zone amorțite de pe picior, a atins mouse-ul cu cotul și pe ecran a apărut fotografia de familie din ultima lor vacanță. Winnie a cercetat fotografia. Uitându-se la ea s-a simțit mai deprimată decât fusese vreodată în viață. Se distraseră atât de bine atunci, nu-i așa? Pe atunci lucrurile mergeau strună, familia era închegată. Cu siguranță fusese mai fericită; iar Winnie era adepta teoriei „nevastă fericită, viață fericită". *Te-ai pierdut,* și-a spus ea. Făcuseră excursia aceea cu un an în urmă; poate că aveau nevoie de o nouă vacanță. Poate că ea era cea care îi trăgea pe toți în jos. Putea aduce vorba într-o discuție cu Nigel… mâine. Avea să se trezească devreme, să-i facă micul dejun preferat, să-i prepare un latte la cafetiera pentru care n-aveau niciodată timp și astfel să-l mai îmbuneze. Samuel, s-a gândit ea, avea nevoie ca părinții lui să fie în aceeași echipă. Winnie a simțit dintr-odată cum înăuntrul ei se dezvoltă o hotărâre de oțel care pune stăpânire pe ea. S-a îndreptat de spate mândră de noua ei hotărâre. Putea și va rezolva situația aceasta; avea deja pe chip zâmbetul acela pe care-l dezvăluia când citea o felicitare drăguță.

S-a întins după carnețel; era cazul să înceapă să-și facă planuri, în loc să piardă vremea fără rost. A luat un pix din sertar și a tras carnetul spre ea. N-ar fi descoperit urma cuvintelor săpată în hârtie dacă nu și-ar fi trecut degetele peste adânciturile făcute de pix pe carnet, urme ca acelea pe care le lași când încerci să resuscitezi o mină aproape uscată. A ridicat carnetul în lumina albăstrie, slabă, a computerului și l-a înclinat ca să distingă cuvintele. Și-a dat seama că era o listă și a fost cât pe ce să renunțe, când a realizat că distinge un nume: Lisa Sharpe. Winnie nu știa pe nimeni cu numele ăsta. De fapt, nu știa nicio Lisa. Sub numele acela mai era unul, mai lung, dar nu a

deslușit decât prenumele „Daisy” și o parte din nume: Sawat.

S-a întrebat dacă nu cumva Samuel folosise acest computer. Îl avea și pe al lui, dar câteodată…

Din curiozitate, Winnie a deschis un browser pe computer și a intrat pe Facebook. Sam avea cont – foarte restricționat, cu un conținut aprobat în întregime de ea. A găsit secțiunea cu prieteni și a tastat în caseta de căutare numele *Lisa Sharpe.* Nada, nichts. Lisa era un nume comun pentru generația lui Winnie, nu a lui Samuel.

A aprins lumina din tavan și a cercetat scrisul de mână imprimat pe hârtie. Dacă l-ar fi examinat mai atent de la început, și-ar fi dat seama imediat că nu-i aparținea lui Samuel.

Și atunci, apăsând compulsiv cu degetele pe canelurile minuscule săpate de mina pixului în hârtia moale, Winnie a avut dintr-odată certitudinea că soțul ei o înșală. *Nigel,* și-a spus ea în gând. *Oare ar putea…?* Winnie s-a rotit cu scaunul, astfel încât să stea cu fața spre living. Se purta prostește și rațional. De ce să creadă că Nigel o înșală, doar pentru că văzuse numele unei femei scris pe carnețel? Putea să existe o explicație absolut plauzibilă.

În schimb, a căutat pe Google numele Lisa Sharpe. S-a încruntat la ecran, mușcându-și buza și dorindu-și ca rezultatele să apară mai repede, fiindcă o durea stomacul. S-a gândit să urce la etaj ca să găsească niște pastile, dar apăruseră deja niște rezultate și Winnie a și uitat de arsurile din stomac, fiindcă a simțit cum îi explodează capul.

Lisa Sharpe. În poza de pe ecran purta o rochiță cu dungi roșii, iar părul ei blond era strâns într-o coadă în creștet. Ținea în brațe o păpușă Barbie ponosită, ridicată în dreptul feței, ca pentru poză, și își înclinase capul spre ea, zâmbind dulce. Avea doi ani și fusese răpită din curtea casei, în 2008. Fetița se afla în leagăn când mama ei intrase în casă, ca să-și ia telefonul mobil. La întoarcere,

după doar șaizeci de secunde (cel puțin după spusele ei), Lisa nu mai era.

Winnie s-a peste articole tot mai confuză, dar confuzia nu era nici pe departe la fel de mare cum îi era frica. De ce ar căuta Nigel informații despre acest copil? Despre această Lisa Sharpe? Nu-i venea în minte nici măcar un motiv pentru care soțul ei ar fi interesat de un astfel de caz, ceva la care nici nu voia măcar să se gândească.

Lisa n-a mai fost găsită. Doisprezece ani mai târziu, mama ei încă transmitea live pe Facebook priveghiul pe care îl ținea în fiecare duminică pentru ea. Winnie s-a ridicat brusc în picioare, a smuls foaia de hârtie din carnet și a mototolit-o în pumn. *Nu, nu, nu,* ar fi vrut ea să spună, dar limba i se lipise de cerul gurii, uscată și inutilă. Cum putea Nigel să facă așa ceva? Sau, și mai important de-atât: *de ce* o făcea? Și de ce acum?*)*

15.

JUNO

Juno a petrecut următoarele patruzeci și opt de ore consemnată în subsol, în timp ce familia Crouch își dădea unul altuia virusul care le provocase pântecăraia. Altă dată stătuse și mai mult, dar acum nu era la fel de bine pregătită. Pentru că Nigel dormea în bârlogul lui, la parter, nu-și putea asuma riscul să se furișeze ca să reîmprospăteze proviziile. Trebuia să golească găleata cu dejecții cât mai repede, iar ultima oară când verificase, de peretele din fața patului se mai aflau sprijinite doar cinci sticle cu apă.

Temperatura de afară scăzuse până la 4 grade Celsius și nu mai avea de mâncare decât un pachet de sărățele. Fusese neglijentă; se concentrase – de fapt fusese obsedată, așa cum s-a corectat singură

– să afle adevărul despre Sam și uitase să se îngrijească de ea însăși. Din nou.

O durea într-o parte, în ciuda straturilor de pături pe care le pusese sub sacul de dormit. S-a răsucit pe spate, gemând. Încerca să-și schimbe poziția la fiecare douăzeci de minute; o ajuta să mai scape de durere. Cu ani în urmă, Juno avusese o pacientă care suferea de lupus – Cynnie Gerwyn. Cine ar putea uita un nume ca ăsta? Însă ce-și amintea cel mai bine despre Cynnie era urma de fluture de pe chipul ei și felul în care silueta aceea de treizeci de ani se gârbovise și se zbârcise ca un umeraș de sârmă. Își amintea cât de rău îi părea de această femeie. Era cu mulți ani înainte ca Juno să se diagnosticheze singură cu aceeași boală.

Cynnie reușise să facă transplant de rinichi și după aceea se vedea cu Juno de două ori pe săptămână, în încercarea de a trece peste depresia cauzată de boală. Pe atunci, Cynnie era doar o clientă, o femeie care o plătea pe Juno ca s-o asculte, dar de când cu propriul diagnostic se gândea din ce în ce mai mult la ea, întrebându-se ce a mai făcut Cynnie cu viața ei după ce a primit rinichiul cel nou.

Juno și-a scos mâinile dintre genunchi, unde le băgase ca să și le încălzească, și le-a apropiat de față; se învinețiseră. Nu din cauza frigului – nu încă, oricum. Mâinile umflate și vinete erau semnul bolii sale. Le-a îndoit din încheieturi și a tresărit când articulațiile i-au pocnit dureros. Jos, în peștera ei, nu avea nici măcar o aspirină tocmai acum, când toată familia Crouch intrase în carantină.

Și-a vârât din nou mâinile între genunchi și și-a dorit să fi murit deja. Și era posibil chiar să moară până la finalul săptămânii: sistemul ei imunitar muncea ca o adunătură de babe grase și bolnave de gută. N-avea nimic de făcut decât să stea cu gândurile ei, întinsă sub casa familiei Crouch, sub trupurile zgomotoase ale proprietarilor. Nu îi era

rușine de ce făcea. În opinia lui Juno, când vine vorba de supraviețuire orice este acceptabil. Îi observa, îi dorea și își găsise un cămin alături de ei.

Până când familia Crouch a reușit să învingă virusul și a părăsit din nou casa din strada Turlin, pentru a se întoarce în lumea lor de afară, Juno nu a mâncat nimic trei zile. Nu-i era foame; nu-i mai era în niciun fel, de fapt – abia dacă mai exista în afara durerii din trup. A trebuit să se convingă să se ridice, apoi s-a târât lent spre ieșire, într-un efort de a-și părăsi cuibul, ce o lăsase fără respirație. Mirosul propriului corp a făcut-o să icnească de greață și și-a dat seama că la un moment dat făcuse pe ea, probabil în timpul somnului amorțit de durere. I-a luat aproape o oră ca să treacă prin trapă, ca să se odihnească apoi puțin în Cotlonul poalelor, înainte de a se forța să se ridice în picioare.

În casă mirosea a flori și înălbitor. Winnie exagerase cu dezinfectarea. Mirosea îngrozitor, dar nu pe cât de îngrozitor mirosea ea, a hotărât Juno. A înaintat foarte încet spre baie, ca să-și ușureze vezica, iar apoi, scoțându-și hainele, s-a îndreptat în pielea goală spre mașina de spălat, ca să-și arunce lucrurile înăuntru. Nu avea energia să coboare pentru celelalte, dar lângă ușă a găsit un nou sac cu haine de dat. A luat ce a nimerit, un tricou fără formă și niște colanți cu fluturi, și le-a tras pe ea. S-a îndreptat spre bucătărie, cumva deprimată.

Gândurile i se înneguraseră cât fusese nevoită să zacă în propriile mizerii. Când stătea nemișcată prea mult timp, trecutul o vizita negreșit. A pășit spre chiuvetă unde, fără nicio bucurie, a dat drumul la robinet și a băut până când n-a mai putut. Nu s-a sinchisit să mănânce, deocamdată; stomacul ei încă decidea ce să facă cu atâta apă dintr-odată. Trebuia să se spele, dar spălatul era o dorință, în timp ce mâncatul era o nevoie, așa că

proviziile treceau pe primul plan. Juno s-a oprit la ușa cămării, legănându-se ușor. Era o ticăloasă impulsivă, o ticăloasă irațională, dar nu era tipul de ticăloasă care face de două ori aceeași greșeală. Înșfăcând totul fără să se gândească, a luat cât de multă mâncare a putut căra, braț după braț, până când efortul a slăbit-o complet. A aruncat totul prin trapă, în subsol, ascultând bufniturile care o umpleau de satisfacție ale conservelor și pungilor, ba chiar și al batonului de tofu pe care îl luase din frigider. Cu hainele aflate în uscător, a urcat la etaj, să facă o baie.

Juno a rămas în apă până când s-a răcit, apoi a umplut din nou cada cu apă fierbinte. Când s-a simțit un pic mai bine, a golit cada și a ieșit. Se ștergea foarte încet, cu multă grijă, când a auzit cum se deschide ușa de la intrare. A deschis gura și a auzit suflul de aer pe care l-a tras în piept. A simțit mai întâi cum i se face brusc frig, apoi i s-a încins fața.

Pește sau carne roșie, apă plată sau acidulată, aur sau platină – astea fuseseră cândva opțiunile ei de fiecare zi. Astăzi, opțiunile erau să se ascundă sub pat sau în dulap.

A ales patul lui Winnie și Nigel, o chestie enormă, cu baldachin. Doar plănuise și asta, era pregătită. Juno avea o ascunzătoare viabilă în fiecare încăpere din casă, în cazul în care s-ar fi întâmplat ceva de genul ăsta. Și acum se întâmpla. Auzea deja pași pe scări. A plonjat pe burtă și s-a folosit de mâini și genunchi ca să se strecoare sub pat, ca o salamandră, își imaginase. S-a retras spre peretele din fund și s-a ghemuit ca o minge, făcându-se cât de mică a putut. Vedea, pe partea cealaltă a culoarului, cum clipea ceasul digital de pe noptiera lui Sam: 1:20. A stat nemișcată, mulțumită oxicodonei pe care-o luase din sertarul lui Nigel. Mintea, în schimb, îi pâlpâia ca o conexiune de radio proastă.

A știut că e Sam înainte ca încălțările Vans să-i intre în raza vizuală, a știut după zgomotul pașilor. *Bum, bum, bum,* de parcă și-ar fi cărat în picioare greutatea propriei angoase.

Dar, în loc să intre în camera lui, a dat buzna în cea a părinților. Juno i-a văzut încălțările aproape, chiar sub nasul ei. Inima îi bătea atât de repede, încât o durea pieptul. Cum ar fi reacționat băiatul dacă o găsea pe doamna în vârstă din parc, cu care stătuse de vorbă, ascunsă sub patul părinților lui? Doamne, dacă ar face un atac de cord sub patul ăsta, cât ar dura până s-o găsească inertă pe parchet? Sam a rămas o clipă la picioarele patului, apoi s-a oprit brusc și s-a îndreptat spre masa de toaletă. Deși respira superficial, în propriile urechi se auzea ca o bătaie largă de aripi. S-a deschis un sertar. Ce căuta Sam?

Apoi i-a sunat telefonul, un ciripit pe care-l mai auzise și înainte.

— Da, nu găsesc.

Vocea îi suna atât de tare – atât de aproape. A închis ochii, simțind că amețește.

— Tata are totuși oxicodonă…

Nu, nu, nu, și-a spus Juno. Avea și ea nevoie de oxicodona cu pricina. Câte pilule reușise să pună deoparte? Sam a intrat în baie și Juno a auzit cum se deschide dulăpiorul de medicamente, apoi zornăitul prețioaselor pilule albe – și, un minut mai târziu, Sam a ieșit pe ușă – în fugă, ca și când trebuia să ajungă undeva. Bubuitul pașilor săi a continuat pe scări în jos, apoi l-a auzit în bucătărie, zornăitul unui pahar și ușa de la intrare trântită.

Juno a rămas încremenită, prea uluită ca să se poată mișca. Intuise ceva din toate astea? Nu. Sam nu ar fi trebuit să fie ca părinții lui; Juno credea cu tărie că natura poate domina educația și invers. Băiatul devenea ca ei, a hotărât ea, în timp ce se târa afară din locul în care se ascunsese și își întindea spatele cu un geamăt.

S-a uitat spre baie. Păşind uşor, a cercetat felul în care lăsase lucrurile. În apropiere de cadă, chiar lângă dulăpiorul de medicamente, podeaua era udă pe o mică porţiune. Şi-a încreţit buzele la vederea ei şi apoi şi-a mutat privirea spre camera lui Sam. Era adolescent şi se pare că aflase cât de repede îţi poţi face prieteni cu nişte oxicodonă; asta nu însemna că ştia ce era nelalocul lui în propria casă. Juno se îndoia că băiatul stătuse în baie suficient de mult încât s-o studieze.

Se întreba dacă băiatul ştia că era ceva în neregulă cu familia lui – mai ales cu propria naştere. S-a gândit din nou la articolul acela de blog: *Un lup ştie când este crescut de urşi.* Dar cât de mult ştia cu adevărat? S-a trezit revenind în dormitorul lui Winnie şi Nigel. Sau, în ultima vreme, dormitorul lui Winnie.

S-a oprit lângă noptiera lui Winnie, căzută pe gânduri. Amintindu-şi de jurnalele criptice şi depresive pe care le citise, s-a trezit că întinde o mână noduroasă spre mânerul de la sertar. Când dăduse peste jurnalele alea nu făcea decât să caute o unghieră; nici măcar nu încercase să-şi bage nasul pe acolo. Dar acum avea în minte alte lucruri, mult mai sinistre.

Şi iat-o acolo, previzibil, în sertarul de jos al noptierei: o casetă de valori ignifugă. Juno a ridicat-o din sertar şi a aşezat-o în poală. De balamaua metalică era atârnată o cheiţă prinsă cu un inel de plastic. N-a avut nicio problemă să strecoare cheiţa aia stupidă în încuietoarea la fel de stupidă. Dacă aşa îşi păzea actele familia Crouch…

Încuietoarea s-a deschis cu un clic şi Juno a ridicat capacul.

Înăuntru erau trei teancuri de acte, două dintre ele strânse la un loc cu benzi de cauciuc. Juno le-a ridicat mai întâi pe acestea, desfăcându-le în mare viteză. Umbrele de afară se schimbau, lumina din dormitor se transforma din galben în portocaliu pe

măsură ce soarele se cufunda în parc. A cercetat o clipă umbrele de pe peretele dormitorului, apoi s-a întors la ce făcea. Era peste măsură de agitată.

Pașapoarte: al ei și al lui Nigel. Al lui Sam nu era printre ele. A împachetat pașapoartele la loc și le-a pus unde le găsise, apoi a apucat următorul teanc de acte, de data asta ceva mai mare. Era exact ce spera să găsească – într-o folie de plastic se găseau certificatele de naștere ale lui Winnie și Nigel, cardurile de asigurări sociale, certificatul de căsătorie și polițele pentru asigurările de viață. Juno a scos totul din învelitoare și apoi a pus toate actele înapoi, la loc, unul câte unul, doar ca să fie sigură. Nu exista niciun certificat de naștere pentru Sam, niciun card de asigurări sociale. Asta era de-a dreptul ciudat. Se putea și ca Winnie să le țină în altă parte, dar Juno nu-și putea imagina de ce ar face asta. Era de parcă băiatul pur și simplu n-ar fi avut deloc acte. Știa că trage prea repede concluzii, dar sperase să găsească un certificat de naștere care să rezolve problema și să reducă la tăcere vocea aia agasantă din mintea ei. Și-a amintit cuvintele lui Sam din ziua aceea, din parc, ziua în care îi spusese că nu simte că ar fi copilul lor – „Odată mi-am căutat certificatul de naștere. Mama a spus că s-a distrus când toate lucrurile din depozit au prins mucegai și că n-a apucat să facă cerere pentru eliberarea altuia”.

Juno văzuse în cabinetul ei o grămadă de femei exact ca Winnie. Erau de-a dreptul previzibile în stilul lor ordonat: Winnie scria numele lui Samuel cu markerul pe etichetele hainelor, îi prepara mese echilibrate, cu precizia unui nutriționist, iar costumele lui de Halloween fuseseră dintotdeauna făcute de mână – exista un întreg album cu poze care s-o dovedească. Acesta nu era genul de mamă care să piardă certificatul de naștere al copilului ei sau să uite să ceară eliberarea unuia nou; ba chiar dimpotrivă. Juno a început să-și mângâie peticul de piele din spatele urechii.

Dacă Sam nu avea dosar medical, nu i s-ar fi permis să frecventeze școala publică. Corect? Corect.

Poate că Winnie o cunoștea pe mama biologică a lui Sam și o manipulase să-i dea ei copilul. Pentru Juno, asta explica izbucnirea lui Nigel. Începea să priceapă, iar o durere de cap își croise drum spre ceafă, iar acum se târa încet spre frunte.

A ajuns și la ultimul obiect din cutie – era rulat și împachetat cu benzi de cauciuc, ca un joint grăsan. Lui Juno i-a luat mai bine de trei minute ca să-l desfacă și abia după aceea i-a trecut prin cap că nu va fi în stare să refacă identic legătura aceea complicată. „Există vreo metodă anume pentru nebunia asta, Winnie?", a întrebat ea în tăcerea din încăpere.

Era prea târziu… în mână i s-au desfăcut două plicuri a căror hârtie a pârâit din cauza vechimii. Lui Juno i-a trecut prin minte că erau la fel ca o matrioșcă rusească: lucruri în interiorul altor lucruri. Asta i-a spus un pic mai multe despre Winnie. A lăsat deoparte benzile de cauciuc și s-a holbat la plicuri. În loc să lingă banda adezivă, Winnie îndesase clapeta în interior și apoi rulase plicul, legându-l de mai multe ori. Juno avea sentimentul că o să-l deschidă și n-o să găsească nimic înăuntru. *N-ar fi amuzant?,* s-a gândit ea. Dar n-ar fi fost. Juno întinsese deja prea mult coarda, scotocind acolo unde n-ar fi trebuit să scotocească. Și, oricum, ce-i păsa ei? De ce cotrobăia pe acolo? Oamenii ăștia nu erau problema ei. Juno venise aici ca să se retragă, să moară. Încercând să deschidă plicul, și-a spus că era o curiozitate, ce mai rămăsese din psihoterapeutul care fusese odată. Era gol, în afară de încă o bucată de hârtie răsucită, de data asta suficient de subțire pentru ca, la început, Juno să creadă că era o țigară rulată de mână. A trebuit să o desfacă cu unghiile, atentă să n-o rupă. A întins-o pe genunchi și a văzut că erau două documente

imprimate; scrisul era atât de șters și de granulat, încât fără ochelari abia dacă putea distinge ce scrie. I s-a părut că seamănă cu rapoartele de la poliție. În meseria ei, văzuse câteva. Cuvintele erau doar o serie de rânduri negre, începețoșate. Câteodată folosea ochelarii de citit pe care Nigel îi ținea în noptiera lui. Juno s-a ridicat, pășind ușor spre noptiera lui Nigel și a deschis ușor sertarul. Erau lângă o sticlă pe jumătate plină cu sirop de tuse. Și-a pus ochelarii și a întins mâna să ia siropul; a desfăcut capacul cu ochii la hârtiile lăsate pe cuvertura lui Winnie. Le privea lung și insistent, în timp ce lua o înghițitură zdravănă din sticlă; lichidul de culoarea sucului de roșii i-a învăluit cavitatea bucală ca un sirop rece de cireșe. Lingându-se pe buze, a pus sticla înapoi în sertar și s-a întors pe partea de pat a lui Winnie. Acum îi era mai ușor să deslușească ce scria pe hârtii. Juno a ridicat-o pe una dintre ele în dreptul ochilor. Plesnea ciudat din limbă în timp ce citea și cuvintele deveneau tot mai tulburătoare. Juno și-a dat seama că plescăitul era la adresa lui Winnie. În cele din urmă a împachetat frumos hârtiile și le-a îndesat în buzunar. Apoi s-a mai uitat o dată în plic.

Acolo, într-un colț, era ceva… *Ceva,* și-a spus Juno – dar probabil că nimic important. A întors plicul invers, La scuturat un pic și în mână i-a aterizat cel mai ciudat lucru din lume.

O bucățică minusculă de prosop de hârtie… nu – de pânză. Era veche și mototolită. Lui Juno i s-a părut că simte ceva în relief pe ea, ca pe batista pe care bunicul o ținea în buzunarul de la piept. A apropiat pânza și mai aproape de ochi, frecând-o ușor între degete. Și-a dat seama că acea culoare galbenă era o pată de sânge, una foarte veche și decolorată.

Juno a aruncat pânza, dezgustată. De ce ar păstra Winnie bucățica asta de cârpă? Și al cui sânge era pe ea? S-a lăsat foarte încet în genunchi

ca să recupereze pătrățelul de material, și s-a aplecat până jos, pe covor, de unde a cules-o. Pentru o clipă n-a fost sigură că va reuși să se ridice; spatele i-a înțepenit în același moment în care genunchii i s-au blocat precum două roți de mult ieșite din uz; siropul lui Nigel nu reușise încă să-i amelioreze starea. S-a împins în picioare, împleticindu-se. Gâfâind ca un rinocer, a pus peticul înapoi în plic. Putea fi orice, a presupus ea, în funcție de cât de ciudată era Winnie, de fapt. Juno avusese cândva o pacientă care își colecționa într-un borcan unghiile tăiate. Mai era încă un plic, iar acesta părea ceva mai greu. Pregătită pentru orice, Juno și-a încrețit nasul și a deschis plicul, sperând să găsească și altceva, dar când s-a uitat înăuntru a descoperit nu una, ci cinci bucăți de pânză pătate cu sânge.

Nu și-a dorit niciodată să scape mai repede de ceva. Ce naiba fumase mama lui Winnie cât îi dospise pe gemeni? Cu mâini agile, a început să ruleze la loc plicurile în sul. Nodurile degetelor se blocau, dureroase, dar deocamdată era prea ocupată ca să observe. A scuturat mâna stângă încercând să scape de înțepeneală, a ridicat-o pe cea dreaptă – care ținea plicurile – în dreptul feței. Ochii ei bătrâni funcționau greu, probabil atât de greu încât mai târziu avea să se aleagă cu o durere de cap. Dar iată-le: două plicuri și șase petice pătate cu sânge. După ce a pus cutia înapoi, s-a îndreptat țeapănă spre baie, unde și-a ținut mâinile sub apa fierbinte.

După o pregătire de-o viață, Juno știa că trebuie să intre în mintea unei persoane, să sape adânc până află nu doar cum funcționează, ci și *de ce* funcționează așa. Odată ce căpăta bucata aceea esențială de informație, se deschidea și consola de comandă spre creierul acelei persoane, permițându-i lui Juno să apese butoanele potrivite. Două plicuri: șase petice de pânză pătate cu sânge. Erau trofee? Nu, Winnie se considera pe sine un

trofeu; n-ar fi păstrat niciodată ca suvenir ceva murdar și jerpelit. Erau niște amintiri, ca o șuviță de păr sau o scrisoare de dragoste. Și, judecând după felul în care erau împachetate, erau niște amintiri dureroase. Și mai era și gândul ăsta care o sâcâia pe Juno: dar dacă nu știuse nimeni că mama lui Sam a fost însărcinată? Dacă Winnie era singura care știa? Juno căutase un copil răpit, dar poate că adevărul adevărat consta în găsirea mamei. Acest gând s-a lăsat asupra ei ca o ceață și a simțit că i se face frig până în măduva oaselor.

16.

WINNIE

La ora zece, în dimineața următoare, Winnie se afla la biroul ei de la serviciu, verificându-și e-mailurile și făcând o listă de cumpărături. Puștiul ei le mânca urechile. Îi era dor de zilele în care era micuț și împărțeau hrana așezați la măsuța Paw Patrol; la cum arăta acum programul lor, abia dacă mai reușeau să ia măcar cina împreună. Ea trebuia să fie la birou numai trei zile pe săptămână și folosea acest timp ca să rezolve hârțoagele. Celelalte două zile le petrecea pe teren, cel mai ades în secțiile de psihiatrie, ca să plaseze pacienții în centre de îngrijire. Prefera acest job celui avut la „Revelații”. În primul rând, nu trebuia să lucreze personal cu pacienții, în afară de plasarea inițială; după acest pas, se ocupau cei care lucrau la cazul lor. Era mai mult un job de supraveghetor și i se potrivea foarte bine, și-a spus ea. Se implicase prea mult în cazurile pacienților ei. De aceea Nigel își dorise ca ea să găsească altceva după plecarea de la „Revelații”. Winnie a întins mâna după cana cu cafea și și-a dat seama că e rece. Lucra pentru a obține plasarea unui pacient într-unul dintre cele

mai râvnite centre de îngrijire, dar mintea îi tot fugea la numele fetiței aceleia, Lisa Sharpe. De ce căutase Nigel pe internet copii dispăruți și apoi le scrisese numele pe carnet? I se părea cea mai profundă trădare, cel mai crud lucru pe care îl putea face după… și totuși nu făcuse și ea la fel? Să scotocească după știri cu povești despre copii dispăruți? Dacă era sinceră cu ea însăși, ar fi recunoscut că pe ea o interesau mai degrabă părinții. Voia să le vadă suferința, să trăiască durerea împreună cu ei, de parcă ar fi fost parte din toată această experiență. Ea scăpase de suferință. S-a ridicat de la birou și a ieșit repede din încăpere ca să-și ia o cafea proaspătă. De asta avea nevoie; avusese parte de multe azi și mintea îi era cam tulbure. În drumul ei pe hol, spre bucătărie, i-a scăpat un hohot scurt de râs. Era râsul pe care îl are o femeie când se simte stânjenită de ceva, iar Winnie era stânjenită de propriile gânduri. Nu le-ar fi rostit pe niciunul cu voce tare, în niciun caz. Tocmai își turna cafeaua într-una dintre cănile de la firmă, când următorul gând a distras-o atât de tare, încât a uitat să adauge zahăr și lapte, ca de obicei. Odată ajunsă în birou, s-a holbat la cana cu cafea neagră și s-a gândit: *Nu pot face asta. Nu pot să mă prefac că totul e în regulă când nu este.* Trebuia să discute cu Nigel față în față. Să-i spună că știe că a căutat… chestii pe internet. Și-a luat haina de pe spătarul scaunului, ușurată datorită deciziei luate. Dar ea fusese mereu o fire conflictuală; pur și simplu trebuia să găsească o cale pentru a pune situația pe tapet. Lui Nigel, pe de altă parte, nu-i plăceau deloc bătăliile; ca orice om, voia și el să învingă, dar avea alt mod de-a o face. Winnie nu voia acel tip de luptă în căsnicia ei. Ceea ce-și dorea cu adevărat era să poată da timpul înapoi, să se întoarcă în noaptea aceea în care făcuse cea mai mare greșeală din viața ei, să-și ia faptele înapoi, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat vreodată. Dacă ar fi putut lua înapoi acel

moment… căsnicia ei… fiul ei… totul ar fi fost pe cât de sănătos ar fi trebuit să fie.

Ploua și Winnie stătea sub o copertină, la câțiva pași de locul unde își parcase mașina. Se adăpostise acolo, cu ochii țintă la culoarea vineție a cerului, fără să-l vadă, de fapt. Unde s-ar duce dacă s-ar urca la volan chiar acum? Nu știa, așa că, în loc să se îndrepte spre mașină, și-a tras gluga pe cap și a pornit pe jos, pe trotuar, ocolind câteva persoane care stăteau cu ochii în telefoane. Ploaia era măruntă, mai mult o burniță, și i se prelingea pe chip cu o afecțiune pe care numai ploaia din Seattle știe să ți-o ofere.

Dacă se certau, urma să se termine urât, pentru că așa intră în ring oamenii cu secrete. Ar fi sunat ca o acuzație să-i spună lui Nigel că știe că a căutat-o online pe Lisa Sharpe, iar asta ar fi făcut-o să se simtă îngrozitor că l-a spionat și apoi a crezut ce e mai rău despre el. Și poate că Nigel chiar ar fi avut dreptate sau poate că ar încerca s-o prostească; era aproape sigură că avusese și ea o contribuție importantă în privința asta, mințindu-se singură. Dar Nigel nu era ca Winnie; el nu încerca să se pedepsească pentru rolul lui în greșeala ei. Nu, dacă într-adevăr căuta informații, era în beneficiul personal. Nu poți trăi ani întregi alături de cineva fără să ajungi să-i recunoști tiparele de comportament; bune sau rele, le înveți.

Winnie și-a lins picăturile de apă de pe buze. Nu știa încotro merge sau cât de repede; era conștientă vag doar de oamenii pe lângă care trece și de felul în care se holbau la ea. *Probabil că e din cauza machiajului,* s-a gândit ea. Ploaia care îi săruta obrajii făcuse, probabil, să i se scurgă rimelul de pe gene. O voce din profunzimea minții îi spunea că nu face decât să decidă ea cum o văd oamenii, în loc să înfrunte adevărul despre felul în care arăta cu adevărat; vocea suna sceptic, la fel ca a terapeutului la care mersese timp de trei ani, bărbatul a cărei voce era mai pregnantă în mintea

ei decât cea a propriului tată. Terapeutul sfârșise prin a-și pierde licența, iar după asta Winnie renunțase la terapie pe termen nedefinit și devenise o mamă complet obsedată să dețină controlul absolut.

A început să-și caute un job în momentul în care Nigel a adus vorba de închirierea apartamentului de la parter, ca să mai ajute la plata facturilor. Pe Winnie o îngrozea gândul că un străin ar putea sta în casa ei, cu ochii pe ea. Pur și simplu nu putea face asta, chiar dacă fusese de acord cu acea intrare separată. S-a oprit la colțul unei străzi pe care n-o cunoștea și, pentru prima dată, a privit în jur. *Liniștește-te,* și-a spus în gând, dar era deja liniștită. Aproape că prea liniștită. De ce oare? Pentru că el *nu putea* s-o părăsească, iar asta era cea mai mare frică a ei. A râs, un hohot răgușit care i-a făcut pe câțiva dintre cei care așteptau la semafor să se îndepărteze câțiva pași de femeia în palton Burberry, cu rimelul scurs pe obraji. Dar chiar era caraghios, nu? Se temea de un lucru care nu se putea întâmpla. Zâmbetul i s-a ofilit pe buze. Nu era vorba că Nigel nu putea să plece, era vorba că voia și nu putea. Poate că îi cerea prea mult după tot ce făcuse ea, dar nu voia decât ca soțul ei s-o iubească… și să-și dorească să fie împreună cu ea.

A reușit cumva să ajungă acasă, hoinărind pe străzi pe care rareori mersese cu mașina, până când s-a trezit pe latura opusă a parcului Greenlake, iar acum stătea în fața propriei case – o arătare în haine ude și cu obrajii mânjiți cu vopsele scurse. Mașina ei se afla încă în parcarea de la serviciu. Ultimul lucru pe care și-l dorea Winnie era să se târască înapoi la birou exact când oamenii se întorceau din pauza de prânz. Dacă ar fi văzut-o colegii făcându-și apariția în halul ăsta, murată toată, ca să-și ia mașina, ar fi presupus ce era mai rău. Erau mereu în căutare de bârfe scandaloase pe care să le rumege; așa le trecea timpul mai repede.

Și cel mai rău lucru pe care și-l puteau închipui ei n-ar fi fost nici pe departe la fel de rău ca acela pe care Winnie îl făcuse de fapt. Mâine avea să ia un Uber spre serviciu, să născocească o poveste pe care să le-o servească. S-a hotărât ca lui Nigel să-i spună că i-a murit bateria de la mașină. Era suficient pentru el. Se întorsese la obiceiurile din trecut: băga sub preș fărâmele nebuniei sale.

A rămas o clipă nemișcată la marginea parcului; casa ei se afla peste drum și preț de-o secundă a văzut-o așa cum o vedeau și pietonii din parc. „Una din cele mai îngrijite case de aici", auzise odată cum un domn în vârstă îi spunea prietenei sale la fel de în vârstă, în timp ce treceau pe lângă casa ei. „Îhî", încuviințase ea, strecurându-și mâna sub brațul lui. Winnie era de acord cu tipul ăla în vârstă; cărămizile roșii și unghiurile tradiționale i se păruseră și ei fermecătoare, dar o parte dintre prietenele sale făcuseră comentarii răutăcioase, spunând că locuința putea fi decor pentru un film de Wes Craven[18]. Abia se făcuse ora prânzului, iar cerul avea deja umbrele de la ora șase. Casa se zărea încadrată de nori agitați, mai întunecați în special deasupra acoperișului, de parcă s-ar fi adunat anume acolo. Era ridicol. Se purta ca și când ar fi avut vreo cădere nervoasă sau ceva de genul ăsta; întreaga zi fusese pur și simplu… Și atunci și-a îndreptat privirea spre ferestrele dormitorului, iar gândul i-a fugit pe loc din minte. A văzut ceva ce i-a provocat un gol în stomac. Cineva stătea la fereastra dormitorului ei, uitându-se spre parc – uitându-se la *ea.* A rămas cu gura căscată și, chiar atunci, un bărbat care își plimba câinele a trecut prin fața ei, blocându-i vederea preț de cel mult două secunde. După ce a trecut bărbatul, la fereastră – fereastra dormitorului ei – nu mai era nimeni. A sărit în stradă traversând, departe de trecerea de pietoni, iar șoferul unei Mazda a claxonat-o. Winnie a ridicat mâna în semn de scuză, traversând în alergare cele trei

benzi de șosea, cu ochii lipiți de fereastra dormitorului pe care îl împărțea cu soțul ei. A scos cheile din geantă în timp ce parcurgea în fugă aleea spre casă, cercetând din privire celelalte ferestre, în căutarea semnelor lăsate de un posibil intrus. Vedea vechiul Tahoe el domnului Nevins parcat lângă bordură. Era acasă; putea să-l strige, dacă avea nevoie de ajutor. Casele lor erau spate în spate, separate de o alee îngustă. Winnie a trecut iute pe lângă jeepul lui cu abțibildul galben de pe bara de protecție, pe care îl ura atât de tare, și a ajuns apoi la aleea din spate. Domnul Nevins nu se zărea nicăieri, iar ferestrele casei sale în stil Cape Cod[92] nu erau luminate. Și poarta de la casă era închisă; a deschis-o încet și și-a scos telefonul din geantă, nescăpând din priviri ușa din spate. Dacă cineva ar vrea să fugă, probabil că pe aici ar ieși. Dar Winnie și-a făcut curaj amintindu-și un detaliu important: alarma din casă. S-a uitat la ușa din spate, bâjbâind după chei. A aruncat o privire înăuntru, ca să vadă dacă alarma era încă în funcțiune. A traversat apoi curtea din spate, direct prin iarbă, printre florile nespus de strălucitoare în lumina stranie, filtrată de nori. Imediat ce a ajuns la un metru și jumătate de ușă, a văzut luminița roșie de pe tastatura din bucătărie. Era activată. Winnie a simțit cum un val de frig îi coboară pe șira spinării până în vârful degetelor de la picioare. Voia să cheme poliția, dar era posibil ca Nigel să se enerveze îngrozitor. S-ar fi simțit jenat și, mai mult de-atât, ar fi crezut că Winnie „și-a pierdut controlul”. I-ar fi aruncat iar privirea aia, de parcă era un element periculos, gata să explodeze în orice clipă. Și-a mușcat buza de jos, tremurând ușor. Nu putea suna la poliție, nu-l putea suna nici pe Nigel. Trebuia să investigheze singură situația.

Winnie a deschis ușa ca o femeie pregătită să fie jefuită. Oare totul nu fusese decât în imaginația ei? Cu o clipă înainte se gândise la norii ăia negri și apoi… Privind în jur, a format codul pe tastatura

alarmei, tresărind cât colo când frigiderul a început să bâzâie. Alarma a piuit o dată, semn că fusese dezactivată, iar Winnie a păşit cu precauţie în bucătărie, cu urechile ciulite la orice zgomot. Casa era veche; avea sunetele ei şi ea le auzea, în timp ce se concentra să-l audă şi pe intrus. Fiindcă nu era niciun zgomot neobişnuit, a înaintat prudentă pe holul la fel de pustiu ca bucătăria. S-a îndreptat spre scări, convinsă că totul a fost numai în mintea sa. În dimineaţa asta fusese într-o stare de spirit îngrozitoare; n-ar fi fost surprinsă ca o simplă umbră să i se pară ceva de-a dreptul înfricoşător. Cu bătăile inimii mai potolite, Winnie a urcat la etaj.

Ajunsă în dormitor, s-a învârtit uşor în cerc, cercetând din ochi cu grijă, nerăbdătoare, decorul familiar. Nimic nu era… nelalocul lui, şi totuşi ceva era în neregulă. Nu putea spune cu precizie ce anume. Era ca şi cum fusese cineva acolo, chiar dacă acum nu mai era. S-a îndreptat spre fereastră, atentă să nu stea complet cu spatele la uşă. Situaţia era ridicolă, ea însăşi se simţea ridicol, însă frica era un argument convingător. Ar fi arătat cu atât mai ridicol dacă murea. *Doar nu crezi cu adevărat că a fost cineva în casă,* şi-a spus ea. Alarma era în funcţiune. Aşadar cum ar fi reuşit intrusul să iasă…?

A tras draperiile şi a rămas în acelaşi loc unde văzuse silueta aceea. Ceva o privise de la fereastra asta; era sigură de ce văzuse. „Nu”, a râs ea, răsucindu-se în loc. Singurul lucru care o bântuia erau deciziile ei din trecut. O înspăimântau mai multe decât fantomele.

17.

JUNO

Iarba se simțea umedă și poroasă sub tenișii lui Juno; a lăsat burnița ușoară să-i cadă direct pe față și a tras adânc în plămâni tot aerul acela bun de Washington. Exteriorul era acum un răsfăț pentru ea; ce bine ar fi dacă viața ar fi echilibrată. L-a văzut pe Joe un pic mai în josul drumului, ținându-și pancarta, cu o sticlă de suc de portocale la picioare.

— Suc de portocale, Joe?

Joe a privit în jur, ca să-și dea seama de unde venea vocea. Când a zărit-o, i s-a luminat chipul.

— Mi l-au dat niște cretini, Juno. Știi că îmi plac rahaturile alea acidulate.

A râs tare de tot, plesnindu-se peste genunchi. Juno nu știa să-l fi văzut vreodată fără o sticlă de suc acidulat; preferabil Crush, dar mergea orice suc. A aruncat un ochi spre pancartă și a ridicat din sprâncene. Joe nu era genul „Te rog, ajută-mă”. Mâzgălise cu litere foarte groase, mari, trei rânduri dintr-o piesă a lui Johnny Cash pe care obișnuia s-o asculte și Kregger. Juno le-a citit amuzată. Era un vagabond „de nișă”: pancartele lui nu atrăgeau atenția inimilor rănite, ci a iubitorilor de muzică provocatoare, cu slăbiciune pentru versurile de calitate. Se descurca destul de bine în cea mai mare parte a timpului. Joe, care se referea la întreaga lume ca la „cretinii ăia”, era eternul optimist. Ba chiar își botezase „Mama” potaia care îl urma peste tot. Juno n-a zărit nicăieri câinele; era numai Joe care încerca să-i atragă atenția. A zâmbit și a pornit mai departe, dar el a strigat-o:

— Hei! Hei, Juno! Unde ai fost, fato?

— Nu sunt mai fată decât ești tu, Joe!

— Așa e! Ești o cretină!

L-a mai auzit o dată râzând, înainte s-o cotească, dornică să se îndepărteze. Joe avea o poftă nesățioasă pentru bârfe, dar ea nu voia să-i țină isonul astăzi. A apucat-o pe drumul cel mai lung spre bibliotecă, oprindu-se la chioșcul din colț pentru o cană de supă fierbinte. Tipul care lucra

acolo în timpul săptămânii fusese mereu drăguț cu ea. A părut luat prin surprindere, apoi a salutat-o dând din cap, în timp ce Juno se îndrepta spre tejgheaua cu supă. N-o mai văzuse de ceva vreme. Era drăguț că îi remarcase absența. Și-a ales o supă minestrone și a pus-o în recipientul pentru luat la pachet, apoi s-a îndreptat spre casă, să-și aștepte rândul. Supa era doi dolari și cincizeci de cenți; a pus banii pe tejghea și a cerut un timbru simplu, pescuind din buzunar mărunțișul care îi mai trebuia. Îi mai rămăsese exact cât să plătească pentru imprimanta de la bibliotecă, la cinci cenți pagina. A pus bine timbrul și și-a băut supa în mers, direct din castronul de carton. Tipul de la casă i-a strecurat la plecare și un pachet de Mentos – fără să i-l pună la plată. A mâncat jumătate dintre drajeuri strecurându-și-le discret între buze, în timp ce stătea la computerul din bibliotecă. După ce a obținut ce-i trebuia și după ce imprimanta a scos la iveală, bâzâind, ultima pagină călduță, Juno s-a îndreptat spre ieșire. Samuel urma să ajungă acasă într-o oră. El avea să oprească alarma, iar Juno urma să se strecoare înăuntru prin bucătărie, în timp ce băiatul își făcea temele. Problema era cu domnul Nevins, care mai trăgea din când în când cu ochiul pe fereastră spre aleea pe care trebuia să meargă și Juno ca să ajungă la poarta din spate. Dacă nu se uita pe fereastră era posibil ca ea să nu-l vadă, dar el ar fi văzut-o și apoi ar fi sunat la poliție. A preferat să nu traverseze strada dinspre parc, astfel încât să nu se apropie de casă venind din față; în schimb, a traversat strada ceva mai devreme și a apucat-o pe drumul mai lung, care ocolea. Inima îi bătea ca la o cursă de cai și nu ajunsese încă nici măcar la poartă. Dacă Sam era în bucătărie, făcându-și un sandvici, și o vedea pe vechea lui prietenă fără adăpost intrând pe poarta din spate a grădinii? Mașina domnului Nevins nu era parcată lângă bordură. Mergând pe alee, Juno a încercat să pară o bătrână inofensivă, rămânând

totodată cu ochii ațintiți spre poartă. Samuel o lăsase deschisă; n-avea nevoie să se ridice pe vârfuri ca să deschidă zăvorul de pe interior. A încetinit pe măsură ce se apropia, privind pe furiș în jur, însă dinspre ferestrele domnului Nevins nu se zărea nicio mișcare. Putea fi văzută de oricine altcineva, dar exista șansa să fie luată drept femeia care făcea curățenie sau ceva de genul ăsta. Oamenii vin și pleacă din oraș fără aceeași gălăgie pe care o găsești în suburbii. Pe vremea când era o mamă de suburbie, Juno îi știa pe toți cei care veneau și plecau. S-a strecurat pe poartă și și-a dat seama imediat de greșeala făcută. Îndată ce a ajuns într-o parte a casei, s-a trezit strigată de o voce de bărbat.

— Hei! Ce faci?

S-a întors și l-a văzut pe Joe urmărind-o pe alee; o șapcă marinărească jegoasă îi stătea într-o rână pe creștet. Mergea un pic șleampăt, cu capul clătinându-se ca și când ar fi avut creierul prea greu ca să-l țină gâtul. Juno știa că nu e cazul, ceea ce însemna că suferise probabil un atac recent. Lui Joe îi plăcea un pic de cocaină la sucul ăla. A făcut încet câțiva pași înapoi și s-a prefăcut că nu-l aude, continuându-și drumul spre strada mare. Inima i se zbătea în piept ca un iepure speriat. De ce îl băgase în seamă adineauri? S-a uitat în jur după câinele lui, așteptându-se să apară de undeva, dar Joe era singur și, după expresia de pe chipul lui, avea chef de scandal.

— Juno! Juno, fir-ai tu să fii de cretină!

Juno a mărit pasul, cotind pe strada care ducea spre parcul Greenlake. Dacă reușea să traverseze repede, și-ar fi pierdut urma. Dar când a întors capul ca să vadă cât de mult se apropiase de ea, nu l-a mai zărit nicăieri. Juno a luat-o înapoi, aruncând o privire după colț. Joe stătea în fața porții deschise care ducea în curtea familiei Crouch, legănându-se pe călcâie și privind

înăuntru. Era o priveliște înspăimântătoare. Dacă Sam venea în bucătărie și-l zărea…

— Hei! Sunt aici, Joe. Ce vrei?

De data asta, Joe n-a părut s-o audă; atenția lui era concentrată asupra casei. *Dumnezeule mare,* și-a spus Juno. *Ce se întâmplă în creierul ăla al lui de drogat?* De data asta, Juno și-ar fi dorit ca domnul Nevins să se uite pe fereastră.

— Joe! a strigat ea. Hei, rahat cu ochi! Hai să ne luăm câte o gogoașă, cretin ce ești, până nu se termină.

Joe a rămas în continuare nemișcat, perfect concentrat, măcar o dată. Juno îl întâlnise prima dată la gogoșărie, o gheretă cu o singură încăpere în care mirosea ca în rai. Proprietarul era fost narcoman și le vindea tuturor celor fără adăpost gogoși cu douăzeci și cinci de cenți bucata; primul venit, primul servit. Era mult mai tânăr decât ea, așa că nu se putea spune că sunt prieteni, dar când ești pe străzi devii parte a unei comunități pe care nu ți-ai dorit-o neapărat. S-a apropiat puțin de Joe, atentă totuși să păstreze o distanță sigură. Drogurile îl făceau imprevizibil.

— Joe, îți cumpăr o…

A întors capul atât de repede spre ea, încât Juno s-a dat brusc înapoi.

— Ce e acolo?

— Poftim?

Joe i s-a părut dintr-odată mult mai coerent decât crezuse inițial. *Poate că nu e drogat.* Bărbatul a făcut un pas spre poartă și a întins mâna, deschizând-o larg.

— Vino încoace, tâmpitule, i-a spus ea printre dinți. Dacă sunt acasă? Haide…

Zgomotul unui motor de mașină a accentuat cele spuse de ea, iar Joe a luat-o brusc din loc. Ezitând. Și-a strecurat degetele pe sub brațul lui și l-a tras cât mai departe de locul acela. Joe a lăsat-o să-l tragă după ea până la ieșirea de pe alee și încă vreo câțiva pași, pe trotuar. Juno s-a oprit în fața

gardului scund de piatră pe care stătuse nu demult ca să se uite cum se construiește anexa casei Crouch și a privit neliniștită în jur.

— Ce faci, mă urmărești?

Nu i-a plăcut expresia de pe chipul palid al lui Joe. L-a privit și a observat că în jurul obrajilor și nasului pielea avea o urmă rozalie. Ceea ce i se păruse a fi efectul drogurilor, era mai degrabă dovada că era perfect treaz.

— Aveai de gând să furi ceva din casa aia, Juno…?

— Da, sigur, Joe. Încercam să le iau televizorul, a glumit ea. M-am gândit că aș putea să-l car în cârcă până la casa de amanet, ca să…

— Ai fost psiho-pupu în viața ta șmecheră de dinainte, nu-i așa? Da, îmi amintesc.

Juno l-a privit fără nicio expresie și i-a zâmbit tâmp.

— Da, așa-i.

A încercat să-și păstreze tonul calm, dar întrebările lui Joe i-au făcut inima s-o ia la goană. I-a văzut pe buzele subțiri și crăpate zâmbetul acela cu subînțeles. Joe a așteptat un moment, apoi a întors privirea spre reședința Crouch și a cercetat-o atent, pigulindu-și pielea uscată din jurul gurii.

— Da, cred că pui ceva la cale, cretină bătrână ce ești.

S-a aplecat atât de mult spre ea, încât Juno i-a simțit putregaiul din respirație și i-a văzut cicatricile de pe nas.

— Cred că ai aflat tu ceva…

Apoi s-a îndepărtat în direcția parcului cu același legănat din cap. Juno s-a uitat după el, simțind în stomac înțepăturile unor ghimpi minusculi de frică. *E doar un drogat. Până diseară o să uite și că am stat de vorbă,* și-a spus ea. Dar până atunci Joe n-o mai întrebase niciodată unde fusese… de parcă ar fi… știut. Iar dacă voia să apuce să intre în casă înainte ca Winnie și Nigel să

se întoarcă de la serviciu, cam intrase deja în criză de timp.

„Grăbește-te, babă cretină!”, a șoptit ca pentru sine, imitându-l pe Joe, și s-a îndreptat pentru a doua oară spre alee. A privit spre fereastra lui Sam și a văzut lumina aprinsă. Oare ce-ar fi făcut Sam dacă ar fi prins-o strecurându-se la ei în casă?

18.

WINNIE

Winnie nu se mai uitase de trei zile în cutia poștală. Dar nu era singurul lucru pe care nu-l mai făcuse: pe lângă chiuvetă erau grămezi de vase murdare, iar în mașina de spălat se strânsese un maldăr de rufe jilave pe care-i fusese prea lene să le mute în uscător. De fapt, „lene” nu era chiar cuvântul cel mai potrivit, nu, Winnie era *terminată.* În tot timpul ăsta, stătuse trează toată noaptea, așteptând să se întrupeze silueta aceea întunecată în dreptul ferestrei, ca să-l poată trezi pe Nigel din somn, să-i dovedească că nu era nebună. Nu mai fusese nicio apariție după ziua aceea, iar Winnie își petrecuse o mare parte din nopți încercând să se convingă pe sine că ceea ce văzuse era o plăsmuire a imaginației sale. Până la urmă, trăia într-o casă veche. Stătea cu piciorul proptit în pedala găleții de gunoi, aruncând înăuntru diferite pliante și cataloage de la magazine, Când a dat peste un plic.

Ceea ce i-a atras atenția a fost adresa scrisă de mână. Nu existau informații despre expeditor, ci doar numele și adresa ei, și un timbru.

L-a deschis sfâșiind hârtia și din ei au zburat în toate părțile petice de hârtie care au aterizat pe jos în bucătărie. Înjurând, Winnie a îngenuncheat și a început să le adune. Erau tăiate în dreptunghiuri de

diferite dimensiuni. A ridicat unul dintre ele și a văzut că era vorba despre copii ale unor știri apărute online. Pe primul a citit: *Bebeluș răpit în supermarket!*

Era povestea lui Rosie Jhou, care fusese răpită chiar din cărucior, într-un supermarket, la finalul anilor 1990. Winnie își amintea povestea. Din câte știa, Rosie Jhou nu mai fusese găsită niciodată. Acum ar fi avut peste douăzeci de ani. Dar de ce i-ar trimite cineva așa ceva? A ridicat o altă bucată de hârtie, pe care scria cu litere îngroșate: *Unde se află Karlie Karhoff?* Fetița, în vârstă de un an și jumătate, fusese văzută ultima dată în camera ei din casa familiei, în Montana. Părinții au povestit, tulburați, cum o așezaseră în pătuț cu o seară înainte, ca de obicei. „Răcise și era cam somnoroasă", le-a spus autorităților mama ei, Hillary Karhoff. Însă, spre groaza lor, în dimineața zilei următoare au găsit pătuțul gol, micuța Karlie dispăruse.

Winnie a mai ridicat încă o hârtie, de data asta stomacul îi ajunsese în gât; era despre o fetiță dispărută din Detroit, pe nume Hellie Armstrong. Hellie nu apucase aniversarea de doi ani; fusese răpită din curte doar cu o săptămână înainte, în timp ce purta rochița galbenă a prințesei Belle. Mama ei a povestit că îi organizase o petrecere cu tema „Prințesele Disney". După ce a adunat toate hârtiile de pe jos, Winnie și-a dat seama că erau mai mult de o duzină de articole pe care le ținea acum în mâinile care-i tremurau atât de rău, încât le-a scăpat iar pe podea. A îndesat totul la loc în plic, fiecare copil care nu fusese găsit, și l-a aruncat iute în gunoi. Capacul s-a închis peste toți copiii ăia și Winnie și-a pus mâna în dreptul inimii care bătea nebunește.

Respira adânc, înghițind aerul cu lăcomie, având în minte fețișoara lui Rosie Jhou. Apoi a făcut o pauză, a apăsat cu vârful pantofului pedala găleții de gunoi, iar capacul a țâșnit în sus. S-a uitat

printre resturi și gunoaie, la numele ei scris de mână pe plic, și un frison i-a străbătut corpul. Era un scris de femeie, era sigură de asta.
A împins plicul mai adânc în găleată, acoperindu-l cu gunoi. Cineva știa.

•

A petrecut restul săptămânii și weekendul stupefiată. Tresărea la orice, iar serialele pe care Samuel le urmărea cu sonorul la volum mare au adus-o în pragul crizei de nervi; sunetul hohotelor de râs o făcea să-și dorească să urle la ecran. De ce au nevoie copiii ăștia să se uite la astfel de lucruri cu sonorul dat îngrozitor de tare? Vineri seara și-a strâns părul în coadă, s-a îmbrăcat în trening și s-a închis în baie, pretinzând că are crampe. Nigel și Samuel s-au retras în salon pentru niște jocuri video, lăsând-o singură cu telefonul și laptopul ei, și cu Google-ul pe care a căutat obsesiv poveștile acelor copii apărute în presă. Niciunul dintre ei nu fusese găsit. Niciunul. Încălțată doar în șosete, se plimba dintr-o parte în alta a băii, cu o mână în șold, iar cu cealaltă dusă la gură. Se gândea la Josalyn, blonduța cu păr ciufulit și subțire. Fata avea una dintre expresiile acelea, plină de obrăznicie și furie, deși nu asta îi era intenția. Nu părea să aibă mai mult de paisprezece ani, deși când a fost integrată în programul asociației Revelații era deja o tânără de optsprezece ani. Winnie își amintea unghiile roase până la carne și ochii ei parcă adormiți când a dus-o prima dată cu mașina la medic. Avea două boli cu transmitere sexuală și rămăsese fără aproape jumătate din dantură; altminteri, Josalyn era sănătoasă. Mintea ei, pe de altă parte, era ca o oală sub presiune unde fierbeau toate problemele ei și adeseori avusese gânduri suicidale – dovadă stăteau cicatricile de pe încheieturi, urmele tăieturilor ratate, așa cum arată tentativele unei fete de paisprezece ani. Așezată la o măsuță de la Starbucks, Josalyn i-a spus lui Winnie că, în urmă cu un an, în California,

aproape că luase o supradoză de somnifere. Winnie își amintea perfect felul monoton în care vorbea despre tentativele ei de sinucidere – foarte obiectiv, rezumându-se doar la fapte. Terapeuta i-a spus că suferă de sindrom de stres posttraumatic și i-a pus și un diagnostic de tulburare bipolară de gradul unu. Pentru Winnie nu părea decât o puștoaică, un copil care avea nevoie de ajutor. În fiecare seară se întorcea acasă gândindu-se… Ba nu, devenind obsedată de soarta lui Josalyn. Colegele îi spuseseră că este normal ca la început să reacționeze așa. Însă fata asta îi intrase pe sub piele, nu se știe de ce. Dar conta oare? Voia s-o ajute. Și făcuse exact pe dos.

19.

WINNIE

Marți dimineața, pe când traversa strada Pike cu brațele pline de aranjamente din flori uscate, Winnie a observat că primise un mesaj pe telefon de la Amber. Winnie se oferise să ridice aranjamentele florale pentru banchetul de iarnă de la școala lui Samuel.

Florile, pe care le-ai fi putut cumpăra de la piață în buchete uriașe și ieftine, erau uscate și vândute iarna. Winnie găsea lucrul ăsta deprimant. I se sfărâmau ușor în brațe, în timp ce aștepta să se schimbe culoarea semaforului. Îi era foarte frig și îi curgea în continuare nasul de la răceala de săptămâna trecută. Se întreba cine anume din conducerea școlii considerase că buchetele de flori uscate se încadrau în tradiția Crăciunului și de ce nu inventase până acum cineva paltonul cu încălzire proprie?

Trebuia să urce iar panta până la parcarea în care își lăsase mașina, așa că n-a putut citi mesajul până când florile n-au fost depozitate cu grijă în portbagaj și chiar și atunci s-a uitat în fugă la

ecranul telefonului, în timp ce ocolea mașina, ca să ajungă la portiera șoferului. A trebuit să mai citească mesajul o dată, sigură că era vorba de o greșeală, dregându-și încontinuu vocea, așa cum făcea când era neliniștită sau speriată. În mod sigur, Amber, care obișnuia să bea la prânz două pahare de vin, înțelesese ceva greșit. Dar Winnie mai știa și că Amber, care crescuse în Brooklyn și care îi dăduse unuia brânci pe scări pentru că îi pusese mâna pe fund, nu era genul care să dea alarme false.

Așa că Winnie i-a răspuns: Trimite poza.

A așteptat rezemată de portieră, simțind cum i se strânge stomacul tot mai tare, pe măsură ce trec secundele. Era frig la etajul al patrulea din parcare, unde vântul șuiera chiar la urechile ei și ieșea apoi prin spațiile largi, deschise, ale ferestrelor –, dar Winnie nu voia încă să intre în mașină. Tremura și se holba la portiera unui Chevrolet Suburban negru. Cineva scrisese cuvântul *idiot* în praful adunat pe portiera pasagerului din dreapta. Ar fi fost cu totul altceva dacă mesajul ar fi venit din partea oricărei alte persoane, dar Amber era verișoara ei. Dacă îi aducea vești proaste erau șanse mari să fie și adevărate. Ceva ce trebuie să vezi, chiar dacă nu vrei.

A deschis ochii să citească din nou mesajul, doar ca să fie sigură:

> M-am tot gândit dacă să-ți spun sau nu, dar simt că așa e cel mai bine. Ieri am luat prânzul la Palomino. L-am văzut acolo pe Nigel și am crezut că era cu tine, așa că m-am dus spre el, să-l salut. Când am ajuns la masă mi-am dat seama că nu erai tu. Era cu o altă femeie. Stăteau unul lângă altul, foarte apropiați. Ceva nu era în regulă. Erau întorși cu fața unul spre celălalt. Nu m-au văzut, dar le-am făcut o poză când am trecut pe lângă ei. Îmi pare rău.

Așa era Amber; fără să pregătească terenul, spunea totul verde în față. Lui Winnie îi tremurau mâinile – nu, îi tremura tot corpul – așteptând. A venit și fotografia, anunțată de luminarea ecranului. S-a holbat atât de mult la ea – atât de mult, încât au început s-o doară ochii. Era acolo; era chiar în fața ei. Fotografia s-a încețoșat imediat ce i-a apărut pe ecran, iar chipurile celor doi au dispărut când ochii i s-au umplut de lacrimi. Însă îi văzuse, le știa bine chipurile: soțul ei și Dulce Tucker.

Poza era neclară; Amber o făcuse în mișcare și se vedea și un pic dintr-o unghie roșie de-a ei într-un colț, însă fără îndoială era Nigel, cu tot trupul întors spre femeia de lângă el, cu brațul odihnindu-se relaxat pe spătarul scaunului ei. Femeia purta un pulover roșu aprins care-i accentua rotunjimea sânilor. Lucrul care o deranja cel mai tare pe Winnie era mâna care se odihnea pe pieptul soțului ei, o mână care se simțea atât de confortabil acolo, încât era limpede că mai stătuse de multe ori așa. Și cine știe unde altundeva, s-a gândit Winnie. Unde altundeva mai fuseseră mâinile acestei femei? Zâmbeau amândoi. *Asta chiar e ceva,* și-a spus Winnie. *Chiar e posibil să zâmbești în timp ce zdrobești inima cuiva.*

Mulțumesc, i-a răspuns ea lui Amber, și atunci a făcut un atac de panică așa așezată pe betonul rece al parcării, cu portbagajul plin de flori drăguțe, uscate.

A lăsat florile la destinație și a plecat țintă spre biroul lui Nigel. Încă nu-i venea să plângă, încă nu era în stare să simtă nimic altceva decât o groază soioasă care se scurgea în mintea ei exact în momentul acela. Nu mai era ea la conducere; o altă femeie avea acces la inima soțului ei. O iubea oare pe Dulce? Asta era întrebarea care o frământa, împungând-o pe sub piele ca o așchie ascuțită. Oare se îndrăgostise Nigel de cineva chiar sub nasul ei? E drept că fusese cu mintea în altă parte,

fusese categoric prinsă… între muncă, Samuel și orele ei de voluntariat. Era o persoană ocupată, ca oricine altcineva. Partea cu adevărat putredă în toate astea era că nici măcar nu bănuise ceva. *Dar ce credeai, idioato? Chiar îți închipuiai că el n-o să te părăsească după tot ce ai făcut…?*

Nigel lucra într-o clădire impunătoare din cărămidă aflată în Belltown, chiar lângă calea ferată. La ora aceea din zi erau mereu câteva persoane fără adăpost care dădeau târcoale pe acolo; Nigel îi numea Traficanții din Belltown. L-a zărit pe unul dintre ei ridicându-se de pe trotuar cu o cutie de suc în mână și plecând clătinându-se pe picioare. Se simțea stânjenită din cauza poreclei pe care le-o dăduse Nigel, dar cu toate astea s-a trezit referindu-se la ei exact cu același apelativ care o deranjase. Era ora 12:30, a constatat Winnie, consultându-și ceasul Apple. Cam pe la ora asta, Nigel ieșea să ia prânzul; de multe ori se întâlniseră pentru o „îmbucătură rapidă" împreună, la unul dintre bistrourile din zonă.

Lui Nigel nu-i plăcea când Winnie denumea prânzurile lor „o îmbucătură rapidă".

— Asta este o îmbucătură rapidă… îi spunea și o mușca în glumă de gât.

Acum se pare că o mușca pe alta de gât, luând câte o îmbucătură din ceva ce nu-i aparținea.

S-a așezat pe o bancă un pic mai departe, cu fața spre intrarea în clădire, tot încrucișând picioarele și apoi desfăcându-le iar. Dacă ieșea să ia prânzul, ar fi trebuit să-l zărească de aici. Dacă ieșea să ia prânzul cu Dulce, ar fi trebuit de asemenea să-l zărească, deși nu era sigură dacă își dorește sau nu să-i vadă. Un pic mai în josul străzii, bărbatul cu doza de suc hrănea acum un câine cu niște resturi dintr-un sandvici. L-a redenumit Domnul cu sucul, gândindu-se că era o poreclă mai blândă decât cea dată de Nigel. Winnie îi urmărea fără să-i vadă cu adevărat; Domnul cu sucul și câinele lui nu erau decât un fundal. A recapitulat în minte ultimele

câteva luni, căutând un indiciu pe care să-l rumege. Cât de proastă și oarbă fusese, mai exact? Și cât de șiret fusese el ca să-i reușească manevra asta?

Winnie își dorea cu disperare să nu fie genul ăla de nevastă idioată, înșelată de un soț plictisit, însă zece minute mai târziu a aflat că exact asta era. Îmbrăcat în puloverul făcut cadou de Winnie de ziua lui, a ținut ușa deschisă ca să iasă Dulce. Winnie s-a aplecat în față, în timp ce bruneta aceea de 1,64 metri pășea pe trotuar alături de soțul ei, zâmbindu-i surprinzător de dulce. Și-au potrivit pașii, gesticulând vesel. Părea scena de final fericit a unui film, doar că pe fundal se afla Domnul cu sucul. Se îndreptau spre unul dintre locurile unde puteai lua „o îmbucătură rapidă". *Dacă o duce la „360", cred că o să-mi pierd controlul,* și-a spus Winnie, ridicându-se ca să-i urmărească. A rămas pe cealaltă parte a străzii, puțin în urma lor, dar mergând în pas vioi ca să nu-i piardă. Nu avea cu ea decât o gentuță pusă de-a curmezișul, și mergea ținându-se cu ambele mâini de bareta trecută peste piept, fără să-i slăbească din ochi pe cei doi. Aproape că se aștepta să li se alăture cineva, să-i strige să încetinească, dar nu s-a întâmplat nimic. Era o întâlnire la prânz, nu chestiuni de afaceri. *N-ai de unde să știi asta, încă,* s-a gândit ea. Dar apoi cei doi au intrat exact în restaurantul spre care Winnie s-a temut să se îndreaptă, și atunci a știut.

„360" era locul *lor,* aprovizionat de la producători locali și preferat pentru ieșirile în oraș seara. Nu-i spusese că vine aici și în timpul zilei, cu alții. A așteptat cinci minute, apoi a traversat și a intrat în restaurant.

Nu prea avea un plan, în afară de dorința de a-și confirma ce aflase deja. Nu se simțea nici furioasă și nici debusolată, așa cum se presupune că ar trebui să fie femeile când află că soții lor le înșală. Winnie era suspect de calmă. Știa bine că se

apropie furtuna, dar acum în interiorul ei era o liniște stranie.

Se așezaseră într-un separeu mic, unul în fața altuia; când a intrat pe ușă, Winnie nu le-a zărit decât creștetul capului. A fost întâmpinată de o tânără și a arătat spre o masă lângă fereastră, de unde îi putea vedea fără să fie văzută. Imediat ce Winnie s-a așezat la masa ei, Dulce s-a ridicat ca să se ducă la toaletă, rânjind spre Nigel de parcă împărtășeau vreo glumă secretă. Winnie a privit-o cum se îndepărtează; la fel și Nigel. Ba chiar s-a aplecat un pic într-o parte când Dulce i-a ieșit din raza vizuală, ca să poată rămâne cu ochii la fundul ei. Femeia purta o fustă albă cu dungi gri foarte fine, atât de strâmtă încât îți dădeai seama că petrece cinci zile pe săptămână la sală.

S-a crispat. Deci asta îi plăcea lui Nigel? Femeile de douăzeci și ceva de ani, cu fundul ferm și rotund și cu părul ondulat și rebel. Era banal de previzibil, și totuși nu mai puțin dureros.

Winnie avea părul blond, moale și drept, și fundul cam la fel, oricât de multe fandări și genuflexiuni ar fi făcut. Întotdeauna își dorise sâni mai mari, dar Nigel insistase că o plăcea așa cum era. Iată că nu, n-o plăcea. Iată că micul ei soț, gimnastul cel scund, voia să călărească ceva mai sălbatic. Winnie și-a turnat în pahar din carafa cu apă de pe masă. A dat conținutul pe gât și și-a mai turnat o dată, ștergându-se apoi la gură cu dosul palmei. Odată cu picăturile de apă, pe mână i-a rămas și o dâră de ruj. Probabil că și-l întinsese pe toată fața, dar nici că-i mai păsa. Dulce a revenit la masă cu un zâmbet și mai larg. Au primit meniul și chelnerul a așteptat, cu pixul pregătit.

A venit cineva să-i ia comanda și lui Winnie și după ce s-a îndepărtat chelnerul a văzut că Nigel și Dulce aveau fiecare în față câte un cocktail. Winnie a simțit că i se face rău. Până acum nu se întâmplase nimic altceva decât că soțul ei cel jalnic și tăntălău scosese la prânz o femeie mult mai

tânără, doar ca să se holbeze la fundul ei. Winnie comandase o cafea, însă n-a făcut decât să țină ceașca în dreptul buzelor, fără să soarbă vreo înghițitură. Simțea nevoia de tărie, dar nu știa ce să comande. Celor doi le-a sosit mâncarea și inima lui Winnie a început să se mai domolească. Nu făceau decât… să mănânce. Așa cum fac doi colegi. S-a simțit ridicolă, stupidă. Amber îi văzuse probabil luând prânzul, așa cum îi vedea și Winnie acum, și se grăbise să tragă concluzii. Amber fusese înșelată recent; așa că acum era totul clar pentru Winnie. Dumnezeule, era atât de jenată. Se pregătise să scoată o bancnotă de zece dolari ca s-o lase pe masă pentru cafea, când s-a întâmplat.

În opinia lui Winnie, gestul a fost la fel de intim ca un sărut. Dulce a întins furculița spre Nigel, cu o bucățică de pâine prăjită înfiptă în vârf; de unde stătea, a văzut cum se scurge siropul de pe pâine. El trebuie să fi înghițit dumicatul ăla, fiindcă ea și-a așezat furculița goală pe farfurie, râzând. Winnie vedea cum lui Nigel i se mișcă urechile în timp ce mestecă, i-a auzit și râsul când și-a șters siropul de pe față.

Văzuse destul. A lăsat ceașca de cafea pe masă și a scos telefonul din geantă. Avea câteva apeluri ratate de la Amber și unul de la prietena ei, Courtney. Le-a ignorat și a căutat mai jos, până când a găsit numele soțului ei.

Hei, unde ești?

L-a văzut cum lasă capul în jos, ca să se uite la telefon. Preț de o clipă, Winnie a crezut că avea s-o ignore, dar apoi a văzut că pe ecran clipesc cele trei punctulețe care arătau că scrie ceva. Cu Nigel concentrat asupra telefonului, a studiat expresia lui Dulce în timp ce-l privea scriindu-i un mesaj nevestei.

Winnie a simțit că în pântec i se împrăștie ceva dur și animalic. Furia ei imediată era îndreptată

spre femeie, și nu spre bărbat. Și-a dat seama că atitudinea aceasta era complet antifeministă, dar nu-i păsa. Ce mai însemna feminismul pentru o femeie trădată? Curva asta se distra încurcându-se cu un tată de familie și tot ce știa să facă era să rânjească precum pisica de Cheshire. Îi venea să-i bage degetele în colțurile gurii și să tragă până când rânjetul ăla se lărgea suficient cât să îi separe fața în două. În viața ei nu-i trecuse prin minte ceva atât de violent, iar asta a făcut să fie cutremurată de mulțumire și dezgust deopotrivă. Winnie s-a uitat spre ecranul telefonului, cu suferința arzând-o ca o febră. Icnind ușor, a citit răspunsul lui Nigel.

Am ieșit să mănânc de prânz.

Nu mințea. Dar omisiunea era același lucru cu minciuna, în opinia lui Winnie.

Cu cine?

A băut într-un final o gură de cafea, dar când a venit ospătarul, a comandat și un pahar de vin alb. Dacă tot trebuia să bea ceva rece, măcar s-o facă să se simtă mai bine. Vinul alb era medicamentul pentru ticăloasele proaste, nu-i așa? Winnie nu se simțise în viața ei mai proastă decât atunci când l-a văzut pe soțul ei achitând nota cu bani gheață. A constatat că Dulce n-a avut nici cea mai mică intenție de a plăti.

Când Nigel i-a răspuns în sfârșit la mesaj, se ridicaseră deja în picioare, pregătiți de plecare, iar Winnie își terminase paharul de vin.

Cu niște colegi…

Asta ce era? s-a întrebat Winnie – o omisiune sau de-a dreptul o minciună? Îi era tot mai neclar.

L-a privit cum își trage jacheta pe umeri, cu o urmă de zâmbet pe buze, ascultând ceva ce spunea

Dulce. S-a uitat încă o dată la telefon, înainte de a-l băga în buzunar. Apoi Nigel și Dulce s-au îndreptat împreună spre ușă, ridicându-și amândoi gulerele paltoanelor. Nigel se îndrepta direct spre Winnie, care îl fixa din priviri, dorindu-și s-o vadă. Au trecut câteva secunde îngrozitoare până când s-a întâmplat; Winnie era gata să urle, să zbiere și să se repeadă la el, dar dacă asta era exact ce-și dorea el, un motiv pentru ca, în sfârșit, s-o părăsească? O clipă mai târziu, Nigel a dat cu ochii de Winnie, care s-a înclinat un pic în față, ca să-l vadă cum reacționează. Poate că medicamentul oferit de vinul alb a făcut-o să aibă o nerușinată sete de a-l înfrunta. Nigel s-a oprit brusc, ca și cum ar fi fost tras înapoi de un fir nevăzut. Dulce nu s-a uitat înapoi până când a văzut că Nigel întârzie să-i deschidă ușa. Se uita când la el, când la Winnie, iar zâmbetul i-a pierit de pe față.

— Te prind din urmă, i-a spus el, făcându-i semn cu mâna să plece.

N-a trebuit să-i spună de două ori; femeia a țâșnit pe ușă și a trecut în grabă prin dreptul ferestrei, cu capul plecat ca un câine rușinat. Nigel s-a prăbușit în scaunul din fața lui Winnie. Ea a încercat să-i citească vreun gând pe chip, dar Nigel avea o expresie neutră. Întotdeauna se pricepuse să-și ascundă emoțiile.

— Deci acum ce faci, mă urmărești?

— Deci acum ce faci, ieși la prânz cu parașutele de la serviciu?

Nigel și-a smucit capul în spate, ofensat, iar pe Winnie a cuprins-o furia.

— Este o colegă, a început el. Nu fi ridicolă…

— Ți-a dat să mănânci din furculița ei. Așa face și Brady, când luați prânzul împreună?

Pe moment, Nigel a rămas fără replică. Arăta ca un prost când rămânea fără replică; Winnie nu observase asta până acum. Avea expresia unui „idiot mai prost ca noaptea”, așa cum obișnuia tatăl ei să spună. Își plimba nervos privirea în jur,

clipind ca și când în încăpere ar fi fost prea multă lumină.

— Te-ai culcat cu ea?

S-a pregătit pentru întrebarea asta în ultimul minut, de aici și expresia neutră, și-a spus ea. Toate sistemele îi erau supraturate în încercarea de a scăpa din această situație.

— Ce? Nu!

Dar Winnie știa deja că era adevărat. I-o citea în ochi. Îi era rușine. Și-a lăsat capul în jos cam ca Dulce, la plecare.

— Nigel, a spus ea cu hotărâre, spune-mi adevărul. Merit cel puțin adevărul, nu crezi?

Nigel s-a ridicat aproape dărâmând masa.

— Nu vii tu aici acuzându-mă de tot felul de lucruri.

Winnie era atât de șocată încât n-a reușit să spună nimic. Nigel era roșu la față, cu toate că avea buzele înspăimântător de albe, de parcă tocmai ar fi mușcat dintr-o gogoașă pudrată cu zahăr. Era felul lui Nigel de a mărturisi; când mințea, când era vinovat. Izbucnirea lui a stânjenit-o.

Lipită de scaun, și-a simțit furia urcând până în gât, făcând-o să-și dorească să plângă în hohote. Nigel a ieșit trântind ușa, în timp ce Winnie a rămas așezată, nemișcată ca o statuie. Oamenii din restaurant se uitau la ea; firește, și ea s-ar fi uitat. Și atunci și-a dat seama – o aruncase asupra ei ca să câștige timp și să găsească o minciună mai bună. Folosirea propriei slăbiciuni împotriva ei era cel mai jos nivel la care coborâse căsnicia lor. A golit paharul cu apă, a lăsat un bacșiș generos și a luat un Uber către casă.

Cinci ore mai târziu, Nigel a intrat pe ușă, întorcându-se de la serviciu. Winnie petrecuse aceste cinci ore aflând absolut tot ce se putea despre Dulce Tucker. L-a auzit pe Nigel lăsându-și geanta de serviciu în debaraua cu de toate, apoi i-a

auzit pașii grei pe scări, în timp ce se ducea să se schimbe de hainele de la job.

A coborât câteva minute mai târziu, îmbrăcat în pantaloni de trening și un tricou. Așezându-se la masă, și-a pus palmele una peste alta pe tăblie, într-o manieră mai degrabă pioasă.

— Putem să stăm de vorbă?

— Aș spune că *trebuie* să stăm de vorbă, a răspuns ea calmă.

În ultimele ore stătuse cu un ceai în față, turnând iar și iar apă fierbinte peste același pliculeț. N-avea importanță; oricum nu mai simțea niciun gust.

— Winnie, a început el, a fost mult stres în ultima vreme – pentru amândoi. N-am prea fost în apele mele.

Winnie a așteptat câteva clipe ca el să continue, să pună niște salvie pe rănile pe care le provocase. Să spună ceva mai mult decât „n-am fost în apele mele”. S-a înclinat spre el – doar câțiva centimetri, ca să-l determine să-și termine propoziția.

— O… o, a spus ea. Ai terminat sau…?

— Fir-ar al dracului!

Nigel a izbit cu pumnul în masă. Recipientele cu sare și piper s-au clătinat.

— Pentru tine nimic nu e destul de bun.

A clipit de câteva ori spre el, neîncrezătoare. Nigel se purta de parcă l-ar fi dojenit că alesese iaurtul greșit.

— N-am spus asta. Dar ce ai zis tu însemna că… recunoști?

Nigel își simțea tensionat fiecare mușchi, în ciuda relaxării pe care încerca s-o afișeze. Atracția ei pentru acest bărbat fusese de-a dreptul animalică, pentru că și acum, când o prostea în față, îl dorea într-un fel care o făcea să-i fie rușine.

— De ce ești așa, Winnie? Așa suspicioasă. Niciodată nu ți-am dat motive. Mă faci să mă simt vinovat, deși n-am făcut nimic.

— Chiar n-ai făcut?

Winnie nu s-a putut abține să nu-l privească neîncrezătoare. Chiar se întâmpla asta? Își prinsese soțul luând un prânz intim cu nenorocita aia de Dulce Tucker, și acum Nigel era furios *pe ea*? Prea ciudat ca să fie real. Winnie o cunoscuse pe Dulce la petrecerea de la Crăciunul trecut, la serviciu la Nigel, unde tocmai fusese angajată. Venise doar temporar, cât secretara se afla în concediu de maternitate, iar după aceea, când aceasta s-a decis să rămână acasă ca să-și crească copilul, au angajat-o pe Dulce cu contract permanent. Nigel obișnuia să glumească pe seama numelui ei, iar Winnie îi ținea isonul, imaginându-și că era mai bine așa decât să se întrebe dacă era atras de ea. S-a dovedit că era.

— Winnie… a încercat el din nou. Am greșit amândoi enorm…

— Te-ai culcat sau nu cu ea?

Nigel și-a lăsat capul în piept.

— Nu.

Nu-l credea, dar știa că Nigel n-avea să-și mai schimbe vreodată povestea. Când mințea, o ținea una și bună cu aceeași poveste. Winnie știa asta mai bine decât oricine.

— Dar aveai de gând?

Îl vedea cum reflectează la varianta asta – cum se frământă, mai bine zis. Și-a împreunat palmele sub masă, așteptând încordată.

— Da.

A părut ușurat să recunoască.

— De ce?

— Nu știu… de plictiseală, a spus el, cumva provocator. Tu erai mereu cu gândurile tale. Eu nu știam ce e în mintea ta.

— Ooo, nu din cauza asta.

Winnie și-a strâns atât de tare buzele, încât și-a închipuit că arată ca ale lui Nigel.

— Chiar nu din cauza asta?

O expresie diferită s-a instalat pe chipul lui Nigel, o expresie pe care Winnie a recunoscut-o;

Nigel arăta de parcă ar fi jucat un meci și l-ar fi câștigat. S-a gândit la felul în care și-a mutat sticla de băutură, ca s-o distragă. Pentru el, totul era un joc.

— Nu mai vreau să vorbesc despre asta, Nigel.

Adevărul era că nu se mai simțea în stare să vorbească despre asta. Fusese depășită o limită, iar încrederea pe care se străduiseră din greu s-o reconstruiască le fugise de sub picioare ca un scaun șubrezit. Nu știa cum să spună în cuvinte ceea ce simțea, pentru că nu existau cuvinte pentru asta.

Avea impresia că toate lucrurile din viața ei deraiază de pe șine: căsnicia, relația cu fiul ei, sănătatea ei mintală. Se putea foarte bine și să fi fost urmărită, spionată, sau cel puțin să i se fi părut că e și, la drept vorbind, Winnie nici nu-și dădea seama care variantă era mai rea. Nu avea cui să ceară ajutor, nicio ființă de pe lumea asta n-ar fi înțeles-o. Nu-l putea părăsi, din cauza a ceea ce făcuse chiar ea, iar el n-o putea părăsi din cauză c-o ajutase. Erau legați pe viață. Winnie s-a încuiat în baie, dorind să fi avut cu ea și o sticlă de vin.

Nigel s-a retras la el în bârlog, unde Winnie a presupus că-și va petrece noaptea. După ce l-a văzut plecat, Winnie și-a făcut un ceai și s-a așezat în fața computerului, încercând să-și țină mintea ocupată și cu altceva decât furtuna din viața ei.

Își verifica e-mailul, sorbind cu poftă din ceaiul de mușețel, când a dat peste un mesaj trimis de pe adresa Bibliotecii King County. Primise multe astfel de mesaje de-a lungul timpului, așa că știa deja despre ce e vorba înainte să-l deschidă. După nașterea lui Samuel, citise cu aviditate ani de-a rândul; mergea regulat la bibliotecă, cu pruncul la piept. Uneori dădea peste câte o carte care îi plăcea mult de tot și atunci, în loc s-o returneze, o citea iar și iar; așa acumula amenzi peste amenzi. Dar nu-i păsa, considera că merită. Și bineînțeles că,

atunci când a deschis mesajul pe ecran, bănuiala i s-a confirmat: o amendă de la bibliotecă.

Dar n-avea cum să fie corect. Winnie nu mai fusese de ani întregi acolo, cel puțin patru sau cinci. Ca să nu mai pună la socoteală că habar n-avea unde îi era permisul de la bibliotecă. Trebuie să fi fost o eroare în sistem sau un e-mail-fantomă care o bântuia, venit din trecutul cutiei poștale. S-a uitat mai bine și a constatat că amenda se referea la o carte pe care o împrumutase la 5 octombrie, anul curent. Winnie s-a aplecat asupra ecranului ca să citească titlul cărții pe care, chipurile, o împrumutase; era scris cu litere mici de tot, de parcă ar fi fost opera unui elf bibliotecar: *Răpirea de copii: o teorie asupra comportamentului infracțional.*

Preț de o clipă s-a simțit ca și cum s-ar fi curentat. Teroarea i-a străbătut tot corpul, depozitându-se în stomac precum o mâncare sleită. S-a chircit de greață, lovind-se cu fruntea de marginea biroului, dar abia dacă a simțit durerea. Aplecată cu capul între genunchi și cu palmele strângând gambele, a suflat aerul șuierând, ca să nu urle cu disperare. Înăuntrul ei țipa totul, dar trebuia să-și păstreze controlul. A ridicat din nou capul, a mai aruncat o privire scurtă spre ecran, înainte de a închide mesajul, apoi a oprit și computerul. Ar fi vrut să-l întrebe pe Nigel dacă asta nu era cumva vreo glumă plină de cruzime, dar știa, în sinea ei, că el n-ar fi făcut niciodată așa ceva, mai ales pentru că mâinile lui erau la fel de pătate ca ale ei. În plus, nici lui Nigel, nici fiului lor nu le plăcea să lectureze cărți luate de la bibliotecă; ori erau noi, ori nu erau deloc. Oricum ar fi fost, trebuia să afle ce se petrece.

I-a trimis un mesaj lui Samuel. Ai fost recent la bibliotecă?

> Ultima dată am fost la bibliotecă într-o excursie în clasa a patra.

De ce nu putea să răspundă pur și simplu la întrebare? Nu era nevoie decât de „da” sau „nu”, atâta tot. Cu el totul trebuia să fie un joc plin de sarcasm. La vârsta lui, dacă ea i-ar fi răspuns așa maică-sii…

Și apoi toată furia i s-a evaporat. Era norocoasă și că a primit un răspuns; în ultima vreme, băiatul o tot evita. Asta era diferența fundamentală între stilul de părinte al mamei ei și stilul ei; maică-sii nu-i păsa ce cred propriii copii despre ea. Winnie a încercat să alunge gândul la cât de mult îi păsa ei însăși și s-a ridicat de la birou ca să caute permisul de la bibliotecă prin sertarele cu mărunțișuri. A dat peste o perie de păr cu mânerul rupt, o coardă, o cutie de cuie, apoi a găsit și permisul. Era sub un teanc de chitanțe și manuale de instrucțiuni, împins în colțul cel mai îndepărtat al sertarului. L-a cântărit în palmă, holbându-se la el. Biblioteca trebuie să fi făcut o greșeală; o să remedieze situația.

Dar când a sunat la bibliotecă, i-au spus că, într-adevăr, în 5 octombrie împrumutase *Răpirea de copii: o teorie asupra comportamentului infracțional.*

— N-am fost eu, a spus ea ferm. N-am mai venit de ani întregi la bibliotecă. Nu știu nici măcar unde este permisul! a replicat, privind vinovată spre sertarul cu mărunțișuri.

— Păi, atunci înseamnă că altcineva se folosește de permisul dumneavoastră, i-a spus în telefon un tip de la bibliotecă. Și acel cineva ne datorează cinci dolari și șaptezeci și doi de cenți. Sunteți de acord să plătiți? Pot să notez chiar acum numărul cardului de debit.

După ce a încheiat convorbirea telefonică, Winnie a început să plângă. Nu mai plânsese de multă vreme și i-a prins bine să dea frâu liber melodramei, cum obișnuia să spună mama ei. În ultima vreme fusese prea ocupată ca să mai aibă timp să se sperie, dar iată: o carte de la bibliotecă îi

amintea că viața ei putea fi dată peste cap în orice moment.

Dacă i-ar fi spus lui Nigel despre asta, el ar fi explodat, apoi lucrurile ar fi degenerat într-o ceartă de proporții. În mod evident, Winnie era sătulă de certurile acestea, din moment ce refuzase să se certe cu el chiar și în privința infidelității. Își dorea cu disperare liniște pentru ea și pentru fiul ei și pentru ca secretele să rămână secrete.

S-a dus iar să se uite la permisul de bibliotecă pe care l-a cercetat în lumină, de această dată. Pe unul dintre colțuri era o urmă de ciocolată topită și o mare parte din scris se șterse.

S-a dus direct la cămară și a scos de acolo rezerva secretă a lui Nigel, sticla de Jack Daniel's – ascunsă de data asta în cutia de pâine. Fără să se mai sinchisească să-și ia un pahar, a desfăcut capacul și a băut direct din sticlă. Un firicel de whiskey i s-a prelins pe bărbie, făcând-o să tușească și să scuipe. Ochii îi ardeau ca și când și-ar fi turnat băutura direct peste ei, așa că i-a strâns cu putere, în timp ce stomacul i se chircea în semn de protest. *E mai bine. Când îmi vomit mațele nu mă mai gândesc la rahaturile astea înspăimântătoare,* și-a spus ea.

Nu-i de mirare că bărbatului ei îi plăcea băutura asta. A ridicat sticla, răsucind-o în lumină. Taică-său fusese mare amator de whiskey, iar când, la prima lor întâlnire, Nigel a comandat înțepat tot whiskey, exact așa cum ar fi făcut și taică-său, s-a îndrăgostit pe loc. Apoi, firește, i-a interzis să mai bea (după ce i-a murit tatăl exact din cauza whiskey-ului), dar asta numai ca să-l bage în sperieți. Winnie știa că Nigel mai bea, dar fiindcă și el știa că n-ar trebui s-o facă, măcar avea grijă cât, unde și cu cine bea.

S-a fâțâit prin încăperile de la parter, ținând sticla de whiskey lipită de gât și trăgând din când în când câte o dușcă. Când a ajuns a doua oară în dreptul bucătăriei, sticla se golise binișor, iar

Winnie simțea cum fiecare mililitru din licoare i se scurge în măruntaie. Era îngrozitor și minunat deopotrivă. A ieșit hotărâtă din bucătărie și s-a trezit dând târcoale pe lângă computer, apoi și-a amintit brusc tot ce încerca să uite, doar că acum era beată. Era și mai rău să-ți amintești beat, decât treaz. Winnie se întrista la beție, era o bețivă deprimată; când bea alcool, se gândea numai la lucruri cumplite. Asta se întâmpla dinainte de moartea tatălui ei, numai că felul în care murise el nu făcuse decât să consolideze dezgustul ei față de lucrurile respingătoare.

S-a sprijinit de perete și, câteva secunde mai târziu, și-a sprijinit și capul. Era amețită și îi venea să lepede. Așa obișnuia tatăl ei să spună – a lepăda. A început să plângă, iar apoi chiar a lepădat.

20.

WINNIE

S-a dovedit că alcoolul nu era singurul lucru care îi întorcea lui Winnie stomacul pe dos. A doua zi a apărut și virusul. I-a lovit pe toți deodată, așa că era greu să dai vina pe cineva anume. La început, Winnie și-a spus că era pedepsită cu o mahmureală cât Kilimanjaro, dar apoi, când la auzit pe Nigel împleticindu-se prin casă în miezul zilei și îndreptându-se direct spre baia de la parter, și-a dat seama că probabil, în curând, îi venea rândul și lui Samuel. Winnie, care nu se mai dusese la serviciu, se afla la etaj în aceeași situație, cu o culoare ciudată la față, aplecată pe veceu, încercând să-și vomite odată cu virusul și alegerile proaste. S-au întâlnit accidental în bucătărie, unde veniseră amândoi să bea niște apă. A fost o înfruntare ciudată, în care Winnie s-a simțit învingătoare când l-a văzut pe Nigel ferindu-și cel dintâi privirea și refugiindu-se în frigider. Fixându-i ceafa din priviri, i-a trecut prin minte că el

adusese boala acasă, direct de la curva aia nenorocită de Dulce Tucker. Winnie și Nigel împărțiseră aceeași sticlă aproape goală de Jack Daniel's, sorbind direct din ea după ce veniseră de la serviciu, ca să-și ascundă păcatele. Asta era insulta care a împins-o să-și iasă din fire, tupeul lui Nigel de a o umili făcând o altă femeie să se simtă bine. Felul în care își ascunsese sticla peste tot prin cămară, prea beat ca s-o pună în același loc de unde-o luase. Chiar atât de insuportabilă era viața cu ea? Nu era ca și cum se neglijase sau își ignorase soțul. Pur și simplu, el alesese să-i facă asta, iar acum Winnie era bolnavă ca urmare a faptelor lui, moartă de bolnavă. N-a apucat să bea apă, fiindcă stomacul a început să i se frământe și a fugit spre scări, furioasă până la Dumnezeu.

A stat ceva în baie, apoi a ieșit împleticindu-se spre jumătatea ei de pat, simțindu-se parcă un pic mai bine. Pe drum a aruncat o privire în oglinda de la baie și a văzut o față cenușie, ca de ceară, cu două găuri întunecate în locul ochilor. Părul era lipsit de strălucire, adunat în șuvițe lipite de cap. Și l-a dat pe spate, strângându-l într-o coadă la ceafă, apoi s-a îndreptat încet spre pat. Ecranul telefonului așezat pe noptieră s-a luminat și Winnie s-a întins după el, în timp ce dădea la o parte cuvertura; a ezitat un moment, când a văzut că mesajul era de la Dakota. Lui Dakota, care stătea acum cu mama lor, îi mergea și mai rău. În ciuda eforturilor teribile pe care le făcuse ca să-și recâștige soția, Manda nu mai cedase de această dată. Trimisese mesaj după mesaj, implorându-și surorile să intervină pe lângă Manda. Winnie a așezat telefonul cu fața în jos pe noptieră și s-a târât în pat, deja cuprinsă de frisoane de febră. Se uita cu jind spre baie, dorindu-și să bea direct de la robinet, când a văzut lângă pat un pahar aburit plin cu apă. La vederea lui, a început să plângă. I-l adusese Nigel; n-o abandonase, în ciuda răcelii pe

care i-o arătase. A ridicat paharul la buze și la golit.

Nigel, care dormea în prețiosul lui refugiu, nu-și ceruse iertare pe cât îi purtase de grijă. La un moment dat i-a adus în dormitor niște pâine prăjită, pe o tavă pe care mai era un pahar cu apă și niște ceai. Winnie reușise să ia doar câteva înghițituri de pâine, dar se mai calmase un pic. Nu era loc de ranchiună când venea vorba despre căsnicia lor. Nigel era condamnat să rămână cu ea, iar ea era condamnată să stea cu el. Poate că nu se angajaseră la genul ăsta de căsnicie, dar aici ajunseseră și erau nevoiți să găsească o cale de a trăi așa.

Virusul a părăsit casa trei zile mai târziu. Sam a suferit cel mai puțin, cu toate că și el a petrecut vreo douăsprezece ore în fața propriei toalete și alte douăsprezece în camera lui, jucându-se pe computer. Winnie nu se simțea complet întremată în ziua în care a acceptat invitația lui Shelly de a petrece vacanța de Crăciun la cabana ei. Dar își amintea vag că, înainte de a-i lovi pacostea, hotărâse că aveau nevoie de o vacanță. De asemenea, își mai amintea la fel de vag și alte lucruri la care nu voia să se gândească acum. S-o aibă pe Shelly lângă ea, oriunde ar fi fost în lumea asta, însemna să nu aibă posibilitatea de a se relaxa și exact de asta avea nevoie – să fie distrasă, să nu se mai gândească la alte lucruri. Dacă mai puneai la socoteală și nebunia sărbătorilor, și o casă plină de copii, ocazia aceasta era exact genul de distragere de care avea nevoie. A acceptat mulțumindu-i forțat, apoi i-a trimis un mesaj lui Nigel, ca să-i spună de plan.

Nu pot, i-a răspuns el. Am conferința aia la serviciu.

Winnie și-a amintit vag ceva despre o conferință, dar se plânsese că trebuie să meargă.

Scapă și tu de ea.

Nu pot.

Nu poți sau nu vrei?

Ambele…?

O înfuriase acel semn de întrebare, parcă îi și *vedea* expresia când l-a scris – condamnat să rămân cu nevasta, cam asta transmitea.

Unde e conferința?

Răspunsul lui a venit surprinzător de repede, atât de repede încât nu l-ar fi putut inventa din zbor… sau ar fi putut? Dacă ar fi plănuit totul…

Puyallup

Uau. OK. Priorități.

Winnie era atât de furioasă, încât a aruncat telefonul în geantă și nici nu s-a mai uitat la el până la ora prânzului. Chiar nu înțelegea că au nevoie de asta? În ultima vreme parcă nu făcea nici cel mai mic efort ca să fie și ei o familie. Când, într-un final, a scotocit după telefon sub toate nimicurile pe care le căra în geantă, se afla deja la Lola's, cu două colege, sorbindu-și cafeaua și mușcând din niște pateuri.

Doar i-a văzut numele și a simțit din nou furia aceea, dar după ce i-a citit mesajul s-a scuzat și a plecat la baie, ca să-l mai citească o dată.

Chiar mă străduiesc, Winnie. Pot să te duc până acolo. Stau cu tine sâmbătă și duminică și apoi mă întorc. Asta e tot ce pot face în acest moment.

A dat din cap în cabina goală. OK… era o variantă cu care se mulțumea. O să-și ia și niște

iarbă, firește, fiindcă o să aibă nevoie acolo, la cabană, cu Shelly.

21.

JUNO

Prin anii 1960, mama lui Juno avusese un salon de înfrumusețare denumit „Șmechera”. Pe atunci, veneau femei din tot ținutul la Hoida Pearl în salonul ei, pentru o tunsoare în stilul lui Vidal Sassoon[10], incredibil de radicală pentru acele vremuri. Salonul se afla într-un centru comercial, lângă un magazin universal, o spălătorie și o măcelărie. Salon, gospodărie și cină, glumeau femeile din comunitate – toate într-unul singur! Juno a petrecut multe weekenduri și după-amiezi la salon, spălând și împăturind prosoapele ca s-o ajute pe mama ei, ascultând ce vorbeau clientele. Știa că dacă îi observă prezența schimbă priviri între ele, arătând spre ea. „Sunt copii mici în cameră!” se trezea câte una spunând, și atunci mama o ducea la casa de marcat, cu tocurile țăcănind pe dalele de gresie. Juno auzea zgomotul pe care-l făcea sertarul cu bani când era deschis de Hoida, urmat de clinchetul monedelor pe care le culegea de acolo. Așa a priceput Juno că era alungată și mituită totodată.

— O înghețată pentru tine, *mija,* și țigări pentru mine.

Simțea în palmă monedele reci.

N-ar fi avut niciun sens să protesteze, cu atât mai mult cu cât voia înghețata. De atunci a învățat că stând ascunsă vederii – să zicem lângă dulapul cu prosoape –, femeile vor fi mai deschise să-și verse toate secretele, toate rufele murdare țâșnindu-le pe gură cu un kilometru pe minut. Aflase lucruri despre toată lumea din orașul lor –

de la pastorul baptist până la pediatrul ei, doctorul Mynds.

Acum era recunoscătoare pentru abilitățile pe care le căpătase la salon.

Culcată în cuibul ei, Juno vibra de un soi de nerăbdare. Deasupra ei, în casă cum ar veni, Nigel a deschis ușa debaralei și a aruncat înăuntru geanta de serviciu. I-a ascultat pașii urcând pe scări, în timp ce-i striga pe Winnie și pe Sam. Plecau o săptămână la schi cu familia lui Shelly; evident, Shelly și Winnie începuseră să-și vorbească din nou, după episodul cu Dakota. Din câte înțelesese Juno, Dakota nu era deloc OK cu ceea ce se petrecuse în casa Crouch în seara petrecerii. Lăsase două mesaje pe telefonul din casă, amenințându-l pe Nigel în termeni oribili și acuzându-l că i-a distrus viața, destul de incoerent, precum un om care-și pierduse familia și se îmbătase cui.

Bețivii rareori fac introspecții, iar când o fac, sfârșesc de obicei prin a bea și mai mult. Era evident că Dakota căuta o persoană pe care să arunce vina, iar Nigel trăsese lozul câștigător. Juno recunoștea bomba cu ceas, când o vedea. Dar Nigel șterse ambele mesaje fără ca Winnie să fi avut măcar idee de ele. Ieri își scoseseră costumele de schi din Cotlonul Poalelor, încărcând totul în și pe mașina lui Nigel. Acum îi auzea pe toți trei coborând scările și vorbind tare, bucuroși. În curând, Juno va avea casa doar pentru ea, așa că își făcuse planuri mari.

Petrecuse zile întregi întinsă în subsol, cu gândul numai la bănuielile ei tot mai mari. În timp ce corpul îi pulsa, evada în gândurile ei, acumulând tot felul de teorii într-o secțiune tot mai aglomerată din mintea ei. Nu era deloc bine când se întâmpla una ca asta; nu mai putea dormi, nu se mai putea concentra la nimic altceva. Mânca aspirină (zilele astea era rândul aspirinei), mestecând-o până se făcea pastă, apoi o înghițea

cu un icnet ușor. Luase și puțin din marijuana lui Winnie, dintr-o cutie de metal pentru bomboane de mentă pe care o ținea în portofelul pentru cosmetice, sub chiuvetă. Juno râsese tare când văzuse cele șase jointuri micuțe, rulate perfect. Luase unul fără să mai stea pe gânduri. Durerea pe care o simțea în zilele acestea înlocuise precauția. Cu aspirina încă alunecându-i pe gât, s-a lăsat într-o ceață de durere surdă și amintiri nedorite.

Kregger i-a spus că e destul, gata. Era furios, iar el se enerva rareori. Juno a ripostat, apărându-se. Asta îi era meseria, a insistat ea; toată lumea aduce ceva acasă de la job, într-o măsură sau alta. Kregger a privit-o uluit. Tu nu vorbești serios, Juno, nu se poate să vorbești serios…

Vibrațiile provocate de bufnitura ușii de la intrare au trezit-o oarecum. Alarma piuia, pregătită să se armeze. A tras adânc în piept aerul cu miros de marijuana, care acoperea din fericire celelalte mirosuri din subsol. A aprins iar jointul, trăgând cu sete din el și auzind cum sfârâie hârtia. A lovit-o unde trebuia – în plină durere, în trup și în creier. S-a lăsat pe spate și a așezat jointul pe cutia de cola din dreapta ei, apoi l-a sprijinit de inelul de metal de pe capac.

Când durerea s-a mai diminuat, Kregger a revenit cu vocea lui atât de clară, încât părea că se află aici, jos, împreună cu ea. A râs la gândul ăsta: Kregger trăind în subsolul casei cuiva, ca un șobolan! Totuși râsul n-a rezistat mult; uscăciunea din gât, de la marijuana, a făcut-o să tușească și să scuipe sânge.

Ori cariera ta, ori eu și băieții.

Rămasă fără aer, a scuipat în praful de pe jos și s-a lăsat pe spate. Cariera sau familia – acesta a fost ultimatumul dat de soțul ei. Absolut nedrept, din moment ce Kregger le putea avea pe ambele. I-o spusese și lui, iar Kregger îi aruncase privirea aia care spunea „ești nebună și efectiv nu mai știu cu

cine m-am însurat”. *Ești obsedată, Juno, nu vezi ce pățim din cauza asta? Ești mai bolnavă decât clienții tăi, îți dai seama? Tu ești cea care are nevoie de ajutor!*

Pe atunci nu înțelesese, nu fusese în stare să descopere în ea ce putea descoperi cu ușurință în alții.

Știa că Kregger voia de ani întregi s-o părăsească, așa cum știa că și Nigel voia s-o părăsească pe Winnie. La început se iubiseră, dar partenerii cu probleme au felul lor de a dizolva iubirea mai repede decât poate aceasta să crească la loc. Un pas în față, doi pași în spate. Iar apoi, într-o bună zi, nu a mai rămas suficientă dragoste care să le acopere păcatele. Luase băieții și plecase. Lui Juno nu i s-a părut că ar fi meritat asta. Sigur, își distrusese cu totul căsnicia, își distrusese cariera. Pentru asta mersese la închisoare, își ispășise greșelile. Dar n-o vizitaseră nici măcar o dată și nici nu veniseră s-o întâmpine în ziua când ieșise pe poarta pușcăriei, strângând la piept o pungă cu lucrurile ei. Se împleticise sub lumina strălucitoare a soarelui, înfruntându-și singură noua realitate. O vreme încercase să le dea de urmă, trăind într-un centru de reabilitare. Își sunase absolut toți prietenii, oameni pe care îi așezase la masa ei, care avuseseră grijă de copiii ei. Nimeni n-a vrut să-i vorbească. Kregger dispăruse, la fel și băieții.

La câteva luni după ce părăsise închisoarea, Juno luase autobuzul spre fostul ei cartier și ciocănise la ușa unei vechi prietene, vecină de-ale ei. Când a văzut-o acolo, îmbrăcată cu niște blugi albaștri, prea mari pentru ea, și o bluză de trening Reebok, ambele de căpătat, surpriza de pe chipul femeii a fost atât de dureroasă, încât Juno s-a dat înapoi, rușinată. Părul ei devenise o explozie sârmoasă de cenușiu pe care încercase fără succes s-o adune într-un coc. La tâmple și în creștet șuvițele explodau în cârlionți zburătăciți. Arăta la

fel de străină pentru această femeie pe cât îi părea ea lui Juno?

— Juno, n-am de gând să-ți spun nimic.

Vechea ei prietenă nici măcar n-a privit-o în ochi. Pe Juno n-a surprins-o deloc; odată avusese o clientă care venise la ea pentru că făcea un atac de panică ori de câte ori vedea o persoană fără adăpost. „Mă fac să mă simt vinovată și vulnerabilă", îi spusese clienta.

— Te rog, Bette, mi-a luat băieții…

Chipul lui Bette s-a întunecat și, pentru o fracțiune de secundă, Juno a cochetat cu gândul că vechea ei prietenă cu care ieșea la o cafea, partenera ei de seri petrecute între fete avea s-o ajute. Până la urmă, Juno fusese cea care începuse să-i spună lui Elizabeth Brown „Bette", chiar de când s-au cunoscut. Numele prinsese și deodată toată lumea îi spunea Bette. Și iat-o pe Bette a ei, cu pomeții înalți și obrajii rotunzi ca luna plină, uitându-se la Juno ca la o bucată de brânză râncedă. N-a judecat-o; Juno știa că și ea ar fi reacționat la fel, într-o situație similară. Cineva cu care ți-e rușine să fii văzut se ivește la ușa ta, cerând informații pe care nu merită deloc să le afle.

Privirea lui Bette a înghețat pe loc. Juno cunoștea privirea aceea, dar nu și în ochii lui Bette, care fusese mereu o mielușea. Acum părea dintr-odată cu totul altceva. Oare o sunase Kregger ca să-i spună că Juno urma să fie eliberată și să aibă grijă? Bineînțeles că așa făcuse; Juno îl știa pe Kregger la fel de bine cum o știa și el pe ea. S-a dat un pic înapoi, ceea ce se pare că i-a dat curaj noii Bette.

— Aceia nu sunt băieții tăi, sunt ai lui Kregger. Ai avut șansa ta cu ei, Juno, și ți-ai bătut joc de ea. Lasă-i în pace, au luat-o de la capăt.

Apoi Bette i-a trântit ușa în nas.

Cândva Juno avusese o cheie de la casa lui Bette; o cheie „să fie în caz de ceva" pe care o

ținea în caz că familia lui Bette rămânea încuiată pe dinafară sau dacă era nevoie să intre să le ude plantele când plecau în vacanță. Durerea simțită de Juno în acel moment a fost insuportabilă; chiar *erau* băieții ei. Ea îi crescuse. Plecaseră din Alaska după ce fosta soție a lui Kregger, Marnie, luase o supradoză în apartamentul ei din Albuquerque. Un vecin îi găsise pe copilași, amândoi în scutece murdare, rătăcind pe coridoarele clădirii. Cel mai rău a fost că nici măcar nu plângeau; asta i-a frânt inima lui Juno. Ea și Kregger luaseră primul zbor spre New Mexico, fără intenția de a se mai întoarce în Alaska. Acum aveau doi copii, iar Juno acceptase băieții fără ezitare – firește că avea să-i crească, firește că avea să-i iubească ca pe copiii ei.

Băieții n-aveau nicio legătură cu greșeala pe care o făcuse; pur și simplu nu se gândise la ei. Așa se întâmpla de fiecare dată când e vorba de o greșeală; nimeni nu se gândește la nimic. În primul an de liceu al lui Dale, Juno avusese o aventură cu antrenorul lui de înot. Ar putea să îndruge tot ce se spune de obicei despre cum „s-a întâmplat, pur și simplu” și cum „ea nu era genul ăla de persoană”, dar… dacă ai făcut-o, îmi pare rău, ești exact genul acela de persoană.

Îl chema Chad Allan și a venit prima dată la cabinetul ei de terapie împreună cu soția lui, Julianna. Au tresărit cu toții când s-au recunoscut și apoi, oarecum stânjeniți, s-au așezat. Juno profesa sub numele de dinainte de căsătorie, iar familia Allan venise pentru că cineva le-o recomandase, așa că nimeni nu și-a dat seama că se cunoșteau până în momentul întâlnirii. Aveau copiii în aceeași clasă; Michael, fiul lui Chad și al Juliannei, nu era genul sportiv, ci mai degrabă înclinat spre arte, ceea ce îi separa pe băieți, plasându-i în medii diferite.

Juno tremura. Avea nevoie să se ridice și să se îndrepte spre zona unde era mai cald. Cotlonul

Poalelor, s-a gândit ea. Nu, camera albastră; putea să doarmă în camera albastră, chiar lângă bârlogul lui Nigel. Când dormise ultima dată într-un pat? A gemut când durerea a înjunghiat-o iar în stomac. Totuși avea să mai stea un pic aici, până când căpăta un strop de putere, chiar dacă amintirile erau neplăcute.

Nu Chad Allan a fost motivul pentru care s-au sfârșit și căsnicia, și statutul ei de mamă, nici vorbă. El n-a făcut decât să se nimerească în acel final urât. Juno a trăit totul ca și cum ar fi fost într-un roller-coaster în care nici nu și-a dat seama decât prea târziu că nu voia să se afle, de fapt. Adrenalina secretelor face pereche bună cu o femeie furioasă. Iar Juno *era* furioasă – pe Kregger. Mai ales pe el. Oare nu-și pusese ea viața și cariera în cui ca să-i crească băieții? Făcuse totul așa cum se cuvenea, totul în beneficiul lui – și totuși, când l-a întâlnit pe Chad, Kregger abia dacă se mai uita la ea. De fapt, se uita la orice altceva în afară de ea: la televizor, la știrile din ziar, la laptopul lui.

Fiul lui Chad îi văzuse împreună pe când ieșeau, ținându-se de mână, din motelul Six; băiatul se îndrepta spre jobul lui cu jumătate de normă de la magazinul de artă. Soția lui Chad, Julianna, a deschis un proces civil împotriva lui Juno, fiindcă se culcase cu Chad, care-i era client; și, situația fiind agravată de acuzațiile de ordin penal ce i se aduceau, Juno n-a avut nicio șansă, și nici căsnicia ei. Băiatul bun de pe vremuri, Chad, făcuse pe victima ca să-și salveze căsnicia, se dăduse drept biata țintă a terapeutului prădător care a proiectat propriile probleme asupra clienților săi. Pe când Chad marca împăcarea cu nevastă-sa într-o excursie în Tahiti, Kregger s-a mutat cu băieții într-un apartament. Casa fiind executată silit, Juno a dormit pe canapeaua unei prietene și și-a așteptat sentința. Kregger n-avea s-o ierte vreodată; știa asta. Uitase de sine, așa cum fac oamenii adeseori.

Uitase de sine în cele trei luni de sex mediocru cu un bărbat a cărui replică favorită era: „Tu nu primești supă![11]”.

S-a întins după apă, fiindcă începuse s-o gâdile în gât și avea gura plină de praful din subsol; Juno simțea cum se îneacă. Era suficient de obosită ca să adoarmă din nou, dar gândurile o țineau tensionată. Chad Allan venise în vizită.

După toți acești ani, Juno îi mai simțea încă buzele pe gâtul ei, cerculețele pe care le făcea cu limba peste vena care-i pulsa, și apoi în jos, pe linia înclinată care ducea spre claviculă. Era amuzant; asta îi plăcuse cel mai mult la el. O făcea să râdă și îi provoca orgasm: așa aveau amândoi de câștigat. Nu se iubiseră și nici nu aveau nevoie s-o facă, fiindcă totul nu era decât o distracție. Pe atunci era încinsă rău de tot și, depășind anumite limite, voia tot mai mult și mai mult.

Și acum era încinsă – de data asta la propriu. Aruncând în lături culcușul de pături, a lăsat aerul să-i atingă pielea umedă. Și-a dat seama că era foarte bolnavă. Avea chestia aia pe care o avuseseră și ceilalți, de sus. Aerul tăios își înfigea ghearele în pielea ei. Juno mai fusese doar de două ori atât de bolnavă: o dată în pușcărie, când femeile își pasaseră boala de la una la alta la fel cum o făceau cu țigările în curte. Așa aterizase pentru o săptămână în aripa medicală, cu pneumonie. Și apoi încă o dată, când stătea pe străzi la puțin timp după ce se mutase la Washington. Iar episodul *acela* făcuse ca șederea ei în spitalul închisorii să semene cu o vacanță la spa. Luase boala de la adăpost, fără îndoială, și o zi mai târziu tremura atât de tare, încât abia dacă mai putea să respire. Nu a știut încotro să se îndrepte, știa doar că trebuie să se întindă undeva până când orice ar fi avut îi ieșea din corp. Îi era și teribil de sete, dar nu era chip ca picioarele s-o poarte suficient cât să găsească niște apă. S-a

îndreptat spre o bancă de lângă lac; pe deal era un părculeț.

Visa ceva. Era cu Chad într-o cameră de hotel, el îmbrăcat în boxerii lui ridicoli, imprimați cu personajele Simpsons, având în mână o sticlă cu bere caldă. Stătea în fața televizorului, executând un dans caraghios ca s-o facă pe Juno să râdă. Bart Simpson își flutura degetul mijlociu spre Juno, de pe fesa stângă a boxerilor lui Chad, în spatele lui, pe ecranul televizorului, Juno a văzut o altă fostă clientă, pe Pattie Stoves. Pattie venise la Juno fiindcă se simțea vinovată pentru aventura ei cu pastorul Paul de la biserica pe care o frecventa.

— Nu, nu, nu… a spus Juno în timp ce Pattie îl călărea pe pastor la televizor, cuprinsă de plăcere.

Chad, care credea că Juno vorbește cu el, i-a aruncat o privire peste umăr, făcându-i cu ochiul. Era un tip robust, musculos, și preț de o clipă l-a privit dansând lasciv, cu Pattie gemând în spatele lui. Juno era gata să-l roage pe Chad să schimbe pe un canal de muzică, dar a realizat că se auzea deja un cântec: „Summer of ’69” al lui Bryan Adams. De data asta, Juno s-a simțit rău chiar și în vis. Stomacul îi bolborosea amenințător în timp ce Chad venea spre ea dând din șolduri, cu chiloții Simpsons întinși din cauza erecției.

— Ieeeeeeee… țipa Chad, îndoindu-și genunchii și agitând pumnii în aer.

Juno și-a mutat privirea spre televizor, unde Pattie Stoves stătea supusă pe genunchii păroși ai pastorului. Era în pielea goală și nu părea să fie deranjată când pastorul s-a aplecat în spatele ei.

— Fugi de-aici… cară-te dracului de-aici, sperii copiii.

Juno s-a uitat confuză spre femeia de pe ecran. Vedea pieptul preotului în spatele lui Pattie, neted și musculos, cu broboane de sudoare. Îi masa sânii lui Pattie chiar în timp ce ea țipa la Juno.

Pattie se înfuriase de-a binelea; s-a ridicat mânioasă, cu sânii legănându-i-se puternic. Apoi s-

a aplecat prin ecran, ieșind pe jumătate din televizor, ca și când acesta n-ar fi fost decât o simplă cutie. S-a întins spre Juno și a apucat-o de reverele hainei.

— Ți-ai irosit viața, i-a mârâit ea în față.

Juno s-a uitat în jur, după ajutor. Unde era Chad…? Când a ridicat din nou privirea, s-a trezit brusc în parcul Greenlake, întinsă pe o bancă vizavi de locul de joacă. Auzea încă urletul lui Pattie: „Îi sperii!”, dar Pattie nu mai era nicăieri, după cum nu mai erau nici Chad și nici pastorul Paul; un bărbat se holba la ea; o prinsese de umeri. Era tânăr, iar în spatele lui se afla o fetiță în pardesiu galben, destul de speriată.

Bărbatul s-a aplecat și mai mult asupra ei. Juno era culcată pe banca din fața terenului de joacă, dotat cu echipamente în galben și albastru. I-a citit expresia de pe chip, a observat cum strângea buzele și și-a dat seama că intenționează să-i facă rău. A încercat să scape, dar bărbatul s-a aplecat tot mai tare asupra ei, spunându-i lucruri îngrozitoare. S-a uitat în jur, după ajutor, dar n-a venit nimeni. Nori de cărbune se rostogoleau pe cer deasupra lor, de parcă văzduhul era gata să plesnească. În dreapta ei se afla locul de joacă înconjurat de pini atât de înalți încât nici nu-i putea cuprinde cu privirea, ale căror vârfuri împungeau norii cenușii, care aduceau tunete. Putea oare să folosească toboganul acoperit drept adăpost? O mai făcuse o dată, stând cu picioarele ghemuite în gura tubului aceluia galben și cu restul corpului întins pe piedestalul metalic unde copiii așteptau să se coboare pe tobogan. Acesta avea un acoperiș de plastic ce semăna cu turnul unui castel. Copacii o camuflau suficient cât să nu fie văzută de polițiștii care patrulau în zonă. Și apoi omul ăsta – străinul ăsta – a început să strige la ea, să se trezească. A privit-o dezgustat și i-a strigat ultimele cuvinte: „Cară-te!”

I-a dat drumul brusc, aruncând o privire peste umăr, spre fetiță. Juno a căzut pe spate, lovindu-se cu capul de bancă și aterizând apoi cu spatele pe ciment. A simțit cum o pălește durerea în cap, la fel ca atunci; ascuțită, tulburându-i vederea.

— Cară-te! a strigat din nou bărbatul.

— Lasă-mă în pace, a urlat și ea, căzută pe ciment.

Nu vedea oare că se chinuie… că nu voia nici ea să fie aici mai mult decât își dorea el?

În timp ce bărbatul o făcea în toate felurile, pe tartanul terenului de joacă au căzut și primele picături de ploaie. Însă Juno nu era ce-i striga el; era o femeie căreia nu-i mai rămăsese nimeni și nimic pe lume, dar în mod sigur nu era doar suma greșelilor ei. Chiar trebuia să-i ia și prăpădita aia de bancă?

— Pizdă proastă, i-a aruncat el îndepărtându-se, ridicându-și fiica în brațe ca pe un panou de carton.

Fetița, nu mai mare de opt ani, a privit-o pe Juno în ochi în timp ce se agățase de umărul tatălui ei, legănată în ritmul pașilor lui.

Să nu mă vezi și tu cum mă vede el, a implorat-o în tăcere. Copila părea nesigură, sprâncenele i se împreunaseră într-o încruntare. Totul s-a întâmplat atât de repede, încât a fost nevoie ca Juno să deruleze momentul de câteva ori în minte, ca să-l aprecieze așa cum trebuia. Fetița a ridicat mâna și a fluturat-o spre ea. Poate că doar încerca să-și găsească echilibrul, în timp ce tatăl ei traversa locul de joacă, cărând-o înapoi spre mașină, dar Juno nu credea că asta a fost. A văzut palma mică a fetiței ridicându-se într-un soi de salut stângaci, înainte de a privi peste umăr spre locul unde o ducea tatăl ei. Mânuța aceea a rămas întipărită în mintea lui Juno, cât s-a întins pe bancă încercând să-și recapete respirația. Palma de porțelan a copilei aceleia, acceptând-o cu o curiozitate inocentă.

— Îmi pare rău, a spus Juno. Nu sunt ceea ce crezi.

Nu-i spunea asta doar copilei cu ochi mari, căprui; o spunea oricui o asculta: *Nu sunt ceea ce crezi. Și eu sunt speriată. Și eu sunt tristă. Îmi vreau familia înapoi, dar ei nu mă mai doresc.*

S-a trezit cu o tresărire violentă. Copila nu mai era, tatăl furios nu mai era, Chad și chiloții lui cu Simpsons nu mai erau… subsolul a rânjit spre Juno. Febra îi scăzuse.

A sorbit timid din bidonul cu suc de mere și s-a gândit la Pattie Stoves. Sfioasa, rușinoasa Pattie – care se parfuma cu Chanel N°5 pentru că maică-sa îi spusese că bărbații nu-i pot rezista, și care știa cum să-și contureze ochii exact în așa fel încât ei să-i vorbească unui pastor. Pattie Stoves, care își înșelase soțul cu preotul de la biserică. Îi vorbise mai mult despre întâlnirile ei decât despre copii. Cam de pe la a treia ședință, Juno avusese impresia clară că Pattie nu voia deloc ajutorul unui terapeut; ceea ce voia ea de fapt era o prietenă căreia să-i împărtășească secretele ei. Era un soi de fanfaronadă, intra la ea în cabinet și-i spunea totul în cele mai mici detalii, cu vocea șoptită. La a treia întâlnire, Juno a abordat-o direct și i-a pus întrebarea de un milion de dolari în jurul căreia Pattie se învârtise în ultimele două ședințe.

— Pattie, ești aici pentru că te simți vinovată că ai făcut sex cu preotul sau pentru că te simți vinovată că ți-ai înșelat soțul?

Cum stătea ea acolo cu sandalele aurii și unghiile de la picioare vopsite în auriu, libere ca gândurile care o frământau, Pattie Stoves a meditat un pic asupra întrebării.

— Prima variantă, a răspuns pe un ton trist.

Dar Juno nu i-a citit tristețea în ochi. Pattie se bucura de aventura ei. L-a descris extrem de detaliat pe pastor, zugrăvind imaginea unui băiat de aur, foarte bine făcut, obligat să se căsătorească imediat după terminarea facultății, și care nu-l

avea în comun cu nevastă-sa decât pe Iisus. Pattie însăși nu era vreo prezență memorabilă, dar avea genul de corp care putea trece drept mult mai tânăr, iar Juno a observat că se îmbrăca în așa fel încât să-l scoată în evidență. După un an de ședințe bisăptămânale cu Pattie Stoves, Juno simțea că citește un roman de dragoste deosebit de suculent, despre o iubire interzisă. Într-o duminică, pe când Pattie își vizita părinții în alt stat, iar Kregger îi luase pe băieți la pescuit, Juno s-a îmbrăcat în rochie și a mers la biserică – aflase despre ce biserică era vorba într-una dintre ședințele ei cu Pattie. A întârziat și s-a așezat în ultima strană, ținând în mână o Biblie pe care o furase de la motelul Six, cu câțiva ani în urmă. Preotul lui Pattie era exact așa cum și-l imaginase Juno. Se întreba dacă Pattie era singura enoriașă cu care se culca pastorul.

Când și-a rotit privirea prin biserică, a observat că toate femeile prezente nici măcar nu clipeau în timp ce-l priveau cum ține slujba sau… Juno nici nu-și amintea ce spusese. După aceea obsesia ei virase ușor dinspre Pattie și țâțele ei de liceană spre însuși pastorul Paul Blanchard. Pattie îi spusese că pastorului Paul îi plăcea să meargă la Tip Top Donuts în diminețile de miercuri, ca să-și arate evlavia și să petreacă timp în rugăciune. Tip Top era la aproape cincizeci de kilometri de biserică, mai aproape de zona în care locuia Juno.

Și-a imaginat că-i spusese asta lui Pattie ca să aibă niște timp pentru el însuși; aventurile au tendința să-ți consume mult din timp. Miercuri dimineața, în drum spre cabinet, s-a oprit la Tip Top și a intrat. Și iată-l pe domnul pastor în persoană, luând cafeaua cu o brunetă minionă. De atunci, Juno și-a făcut un obicei din a intra mereu la Tip Top miercuri dimineața, unde era încântată să-l vadă pe pastorul Paul bând o cafea cu aceeași prietenă. Nu era soția lui, pe care Juno o văzuse la slujba de duminică.

Presupunea că, dacă ar fi fost văzuți, pastorul Paul ar fi susținut că o consilia pe femeia aceea; la urma urmelor, se întâlniseră într-un loc public. Și, din câte văzuse Juno până atunci, între ei nu fusese niciodată mai mult decât o atingere firavă și nimeni nu le aruncase nici măcar o privire. Începuse să creadă că poate nu se întâmpla nimic între cei doi; apoi, într-o zi, a așteptat în mașină suficient de mult cât să-i vadă plecând. În loc să se îndrepte spre mașina lui, pastorul Paul a așteptat cinci minute în față la Tip Top, sprijinit de zid, cu capul aplecat spre ecranul telefonului. Apoi a aruncat o privire expeditivă în jur, a traversat parcarea, a sărit peste un gard scund și s-a apropiat de o dubiță albastru-închis. Portiera s-a deschis și Juno și-a imaginat-o pe brunetă așteptându-l cu picioarele desfăcute, iar pe pastor făcându-și treaba pe locurile din spate. Juno a așteptat treizeci de minute și apoi a plecat. O oră mai târziu a avut ședință cu Pattie și a fost fascinată de cum i se schimbase perspectiva asupra acestei femei în lumina noilor informații pe care le deținea.

Iar lucrurile nu s-au oprit aici. Data următoare a fost o pură întâmplare. Juno se ducea către oficiul poștal, când a observat-o pe geam pe Cayleigh Little, care se îndrepta spre Food Mart. Cayleigh, cunoscută drept Clee, avea aproape treizeci de ani și era una dintre pacientele ei care veneau săptămânal. Juno evita pe cât putea întâlnirile întâmplătoare cu pacienții; era ciudat pentru toți cei implicați. Dar și-a abandonat locul la rând, ca să vadă mai bine.

A urmărit-o pe Clee uitându-se pe geam cum traversează strada și apoi se strecoară în parcare printre mașini. Clee Little n-avea pe nimeni și locuia singură în oraș, fără familie în apropiere. Pretindea că e dependentă de sex, adeseori furnizând, cu mândrie în glas, detalii ale escapadelor ei. Pentru o clipă, Juno nici n-a fost sigură că e ea, însă pe urmă a observat cheia roz-

aprins, cu lănțișor, pe care o văzuse adeseori la ea în cabinet. Cheia atârna de mâna lui Clee. În cealaltă palmă strângea mânuța unui copil și mai avea și un bebeluș atârnat la piept, prins într-un marsupiu. Scena a intrigat-o pe Juno și a făcut-o să părăsească oficiul poștal și să grăbească pasul, ca s-o prindă din urmă pe Clee. Femeia era îmbrăcată diferit, în blugi și un tricou. Oare Juno o văzuse vreodată altfel îmbrăcată decât în ținute office, care emanau forță? Ajunsese pe trotuar, urmărindu-i prin ușile de sticlă. Se îndreptau spre raionul de produse congelate, Clee având lipit la piept bebelușul nu mai mare de șapte luni. Juno o privea, fascinată, cum stivuiește în cărucior pachete de mâncare congelată, strigând după celălalt copil să încetinească, atunci când i-o lua înainte. *Poate că are grijă de copiii cuiva,* și-a spus Juno, cu ochii la marsupiul legat pe piept.

— Mama! a strigat băiețelul, alergând spre Clee.

N-o văzuse pe Juno aflată chiar lângă ea, pentru că era preocupată de copil.

De ce ar fi mințit, pretinzând că era singură? Pretinzând că nu are copii, când era clar că avea chiar doi? Pentru unii oameni, minciuna este o evadare. Sau poate că era într-adevăr dependentă de sex și nu voia ca Juno să știe că are o familie. Clee n-a aflat niciodată că Juno a urmărit-o prin magazin. Nimeni altcineva n-a aflat. Pentru o vreme, Juno a reușit să rămână pe cât de invizibilă a dorit și dacă cineva o vedea vreodată – ceea ce se mai întâmpla din când în când (odată chiar într-un restaurant) – se purta ca și când ar fi fost cu totul întâmplător. Pe Chad nu fusese nevoie să-l urmărească, nu. El o urmărise pe ea, încă de la început. Juno știa multe despre el și genul de bărbați care își începeau jocul cu una și aceeași replică: „Nu-mi stă în fire, tu ești o excepție”.

Comportamentul sexual penal de gradul al patrulea aducea o condamnare de minimum doi ani de închisoare. Legea era foarte aspră în cazul

abuzului de putere; și în mod sigur terapeutul care făcea sex cu un client se încadra în această situație. Iar dacă astea ar fi fost toate capetele de acuzare, poate că ar mai fi rămas ceva pentru care să lupte, dar până și-a terminat de executat sentința de patru ani (doi pentru abateri de natură sexuală și doi pentru afectarea intenționată a stării emoționale și hărțuire sexuală de către o persoană aflată în calitate profesională), toți cei din viața ei o luaseră de la capăt. Nu-și mai recunoștea prietenele vechi, dar nici ele pe ea. Mâinile ei atinseseră lucruri pe care mâinile lor n-aveau să le atingă vreodată; ochii ei văzuseră lucruri care pe ele le-ar fi făcut să-și ude chiloții ăia practici, cu talie înaltă. În timp ce-și lua tălpășița din fostul ei cartier, Juno și-a dat seama că nici nu mai voia să se afle acolo. Acum părea întinat; o bluză albă de pe care nu vei putea scoate niciodată petele de sânge. Oare o persoană se poate schimba într-atât încât să nu se mai poată întoarce? Obișnuia să spună că nu, dar iată că acum trăia exact un „da”.

Afară erau zero grade Celsius, potrivit știrilor pe care Juno le urmărea din bârlogul lui Nigel, înfășurată într-un polar gros, care mirosea a Nigel. Juno știa mirosul; știa mirosul fiecăruia. Nigel mirosea a proaspăt, a iarbă și condimente. Winnie nu mai avea un miros al ei; și-l acoperea cu parfumuri scumpe și mirosea ca un centru comercial. Iar Sam, ei bine, el mirosea a sărat, ca un pușți. Lăsa în urmă un vag iz de salam.

Se uita la televizor, dar mai mult prin el, cu părul încă ud de la dușul pe care îl făcuse și care o obosise complet. Pe ecran, o reporteriță stătea așezată în iarbă, îmbrăcată cu o jachetă groasă de puf. Nu părea să se simtă prea confortabil în ea, în ciuda splendidului brad de Crăciun din spatele ei. Se săturaseră toți de iarnă, și nu era decât decembrie. *Cât mai avem până la Ziua Cârtiței?* s-a întrebat Juno.

A oprit televizorul și privea în ecranul negru. În ultimele săptămâni îi devenise tot mai dificil să iasă de la subsol, căci durerea din încheieturi nu mai putea fi domolită cu ajutorul aspirinelor din dulăpiorul de medicamente al familiei Crouch. Și-ar fi dorit să mai existe acolo o mică provizie de oxicodonă, dar dispăruseră toate pastilele, mulțumită lui Sam.

În cele mai multe zile alegea să rămână cuibărită în culcușul pe care și-l făcuse din salteaua de spumă șutită din echipamentul pentru camping. Din dulapul pentru lenjerie de la etaj mai luase pături și un sac de dormit, iar când Winnie făcuse un sac cu vechituri ca să-l dea de pomană, Juno îl cărase în bârlogul ei înainte ca Nigel să-l scoată în stradă. Nimeni nu observase micile ei furtișaguri, cu toate că Juno nu le numea așa, din moment ce, practic, lucrurile se aflau încă în casă și oricum locatarii ar fi avut de gând să scape de ele. Winnie și Nigel erau prea ocupați cu propriile șmecherii, ca să le mai observe și pe ale ei.

Astfel, acumulase o mică garderobă formată din treninguri aruncate, colectate din sacii cu haine de pomană, lucruri pe care le spăla săptămânal în mașina de spălat a familiei Crouch. Când vremea s-a răcit foarte tare, iar podeaua din subsol a devenit rece ca gheața, Juno urca târâș nopțile, ca să doarmă în vechiul ei bârlog de sub gecile de iarnă și costumele de Halloween, în Cotlonul Poalelor. Aici era un adevărat răsfăț. În acele zile a stat mai mult la etaj, adunând provizii și petrecând timpul lângă o fereastră, ca să soarbă puțin din căldura soarelui (când i se arăta). Și-a spălat hainele și păturile, a făcut o baie, a mâncat o masă caldă și s-a uitat la știri. Apoi aproape că a simțit cum adoarme pe picioare. Când a coborât iar în subsol după o zi petrecută în casa familiei Crouch, era obosită rău de tot. *Sau poate că rinichii tăi sunt ăia obosiți,* și-a spus. Însă, oricât de grozave ar fi devenit culcușul și garderoba ei, nimic nu se

compara cu extazul provocat de un pui de somn în apartament, pe toată perioada minunatei săptămâni în care proprietarii au lipsit de acasă.

Auzea bâzâitul slab al uscătorului de acolo de unde stătea, încercând să citească, dar prea distrasă ca să reușească.

Și-a scos hainele, calde și mirosind a proaspăt, și le-a împachetat una câte una în sacoșele de băcănie împrumutate de la Winnie. Știa că vacanța e temporară și că în curând va trebui să se întoarcă în subsol. Dar trebuia să recunoască – putea petrece multe zile acolo, într-un oarecare confort: putea să-și schimbe hainele și să doarmă fără grijă că oamenii își vor bate joc de ea sau că polițiștii o vor alunga. Polițiști suficient de tineri încât să-i fie copii, băieți care n-aveau niciun respect pentru cei de vârsta ei, ca să nu mai spunem față de oamenii fără adăpost de vârsta ei. Nu, prefera spațiul acesta de sub casa familiei Crouch, unde putea suferi în liniște. Acum avea bidoane de suc de mere și de apă din belșug: trei pentru dejecții, două cu apă, unul pentru gunoi. Le păstra în ceea ce considera zona de toaletă – colțul cel mai îndepărtat al subsolului. Juno considera că târându-se până în subsol făcea și puțină gimnastică, ceea ce nu prea se întâmplase în ultimele zile. Și-a dat seama că în curând nu va mai conta; rinichii o ardeau ca jăraticul, fierbinți și munciți de presiunea prea multelor ore de muncă și a condițiilor proaste de lucru.

— Îmi pare rău, domnilor…

A întins o mână ca să se maseze în dreptul unuia din rinichi, iar pe cealaltă, ca să trântească ușa uscătorului de rufe. Avea lucrurile împachetate, pregătite pentru cărat. A dus grămada în debara și a coborât totul în subsol, simțind cum o învăluie mirosul de mizerie și amoniac, într-o pală de aer stătut. Se obișnuise cu el, deși n-avea niciun dubiu că acum își împărțea plămânii și cu sporii de mucegai.

S-a ridicat satisfăcută de tot ce reușise să facă în dimineața aceea: spălase rufele, făcuse un duș, se uitase la televizor și făcuse chiar și un pic de gimnastică. Nu mai trebuia decât să mănânce un pic.

Drumul spre frigider a fost foarte lung; nu știa niciodată dacă va găsi acolo ceva de mâncare. Slavă cerului, aleluia, cineva făcuse piața și, dacă ar fi trebuit să parieze, ar fi spus că acel cineva fusese Nigel. Rămăseseră niște chiftele vegetariene și piure de cartofi. Oricum, până se vor întoarce ei, mâncarea nu va mai fi bună decât de aruncat la gunoi. Juno a mâncat totul rece, direct din cutia de plastic. Apoi a spălat-o, a uscat-o și a pus-o la loc în sertar, alături de celelalte.

Afară ploua; iarba era de un verde strident. Norii albastru-oțelit se lăsaseră ca niște clopote peste Seattle. În ciuda vremii mohorâte, sulițe de lumină străpungeau norii, aterizând pe peluză, trotuare și stradă în lumina aceea pe care o vezi în picturile lui Thomas Kinkade. Două amintiri i-au revenit neplăcut în minte. Și-a ferit privirea, în ciuda frumuseții scenei din fața ei; de fapt, *din cauza* frumuseții acesteia. Terapeutei Juno îi plăcuse mult iarba, o raritate în New Mexico. Iar când ajunsese în Washington, Juno cea fără adăpost devenise de-a dreptul fascinată de ea. Aici era mereu iarbă, bine udată, verde și moale. Când dormea în parc, păstra la îndemână briceagul Swiss Army al lui Kregger, cu toate că era caraghios fie și numai gândul că articulațiile ei umflate și artritice ar putea s-o ajute să înjunghie pe cineva cu lama aceea minusculă. În orice caz, se simțea mai bine să-l aibă la îndemână. Nu știuse încotro s-o apuce, iar aici erau peste tot oameni care o goneau. Parcul fusese singurul loc primitor pentru Juno, așa că a rămas acolo peste vară și la începutul toamnei. Dar Washingtonul s-a schimbat la venirea toamnei și era mereu burniță, îmbibând pământul pe care dormea și lăsând iarba umedă.

Și-a amintit cum îi pătrundea umezeala noapte de noapte prin haine, în timp ce încerca să se încălzească. În lunile acelea n-a mai reușit să se usuce și s-a îmbolnăvit foarte grav, iar febra i-a crescut până a început să delireze. Un bun samaritean – un alergător care o văzuse în același loc și cu o zi înainte – chemase ambulanța. După aceea avusese o vreme un cort albastru.

Juno știa despre Skinner[12] și cobaii lui, îi studiase metodele în facultate, așa că aversiunea ei față de iarba udă nu era decât constatarea unui fapt. Așa funcționează ființa umană, culege fragmente din propriile experiențe și se abandonează fie durerii, fie triumfului. În orice caz, Juno era tristă fiindcă așa trebuia să fie, pentru că asocia lucruri îngrozitoare cu ceva ce iubise cândva. A simțit deodată că i se înfierbântă tot corpul, ca mai devreme, înainte de a aluneca în somnul provocat de febră. Ultimul lucru pe care îl văzuse înainte să i se închidă ochii fusese un fir de iarbă, atât de lat și de sclipitor încât încercase să se concentreze asupra lui din răsputeri, înainte să-și audă dinții clănțănind. O sută de picături de ploaie din cele mai delicate atârnau de acel unic firicel de iarbă. Era ascuțit pe margini, la fel ca lama vechiului ei cuțit pentru carne. Juno se uitase mai îndeaproape și zărise niște firișoare minuscule, zbârlite, întinzând spre ea mânuțe grotești. *Nu vezi cu adevărat ceea ce ți se pare că vezi,* și-a spus ea. *Ești bolnavă, nu tâmpită.* Apoi clipise de câteva ori și vederea i se limpezise. Trebuise să-și reamintească să vadă lucrurile dintr-o perspectivă corectă. Erau mult prea multe gânduri despre iarbă și, când se trezise la spital, și-a dat seama pur și simplu că o urăște, și gata. În subsol nu era iarbă, ci doar praf, praf și iar praf.

Gata, destul, și-a spus. *Adună-te și târăște-te înapoi în bârlogul tău. Sau poate că treaba asta mai poate aștepta,* s-a gândit Juno când a observat computerul familiei „hibernând” pe birou. Iarba a

fost cea care a determinat-o să-și dorească s-o facă, când îi amintise cum, clipind de câteva ori, își recăpătase perspectiva și văzuse lucrurile corect: un fir de iarbă de câțiva centimetri, cu două picături mici de apă atârnând în vârful lui; ceva simplu, pe care creierul ei încins de febră îl transformase în ceva urât. *Faci şi cu Winnie acelaşi lucru pe care l-ai făcut cu firul ăla de iarbă. O faci inamica ta.*

Da, asta făcea. Totuși nu putea să plece fără să verifice istoricul de căutare al lui Winnie. Poate că asta i-ar fi oferit niște răspunsuri.

Juno a cercetat ultimele câteva zile de căutare pe internet. Doar rahaturile obișnuite, rețete vegane și bârfe despre celebrități… și iată. Joi noaptea, Winnie căutase ceva despre o anume Josalyn Russel, la ora 23:30 – cu mult peste ora ei obișnuită de culcare. Probabil că ceea ce găsise în plic o marcase foarte tare, de zăcuse trează două ceasuri, înainte de a se așeza, într-un final, la computer. Sau, oricum, asta își imagina Juno.

Deci iată cum se întâmplase: Winnie primise în cutia poștală plicul trimis de Juno și apoi, după ce Nigel mersese la culcare, căutase pe internet informații despre femeia asta. A intrat pe ultima pagină web pe care o accesase și Winnie și a ajuns la articolul pe care îl citise și ea.

Cu ochii în ecran, Juno și-a prins bluza între degetul arătător și cel mijlociu și a început să frece ușor materialul. Era pregătită pentru ceva, dar nu știa pentru ce anume. Se mândrise întotdeauna cu intuiția ei excelentă. De obicei se adeverea ce simțea în legătură cu oamenii și avusese un astfel de sentiment din momentul în care pornise computerul. A citit de două ori articolul, ca să se asigure că nu-i scapă ceva.

Articolul era despre Cartierul de corturi. Juno a făcut ochii cât cepele. Petrecuse ceva timp – nu foarte mult – în Nickelsville, unde se afla o comunitate mobilă din Seattle, independentă, de

oameni ai străzii care trăiau în corturi. Creată ca reacție temporară la lipsa de paturi din adăposturi, comunitatea reușise să reziste. Corturile violet fuseseră donate de Prima Biserică Metodistă din Seattle, care asigura și paza în schimburi, pentru a păstra cât de cât ordinea. Stătuse acolo câteva săptămâni, până când o bandă de drogați o luaseră cu asalt și preluaseră controlul. Așa cum ziceau maică-sa și Ray Charles: ia-ți picioarele la spinare și vezi-ți de drum. Așa și făcuse, numai că opțiunile ei erau fie să găsească o bancă, fie să se alăture celor care campau în zonele împădurite de pe marginea autostrăzii I-5. Juno a ales ultima variantă. Dar de ce ar fi fost interesată Winnie de o tabără pentru persoanele fără adăpost?

Juno a devorat articolul, căutând ceva ce ar fi putut-o interesa pe Winnie. Mii de adolescenți fugari sunt dați dispăruți în fiecare an, spunea articolul, iar familiile nu mai aud niciodată de ei.

Iar apoi Juno a găsit ce căuta: un citat al lui Winnie Crouch, angajată la vremea aceea la „Revelații pentru Sănătatea Mintală”.

„În aceste tabere sunt femei, femei foarte tinere, ca mine și ca tine, care trăiesc de azi pe mâine, în condiții insalubre și fără acces la asistență medicală. De fapt, una dintre aceste tinere cu care lucrez era însărcinată și trăia într-un cort, când a dispărut”.

22.

WINNIE

Stătea întinsă în pat, aproape adormită, ascultând țârâitul greierilor din parcul Greenlake. Excursia la cabană fusese pe cât de îngrozitoare se așteptase – ba chiar mai rău de-atât. Abia așteptase

să revină acasă. Și acum era aici, înapoi în patul ei, simțindu-se la fel de mizerabil ca acolo.

Cineva uneltea împotriva ei. La început crezuse că e paranoică, ceea ce era oricum un modus operandi pentru ea – biata, paranoica de Winnie. Dar nu exista nicio cale de a explica scrisul de pe carnețel sau cartea de la bibliotecă sau plicul primit în cutia poștală, cu toate decupajele alea de ziar înăuntru. Undeva, în sinea ei, știa că atunci, demult, nu-i spusese lui Nigel decât jumătate din poveste, stabilind clar cine e ticălosul în toți anii ăștia – Josalyn Russel.

Josalyn Russel nu-și părăsise casa și familia pentru că era dependentă de droguri; ci devenise astfel ca urmare a ceea ce familia îi făcuse. Fugise de acasă cu trei luni înainte de a împlini optsprezece ani. Stătuse ascunsă în aceste trei luni și apoi, după ce devenise majoră, a ieșit la lumină și a cerut ajutorul serviciilor sociale. Era bipolară și avea nevoie de medicamente. Când lui Winnie i s-a alocat cazul ei, Josalyn rămăsese o fărâmă de fată, care nu cântărea mai mult de patruzeci și cinci de kilograme. Stătea tot timpul că căștile în urechi, transmițând un mesaj clar: nu dorea conversație. Winnie nu a forțat-o, nu făcea niciodată așa ceva. Rolul ei era să rămână de partea lui Josalyn într-o lume care n-o înțelegea. Pe brațe avea cicatrici care spuneau totul despre anii în care își făcuse rău. Era o fugară: sfidătoare, refuza să vorbească, cu probleme grave de încredere. Îi plăcea să mănânce junk food – pufuleți cu aromă de ceapă și băuturi albastre. Winnie și-a pavat calea spre încredere cu pufuleți.

Și astfel, Josalyn a început cât de cât să mai vorbească. Mai întâi, despre casă – părinții divorțaseră și mama ei se căsătorise cu un bărbat mai tânăr. Apoi, într-o bună zi, tatăl vitreg a molestat-o.

— Și prietenii lui, i-a spus Josalyn lui Winnie, privind în pământ. Mă pasa de la unul la altul și

când plângeam se purta de parcă fusese ideea mea.

Josalyn voia să se ascundă în continuare; Winnie îi vedea frica în ochi, atunci când vorbea despre tatăl vitreg. Familia ei era înstărită – ba chiar foarte înstărită, pretindea fata – și de obicei obținea ce voia. Acum Winnie înțelegea cortina de plete în toate culorile curcubeului care îi încadra chipul; se ascundea în spatele ei când avea nevoie de spațiu. Așa că Winnie i-a adus și mai multă vopsea de păr – roz, verde și albastră – și a început să-i fie un fel de mentor. Winnie s-a atașat de fată, a devenit protectoare. Văzuse ce poate face lumea unor tinere ca Josalyn și se temea pentru ea.

Apoi Josalyn a rămas însărcinată. Zicea că nu știe cine e tatăl și, la momentul respectiv, ajunsese să doarmă într-un cort în care oferea sex pentru droguri.

Rareori venea la grupul de sprijin, se mai întâlnea din când în când cu Winnie, când avea nevoie de câte ceva. Winnie o tot ruga în numele bebelușului, i-a oferit programe de integrare, de ajutor, de dezintoxicare, dar ea voia doar să păstreze copilul.

— E al meu. Îl păstrez.

— Josalyn, trăiești într-un cort. Cortul nu e o casă potrivită pentru un copil. Se vor implica și Serviciile Sociale. O să-ți ia copilul.

— Nu, a spus Josalyn fără nicio inflexiune în voce.

Avea ochii de parcă urma să-și piardă cunoștința. Winnie și-a îndulcit vocea.

— Familia ta, Josalyn. Putem contacta pe cineva din familie… Ar putea fi de ajutor.

În acel moment comportamentul lui Josalyn s-a schimbat radical și în ochi i s-a strecurat, în loc de lacrimi, teroarea.

— Nu, a spus ea ferm. Asta niciodată. Mai bine să trăiască într-un cort, decât alături de ei.

Când Winnie a insistat și mai tare ca s-o facă să înțeleagă că nu va putea să păstreze copilul,

Josalyn a fugit. În încercarea de a o găsi, Winnie a ajuns până în Tacoma, întrebând pe la adăposturi de o tânără însărcinată, fără adăpost, cu păr lung în toate culorile. Nimeni n-o văzuse pe Josalyn și așa sentimentul de vină și-a croit drum în viața ei.

Winnie s-a frecat la ochi. Avea nevoie de somn; nu mai gândea limpede. S-a tot răsucit și foit în pat. Cum ar fi putut afla cineva de cele întâmplate în noaptea aceea? De ceea ce făcuse. Doar fusese singură cu Josalyn acolo, în cort.

O sunase la miezul nopții, însă n-o trezise, fiindcă după 8:00 seara telefonul trecea pe modul silențios. Însă la un moment dat se trezise ca să meargă la baie și văzuse notificarea apelului ratat luminând ecranul. Winnie își luase telefonul în baie și ascultase mesajul în timp ce făcea pipi. A auzit vocea lui Josalyn, agitată, vorbind la fel de confuz precum erau zgomotele de fundal.

— Am născut. Copilul nu e bine, nici eu nu sunt bine. Ai spus c-o să mă ajuți. Trăiesc într-un cort lângă pasarela din Ravenna. Te rog…

Apoi mesajul se întrerupea. Încă așezată pe veceu, Winnie a sunat imediat la numărul acela, dar apelul a rămas fără răspuns.

Ceea ce își amintea limpede erau condițiile în care îi găsise, pe Josalyn și pe copil: mormane de gunoi și un miros de boală și dejecții umane atât de persistent, încât Winnie făcuse doi pași uriași înapoi, la aer curat, și vomitase pe loc. Când și-a revenit, și-a clătit gura cu apă din sticla pe care o luase cu ea și s-a întors în cortul lui Josalyn. În încercarea de a-i ține de cald bebelușului, Josalyn îi făcuse un culcuș din pături, înghesuindu-l între ea și câinele ei, care se holba la Winnie nemișcat și amenințător.

Fata era palidă, aproape verzuie în jurul ochilor și în lungul maxilarului. Stătea încremenită lângă ghemul de om înfășurat într-un prosop uzat. Mirosul morții era atât de prezent, încât Winnie și-a îndreptat privirea spre bebeluș, privindu-l fix.

Copilul era prioritatea ei; copilul nu ceruse să fie pus în această situație groaznică. Trebuia să-l pună mai întâi pe el la adăpost, în siguranță. Dacă se apleca peste Josalyn, putea ajunge la el; așa încât, fără să mai stea pe gânduri, Winnie s-a lăsat în genunchi și s-a târât peste acele dejecții umane și animale, cu podul palmei proptit în niște vomă uscată. Din locul lui, câinele a scheunat și a privit-o pe Winnie cu un ochi bleg.

A închis ochii, concentrându-se la orice simțea: nevoia disperată de a ajunge la copil, necesitatea aceea, adrenalina care atârnase mai greu decât ezitarea. Nu era important ce văzuse și atinsese; copilul era important. Când a întins mâna și i-a atins obrăjorul palid, copilul s-a foit, iar Winnie a simțit o bucurie enormă, puternică, nesfârșită. Trăia!

Copilul era micuț de tot, nu cântărea mai mult de două kilograme și un pic. Desfăcându-l cu grijă din păturile folosite de Josalyn, Winnie l-a scos din coconul lui și a văzut că purta o salopetă mult prea mare – relativ curată, în afară de scutecul murdar. Winnie i-a făcut loc pe sub haina ei, i-a băgat mai întâi picioarele, apoi restul corpului, până l-a simțit cu totul lipit de piept, așezat ca o țestoasă micuță. Sistemul acesta trebuia să funcționeze până avea să ajungă cu el la căldură. Winnie a tras fermoarul, strângând haina pe lângă copil și lăsându-i loc să respire. Pentru prima dată în viața ei era recunoscătoare că nu avea sânii mari, fiindcă ar fi sufocat micuța creatură. Încă în patru labe, s-a uitat la prunc, cuibărit ca-ntr-un hamac în haina sa; respira, dar nu profund. Winnie s-a târât înapoi în lumina amurgului, departe de miasme și împuțiciune, trăgând în piept aerul înțepător al iernii.

Era cumplit de frig; trebuia să ducă repede copilul în mașină, dar parcase pe terasamentul abrupt, aproape la un kilometru depărtare. Singura opțiune era să escaladeze în patru labe iarba

înghețată. Winnie s-a târât, înfricoșată să nu alunece. Ținând ferm cu o mână ghemul de om la piept și-a croit drum până sus, fără să arunce vreo privire în urmă, spre cortul lui Josalyn înălțat în ceața joasă, fără să se gândească măcar o dată la ea. Când a ajuns sus, s-a prins cu mâna de balustrada metalică și a sărit peste ea, aterizând direct pe asfalt. Apoi a luat-o la goană spre BMW-ul ei de un alb imaculat, mirosind a mașină nouă, îl parcase pe o fâșie de iarbă crescută între două rânduri de case. Le vedea în fața ei, în timp ce respirația i se desfăcea în explozii albe de aburi. A urcat la volan și a urnit SUV-ul de pe iarbă, fără să se gândească la nimic altceva în afară de copil.

Măcar dacă ar fi sunat imediat la ambulanță.

Intenționase s-o facă – îndată ce ajungea cu bebelușul în siguranță, în mașină. Dar de aici încolo totul a mers prost, atât de prost…

23.

JUNO

Juno a distrus decodorul TV. Ăsta era marele ei plan. A scos din priză aparatul și apoi, ridicându-l deasupra capului, l-a izbit de podeaua mochetată din bârlogul lui Nigel. Prima dată ușor… de două ori… a treia oară a auzit ceva zdrăngănind în interior. Apoi a pus totul la loc, exact așa cum fusese, și a așteptat. Nigel se închidea în bârlogul lui, uitându-se încontinuu la fluxul nesfârșit știri de la CNN și ESPN, ca o distracție lipsită de sens. Distrugerea decodorului însemna distrugerea stabilității lui mentale precare. Dar Juno asta și dorea – să fie cu toții instabili, ca ea să poată căpăta niște răspunsuri.

Nigel a petrecut două zile certându-se la telefon cu cei de la cablu. Juno, care a riscat o noapte în

Cotlonul Poalelor doar ca să audă totul, pentru prima dată a apreciat furia lui zgomotoasă. Nu, nu va plăti pentru înlocuire… nu, cutia stricată era a lor, nu era vorba de incapacitatea lui de a o manevra… Da, avea nevoie să vină cineva, nu asta le tot zicea acolo? Cât mai repede posibil! Nu, asta era inacceptabil, voia să vadă un meci în weekend și nu avea de gând să-l rateze din cauza incompetenței lor… Dacă asta era tot ce puteau oferi… joi.

— Și puteți să-mi dați un interval de timp, ca să știu când să fiu acasă? Ăsta e un interval de opt ore!

Juno își dădea seama din vocea lui că aproape cedase.

— Bine. Da… O să las alarma dezactivată și ușa din spate descuiată. Dacă omul vostru ar putea să-mi dea un semn când ajunge și când pleacă, să pot veni să încui… Ați notat la observații? Treceți acolo la observații.

Joi dimineață, Juno aștepta deja în debara cam de pe la 5:00 dimineața, după estimările ei. Înainte de a urca în debara băuse o cutie cu lapte cu ciocolată și mâncase niște biscuiți sărați, dar zahărul o agitase rău. Dar era mai bine să fie agitată decât fără vlagă, și-a spus. Purta un hanorac gri Seahawks, cu gluga trasă pe cap, și o pereche din blugii de dat ai lui Nigel, strânși în talie cu o sfoară pe care o găsise în sertarul unde Winnie ținea tot felul de mărunțișuri. Nigel pleca întotdeauna mai devreme decât Winnie; de obicei era la ușă în jur de șase și Juno voia să fie pregătită. Se încălțase cu aceiași pantofi sport pe care îi purta în ziua în care se mutase aici. Din moment ce o aduseseră în acest loc, îi purta ca să-i aducă noroc.

Pașii hotărâți și măsurați ai lui Nigel au răsunat de deasupra capului lui Juno. S-a ghemuit sub paltoane și costume, respirând pe nas și simțind o ușoară miasmă de urină. A simțit cum o zgândăre

tusea în fundul gâtului și a încercat s-o înghită înainte să tușească. Asta era una dintre cele mai mari frici ale ei – să nu fie descoperită din cauza tusei. Coapsele o ardeau, mușchii nefolosiți săptămâni întregi erau forțați să-i susțină greutatea, oricât de puțin ar fi cântărit. Ghetele lui Nigel se auzeau acum pe scară; curând va dezactiva alarma și va deschide debaraua ca să-și ia geanta. Juno l-a auzit cum își drege vocea, apoi piuitul slab al butoanelor când tasta codul, dezactivând alarma. Codul era adevărata zi de naștere a lui Sam: 0602. O auzise odată pe Winnie reamintindu-i-l lui Dakota. Ușa s-a deschis și s-a închis, iar Nigel dus a fost. Astăzi nu-și luase geanta cu echipamentul pentru sală, iar Juno s-a uitat insistent la ea, înainte de a se târî mai departe. Mai întâi a verificat fermoarele, apoi conținutul. În buzunarul interior a găsit o bancnotă de cinci dolari; a netezit-o pe genunchi și a căutat în continuare. A dat la o parte un schimb de haine și o sticluță de parfum. Pe fundul genții se găsea o cutie mică de metal pe care a împins-o mai încolo, dar fără să se audă vreun zornăit de bomboane mentolate în interior. Juno a scos-o și a deschis capacul. Nu avea timp pentru asta; Sam avea să coboare de îndată.

I s-a uscat gura când a descoperit înăuntru un card de credit, un teanc de bancnote de douăzeci care păreau să facă în total cam cinci sute de dolari și un prezervativ. A scos o bancnotă de douăzeci din teanc și a îndesat-o în buzunar, alături de cea de cinci dolari. Apoi a făcut ceva ce mai mult a amuzat-o, decât a surprins-o. S-a târât înapoi spre costumul de hotdog, cel de care îi plăcea să-și lipească fața. Într-o zi i se înfipsese în obraz un ac de siguranță. Îl prinsese iar de hotdog, agățând bine acul în siguranța lui. Acum l-a recuperat în viteză, căci mai avea doar un minut la dispoziție; Sam era în baie. Cu o aspirină la bord, domolindu-i durerea, Juno a fost de-a dreptul rapidă. I-a plăcut când a înfipt acul în folia prezervativului și apoi în

pielița subțire de cauciuc din interiorul ambalajului. A trecut acul prin ambele, până a ieșit pe partea cealaltă. Apoi a pus toate lucrurile la loc, așa cum le găsise; asta era șmecheria. Înainte ca Sam să tragă apa la toaletă, Juno ieșise deja pe ușa de ia intrare. Avea o fereastră de opt ore.

*

La trei și jumătate putea fi văzută îndreptându-se spre o bancă de lângă apă, cu o pungă de cereale cumpărată de la Dollar Tree. A tras de pungă ca s-o deschidă și a împrăștiat pe jos o mână de fulgi de porumb, așa că în două secunde s-a trezit înconjurată de o duzină de porumbei cu piepturile brăzdate de o dungă albastră. Ciuguleau cu curaj cerealele, aruncându-i lui Juno priviri piezișe cu ochii lor de chihlimbar. Nu-i plăceau șobolanii ăștia cu aripi, dar ei ajungeau mereu primii.

— De obicei, aici erau trei țestoase.

Juno a sărit cât colo, aproape scăpând punga din mână. Ieșise soarele – un moment rar – și îi bătea direct în ochi, orbind-o pe moment. Dar știa vocea, o știa prea bine.

Samuel stătea în picioare chiar lângă apă, acolo unde pământul se scufunda în lac într-un unghi ascuțit. Purta un hanorac verde și o pereche de blugi gri-șobolan, iar pe umăr îi atârna un rucsac foarte asemănător cu al lui Nigel. Nu o privea; se uita fix spre nuferii aflați dincolo de mâl. Juno știa că acela era locul în care se odihneau de obicei țestoasele, tânjind după soare, la fel ca toți cei din Washington.

— Da. Au fost mai devreme.

— Mă simt jignit că nu m-au așteptat.

L-a privit și a văzut că glumește, așa că i-a zâmbit înapoi. Juno a împrăștiat pe jos, pentru păsări, ultimele cereale din pungă și apoi și-a scuturat mâinile.

— Ce le-ai dat?

— Niște fulgi vechi râncezi.

Băiatul a făcut un pas în față, examinând solul în timp ce păsările țopăiau pe lângă încălțările lui; Vans. Juno știa marca. Asta purtau și băieții ei. Sam a împins cu piciorul o firimitură, până când a furat-o o cioară, țopăind cu ea în cioc cât mai departe.

— Arată ca rumegușul pentru hamsteri. Nu-i de mirare că nu le-ai mâncat.

Juno a râs.

— Da, au fost destul de rele. Chestii cu fibre.

— Micul dejun ar trebui să fie amuzant. Dacă ai un mic dejun prost, așa o să-ți meargă toată ziua.

— Sună a reclamă! a exclamat Juno. Ce fel de cereale încerci să-mi vinzi?

— Froot Loops, categoric, a zâmbit el, gustând gluma.

Iar apoi a adăugat:

— Hei, porți un tricou Landman! Am avut și eu unul exact ca ăsta.

— L-am primit de pomană, a ridicat Juno din umeri. M-am gândit eu că a fost al unui slăbănog.

Lui Sam i s-a părut foarte amuzant. A râs suficient de tare încât s-o facă și pe Juno să zâmbească.

— Probabil că al meu a fost, a glumit el. Mama dă mereu de pomană din lucrurile mele.

— Păi, dacă a fost al tău, acum ți-ar fi rămas oricum prea mic, i-a replicat Juno, gândindu-se fără tragere de inimă la sacii pentru donații.

Sam a ridicat din umeri, cu zâmbetul încă pe buze.

— Landman este dintr-un joc video și se poate transforma din om în orice lucru care crește pe pământ. Așa că, în principiu, trebuie să-și învingă inamicii, Gorgii și Spawnii, sechestrându-i de exemplu în vulcani sau râuri.

Juno asculta atentă, dând din cap când îl auzea referindu-se la lucruri despre care vedea că se așteaptă ca ea să le știe. Și i-a imaginat pe părinții băiatului căscând ochii cât cepele dacă ar fi auzit

doar pe jumătate din ce povestea el acolo, dând din cap și mormăind respectuoși în așteptarea momentului când puteau vorbi despre ei înșiși. Copiii simt nevoia să vorbească; simt nevoia să se golească de experiențele proprii, așa încât să le poată procesa corect. Și, mai important de-atât, au nevoie de cineva care să vrea să-i asculte și care să-i poată îndruma cu grijă. Și asta a făcut și Juno. A ascultat.

Terminând discuția despre jocurile video, Sam și-a strecurat mâinile prin bretelele rucsacului, atârnându-l în față. Purta la încheietură o brățară de plastic din acelea care se întind, cu un mic motto inscripționat pe ea. Un cățel legat într-o zgardă retractabilă a năvălit în luminiș, amușinând încălțările lui Sam, apoi a țâșnit îndărăt când a auzit o voce strigându-l: „Klipper!”. Sam s-a aplecat să-l mângâie, dar era prea târziu; Klipper dădea din piciorușe ca să se întoarcă la stăpânul lui.

— În orice caz, unchiul meu a stricat consola și nu mai pot să mă joc.

Juno a ciulit urechile. Oare despre Dakota era vorba? Asta nu se întâmplase în cursul ultimei șederi a lui Dakota; Juno știa cu siguranță acest lucru.

— Cum ți-a stricat consola? a întrebat ea.

— E alcoolic.

Deci este foarte practic și în privința asta, s-a gândit Juno. L-a cercetat cu ochi de psiholog.

Sam era un copilaș cu alură bătăioasă, cu umeri largi și brațe musculoase și cu bărbie de boxer. Nu-l auzise niciodată să se plângă părinților lui că-l supără ceilalți puști de la școală, dar asta nu însemna nimic. Unii copii vorbesc despre asta, alții o închid în ei. *Cine ești tu, copile… agresorul… sau spectatorul?* Juno l-a privit cum înclină capul și atunci, aproape din senin, Sam și-a îndreptat iar privirea spre lac. Preț de câteva secunde s-a uitat curios la un cuplu de adolescenți aflați într-un

caiac, apoi s-a întors din nou spre ea. A privit-o de parcă o vedea prima dată, iar Juno a început să transpire pe sub tricoul Landman. L-a cercetat chipul, deși nu-și dădea seama prea bine de ce; căuta poate ceva, un pic din Winnie sau din Nigel. Dar în acest moment nu-i regăsea. Cu o mișcare iute de mână, Sam a scos telefonul din buzunar și a verificat ecranul.

— Vrei un cățeluș? Așa spune tata la hotdog[13].

A izbit cu vârful pantofului în țărână, dar apoi a mijit ochii spre ea.

— Îmi iau mereu bani la mine joia, ca să mănânc doi hotdogi înainte de a mă întoarce acasă, dar astăzi am avut o petrecere cu pizza la școală, așa că sunt sătul. Trebuie să mănânc chestii de-astea în afara casei, unde nu mă poate vedea mama, a rânjit el.

— Obsedată de sănătate?

Juno știa că Winnie era mai degrabă obsedată de control decât de sănătate, dar Sam a încuviințat.

Băiatului nu-i erau permise zahărul, carbohidrații procesați, sucurile acidulate, carnea sau pizza, în afara ocaziilor speciale. Oricât de mult încerca Winnie să controleze ce mânca el, Samuel încerca la fel de mult să decidă singur, fără a-i da ascultare. Urma să fie o luptă continuă până când cineva avea să cedeze și, judecând după privirea băiețelului hotărât din fața ei, Winnie se băgase într-o bătălie lungă și grea.

Înainte ca ea să-i răspundă, Sam a fugit spre chioșc. Juno cumpărase de multe ori de acolo; nu era decât o baracă prăpădită cu acoperiș de tablă unde se vindeau băuturi reci și unde, într-o mașinărie unsuroasă, se învârteau încet, ore întregi, câțiva hotdogi.

— Ești rapid, i-a spus băiatului când acesta a revenit, peste câteva minute, cu două bărcuțe de hârtie, câte una în fiecare mână.

Rucsacul, lipit de piept ca o carapace de țestoasă, avea o pată stingheră de muștar. Juno a

luat un hotdog fără să-l privească în ochi. Când a ridicat privirea spre el, băiatul mânca deja și se uita spre lac, acolo unde se aflau mai devreme cei doi adolescenți. Păsările, care renunțaseră să mai caute cerealele azvârlite de Juno, au început să ciugulească firimiturile de la picioarele lui Sam. Băiatul își mâncase atât de repede hotdogul, fără să-și ia ochii de la luciul apei, încât Juno nu-și dădea seama cum ar fi putut să-i simtă gustul.

Într-un final, și-a amintit și ea de bunele maniere:

— Îți mulțumesc, Samuel.

S-a întors spre ea zâmbind cu tot chipul. Apoi, din senin, zâmbetul i-a pierit de pe față.

— Te rog, spune-mi Sam. Nu-mi place numele meu întreg.

Juno recunoștea că ea nu intra prea des în contact cu tinerii, dar cu toate astea era destul de sigură că cei mai mulți dintre ei nu vorbeau precum tinerii aristocrați britanici.

— OK, Sam, a spus ea rar. Și mie îmi place mai mult varianta asta.

Băiatul i-a zâmbit și apoi a întrebat-o:

— Ești tot fără adăpost?

— Da. Tot fără.

L-a privit cum lovește cu picioarele în bucățile de cărămidă și apoi, brusc, se rotește pe călcâie și se așază lângă ea. Lui Juno i s-a părut un gest aproape copilăresc prin inocența lui. Cei mai mulți fug de persoanele fără adăpost, nu se așază lângă ele.

— Cum ai ajuns așa?

— Se întâmplă astfel de lucruri în viață. Adică nu întotdeauna lucrurile decurg așa cum ți-ai dori.

A părut să reflecteze o vreme la asta, înainte de a încuviința.

— De ce ai venit în Seattle?

— De unde știi că nu sunt chiar de aici, din Seattle?

— Probabil că nu știu. Dar cei mai mulți dintre oamenii pe care-i cunosc nu sunt de aici.

— Ei bine, ai dreptate, i-a răspuns Juno.

Și asta e chiar interesant, a adăugat Juno pentru ea.

— Sunt din New Mexico, a continuat ea. Înainte eram tot timpul bronzată, pe când acum…

S-a uitat spre cer, unde norii acoperiseră din nou soarele. Sam a râs.

— Și ce job aveai înainte?

— Faci o grămadă de presupuneri, Sam.

— Așa zice și tata, a replicat Sam netulburat, de parcă ar fi luat-o ca pe un compliment. El spune că a face presupuneri înseamnă să-i faci de rahat pe toți cei implicați.

— Serios?

Juno nu-și putea lua ochii de la el. Îl auzise pe Nigel spunând exact aceste cuvinte, exact pe același ton folosit și de băiat, dar iată cum le interpreta el.

— Cândva, demult, am fost terapeut.

Juno a făcut o pauză, ca să-i vadă reacția lui Sam. Îi captase atenția, o privea cu ochii lui tulburi. Băiatul a receptat informația, Juno încă nu-și dădea seama în ce manieră. A așteptat să-i pună întrebarea pe care i-o simțea pregătită pe vârful limbii.

— Și de ce nu mai ești?

— Niciodată nu încetezi să mai fi terapeut.

Sam s-a gândit preț de un minut, sugându-și obrajii în interior, ca un pește, iar apoi a reformulat întrebarea.

— Cum a fost ultima ta zi de lucru?

Juno s-a cutremurat; o scosese iarăși de pe traiectorie. Până la urmă, n-a putut să-l mintă; era ceva în el care îi spunea că oricum o citește ca pe o carte deschisă. Observase acest lucru la băiat încă din timpul conversațiilor pe care le purtaseră pe malul lacului. Și, serios, care ar fi fost diferența?

Sam știa exact ce era Juno și cu toate astea nu părea să-i pese.

— A fost tristă. Nu voiam să fie ultima mea zi, dar uneori nu există vreo cale să ocolești lucrurile de genul ăsta.

Încruntându-se, Sam s-a gândit puțin la ce-i spusese.

— Ți-ai pierdut controlul.

— Da, Sam, mi l-am pierdut, a spus Juno rar. Din nefericire, nu suntem singurii care deținem controlul propriilor povești. Și ceilalți au o influență.

— Dar noi îi lăsăm s-o aibă.

— Da și nu. Când ești adult poți controla pe cine lași să-ți intre în viață, dar nu poți controla felul în care se vor purta acești oameni, odată acceptați în viața ta.

— Copiii nu au această posibilitate de a alege.

Sam nu a spus-o cu amărăciune; mai degrabă constata o stare de fapt, ceea ce a rănit-o pe Juno drept în inimă. Era atât de plăpând, atât de vulnerabil în acest moment. Era dificil să-ți afli locul în lume, când fiecare îți spune altceva. Și ea își bulversase propriii copii, știa asta în fața lui Dumnezeu. Când sunt tineri, oamenii sunt de-a dreptul stupizi – mai ales pentru că ei cred că sunt foarte isteți.

— Hei, apropo de ce am vorbit mai devreme… am ceva pentru tine, nu mare lucru, i-a spus Juno, băgând mâna în punga de hârtie de la picioare.

A gemut ușor când s-a aplecat, dar Sam n-a părut să bage de seamă; stătea cu ochii lipiți de pungă, curiozitatea citindu-i-se pe față. Luptându-se cu propria nesiguranță, Juno a scos cutia de Froot Loops și i-a arătat-o. Era un dar stupid și aproape că se simțea jenată – numai că lui Sam i s-a luminat chipul imediat ce a zărit-o.

— Uau! Asta e chiar culmea! Abia ce-am vorbit despre Froot Loops.

Juno a râs. Nu era deloc culmea, nici coincidență nu era. Dar n-avea de gând să-i spună că știa cât îi plac lui Sam Froot Loops. Cum ar fi putut explica de unde știa lucrul acesta despre el?

— Trebuie să plec.

Sam s-a uitat peste umăr, spre casă. Winnie trebuia să sosească; Juno își dădea seama că băiatul calculează cât i-ar lua să dea ocol lacului ca să ajungă acasă înaintea maică-sii. Pe nas avea pistrui din praf de scorțișoară care i-au strecurat lui Juno un ghimpe în inimă, așa cum nu i se mai întâmplase de multă vreme. Marcus, băiatul ei mai mare, avea pistrui. Trecuseră atâția ani de când nu-l mai văzuse și habar n-avea dacă pistruii ăia îi mai apăreau primăvara, așa cum apar florile de cireș. Sam a întins mâna să ia cutia de Froot Loops. Juno l-a privit amuzată cum se lasă pe un genunchi și își desface rucsacul.

— Mulțumesc pentru gustare, Juno!

Juno se emoționase. Era un băiat atât de bun.

Își dorea să ia decizia corectă. Sam nu le aparținea lui Winnie și lui Nigel; cei doi îl luaseră de la o femeie pe nume Josalyn Russel. Povestea ei era tragică: fugită de acasă, tânără și speriată, rămăsese însărcinată. Trebuie să fi fost înspăimântată de moarte. Dar asta însemna și că Sam avea o familie biologică acolo, undeva: mătuși și veri, poate chiar bunici. Juno nu avusese șansa de a fi bunică pentru nepoții ei, iar asta îi frângea inima. Ceea ce făcuseră oamenii aceștia era de neconceput.

În acel moment, a luat decizia: trebuia să-i găsească pe cei din familia Russel. Trebuia să vadă ce fel de oameni erau.

Întâlnirea cu Sam îi dăduse planurile peste cap, așa că a petrecut noaptea în partea de vest a parcului, prea speriată ca să adoarmă, dar obosită până în măduva oaselor. Era cât de cât cald afară și de pe banca ei zărea casa de pe strada Turlin, ceea ce îi oferea un oarecare confort. S-a gândit să ia

ceva împotriva durerii – avea niște pastile în geantă –, dar până la urmă a preferat să rămână în alertă pe timpul nopții, în parc. Ieșit parcă dintr-un film de groază, a trecut pe lângă ea un bețiv, împleticindu-se. Juno îl știa de prin zonă; Vic, așa-i ziceau. Din câte își amintea, era un tip violent. Întotdeauna se ținuse departe de el. Unii dintre ei știu că ești acolo și nu le pasă de tine, dar alții – precum Vic – vor să-ți stea în drum, să te sperie. Oamenii sunt la fel, oriunde te-ai duce; în suburbii, la pușcărie, în canalele din Seattle: tuturor le e frică de propria existență. Le e frică să nu facă greșeli… le e frică de ce va urma, de consecințe. Și, în opinia lui Juno, asta îi făcea pe oameni să se poarte ca niște nemernici irațională.

La vreo zece metri mai încolo, Vic a aruncat ceva în lac. Lui Juno i s-a părut că-l aude strigând: „Să te fut, Howie!” *De ce e nevoie ca să am parte de un pic de liniște și pace pe aici?* s-a întrebat ea. S-a mai auzit încă un urlet chinuit: „Howieee!”, apoi Vic s-a liniștit, probabil că-și băga ceva în venă. Juno s-a relaxat puțin, pipăind pastila din buzunar. Se putea gândi în liniște. Vedea în față fereastra de la dormitorul lui Winnie și Nigel – *și pe cea de la camera lui Sam,* s-a gândit ea, mutându-și privirea spre dormitorul băiatului.

În dimineața următoare trebuia să se întoarcă în casă fără să declanșeze alarma. Planul era să intre pe ușa de la bucătărie, folosind cheia sustrasă de pe inelul cu chei de rezervă. Trebuia să calculeze bine, astfel încât să intre prin spate exact când Sam ieșea pe ușa din față. Avea un interval de trei minute până la declanșarea alarmei. Trebuia să se sincronizeze perfect.

Să te sincronizezi ca să ce? și-a spus ea. *Ca să te întorci în gaura ta de sub pământ, unde trăiești ca o cârtiță.* Afară era aproape primăvară, s-ar fi putut întoarce în parc, putea fugi din reședința Crouch. Casa își făcuse treaba; o adăpostise peste iarnă. Juno era sigură că ar fi murit dacă n-ar fi

avut subsolul acela. Și nu se simțea deloc bine – absolut deloc.

Însă alesese greșit familia pe care s-o urmărească, o familie cu secrete adânci și întunecate. *Nu,* s-a temperat ea. Nu era nicio greșeală în a îndrepta lucrurile. Juno, care nu crezuse niciodată că exista un motiv pentru orice și nu-l învinovățise niciodată pe Dumnezeu pentru lucrurile care i se întâmplaseră – știa că oamenii își determină singuri destinul. Ea era dovada vie a acestui lucru. Dar Sam nu făcea parte din porcăria ăsta. În plus, Juno știa că mariajul celor doi Crouch este pe cale să se destrame. Ce s-ar alege de Sam dacă ar divorța? Cum urma să fie viața lui? Băiatul merita o altă viață, una alături de familia lui adevărată. Timpul trecea și Juno voia să se asigure că Sam va fi bine. Băiatul era prioritatea ei. Sam era prins în toate astea fiindcă ei doi îl răpiseră. Citise raportul poliției, văzuse petele de sânge. Fusese luat un bebeluș. Așa cum îi fuseseră luați și ei copiii. Fără ca ea să aibă vreun drept, vreun statut legal ca să-i mai poată vedea. Kregger o șterse cu buretele din viața lor.

Juno s-a cutremurat, de data aceasta din cauza unei suferințe de alt fel. A gemut ușor, un sunet tors din profunzime. *Băieții ei, băieții ei, băieții ei.* Dale și Marcus. Unul era sportivul, celălalt, studentul. Ea îi crescuse. Când Kregger lucra ore întregi la cazinou, ea a stat acasă să-i crească. Doi băieței care n-aveau pe nimeni în afară de mama lor vitregă. Slavă cerului, a avut toate calitățile necesare. Juno i-a iubit suficient încât să-și amâne doctoratul, ca să fie mai întâi mamă, apoi studentă. Nici măcar o dată nu a avut resentimente față de Kregger, față de așteptările lui ca Juno să-i crească fiii; a fost dorința ei să-i crească. Iar el i-a luat. Așa cum și Winnie l-a luat pe Sam.

Din tufișuri, Vic a scos un urlet de durere. Distrasă, Juno nu observase camioneta care trecuse de două ori pe lângă casă și nici că așteptase la

colțul dintre străzile Aurora și Turlin, unde șoferul aruncase un chiștoc de țigară pe iarba impecabilă a lui Winnie.

24.

WINNIE

Winnie s-a oprit în ușa dormitorului, aruncând o privire prin toată încăperea; totul era așa cum trebuia să fie. Cel puțin aici, și-a spus. Poate că stresul de zi cu zi pusese stăpânire pe ea. Da, asta trebuie să fi fost. La urma urmelor, nu se jucaseră aceste gânduri cu mintea ei ani în șir, bântuind-o fără încetare? Probabil că subconștientul îi era inundat de frică și era clar că începuse să se manifeste și în viața ei. Încă se simțea stânjenită de umbra aceea ciudată pe care se convinsese că o văzuse la fereastra dormitorului ei. Poate că mai avea nevoie de niște terapie. Acel episod din viața ei trecuse, acea parte din ea era atât de adânc îngropată, încât Winnie crease o nouă persoană, mai bună, care s-o înlocuiască pe cea de dinainte. A tras adânc aer în piept, silindu-și mintea să se golească de gândurile negative. Totul va fi bine… totul va fi bine…

A doua zi de dimineață, când a coborât la parter îmbrăcată în halatul de baie, Samuel se afla deja în bucătărie, așezat la masă cu telefonul și cu un castron de cereale în față. Băiatul era o adevărată apariție, cu părul turtit pe-o parte și umflat în cealaltă. Arăta ca băiețelul de care-i era dor, care alerga spre ea, dornic să fie îmbrățișat și sărutat. Însă știa și ea prea bine că, în locul băiețelului de altă dată, acum era un adolescent în care viața dădea în clocot. Și care nu mai avea nevoie de dovezile de afecțiune ale mamei sale.

Când a trecut pe lângă el, în drum spre chiuvetă, mimând indiferența, a văzut plutind în lapte cerculețe în toate culorile curcubeului și și-a mușcat limba. Sam știa că nu are voie să mănânce zahăr. Dar și-a ținut gura, ca să evite o ceartă. Era sâmbătă și voia un weekend cât mai reușit.

Winnie a deschis frigiderul.

— Vrei s-o facem o plimbare în jurul lacului, după prânz? Ținea strâns mânerul ușii, așteptând un posibil refuz. Samuel a ridicat privirea din telefon, fără să-și dea seama că maică-sa își ținea respirația. A ridicat din umeri cu un vag „desigur".

Winnie s-a simțit ușurată. Mici victorii. Asupra acestora îi recomandase și terapeutul să se concentreze, asupra micilor victorii – nu asupra problemelor uriașe, iminente, care îi devorau constant creierul. Și-a ascuns zâmbetul și și-a preparat relaxată cafeaua franțuzească.

Însă băiatul a ieșit foarte repede din bucătărie. Winnie a spălat castronul gol și a curățat picăturile de lapte de pe blat, ștergând absentă totul, până când bucătăria a fost din nou imaculată. Ca de obicei, se simțea dezarmată de Samuel; acum îi făcea o favoare, iar imediat și-o lua înapoi. Rolul de mamă fusese de departe cel mai dificil job pe care l-a avut Winnie vreodată și abia dacă mai rămăseseră cinci ani până când Samuel urma să plece la facultate.

Nigel râdea adeseori de obiceiul ei de a compara creșterea unui copil cu un contract, dar exact așa era. Cel mai solid contract, imposibil de rupt, lipsit de recompense… și totuși… era lucrul care o stimula cel mai mult în viață, lucrul pe care-l ura și iubea în același timp. *Nu, e greșit,* și-a spus Winnie. Nu ura să fie mamă, ura abilitatea de a fi părinte – să fie cea care face regulile, profesoara și, cel mai ades, „aia rea". Astăzi era rândul ei să fie „aia bună", să-i amintească fiului ei legătura indestructibilă dintre ei. Intenționa să scoată ce era mai bun din acești ultimi ani ai adolescenței lui;

simțea cum Samuel îi scapă cu repeziciune din strânsoare. Era serios și rareori râdea și îi privea bănuitor pe amândoi, și pe ea, și pe Nigel. Pentru Winnie, comportamentul acesta n-avea niciun sens, în ultimul timp se gândise că poate îl răsfățaseră. Așa se întâmpla cu copiii singuri la părinți; știa, pentru că și Nigel fusese la fel. În mintea lor se întipărea sentimentul că li se cuvine, că lucrurile trebuie să meargă așa cum vor ei. N-au cu cine să se lupte, în afară de părinții lor care le poartă de grijă – n-au frați care să le urle în față, să-i tragă de păr, să-i lovească sau cu care să fie nevoiți să împartă ceva. Toată lumea e a lor. Și, în rarele ocazii în care lucrurile nu merg așa cum vor ei – ei bine, atunci se îmbufnează. Asta credea că se întâmplă și cu fiul ei. Alternativă… păi, la asta nici nu voia să se gândească.

Ce știe Samuel?

Un pic mai brutal decât și-ar fi dorit, Winnie a așezat castronul de cereale, spălat și șters, la locul lui în dulap. A trântit ușa și cănile au zdrăngănit înăuntru. Brusc, a înlemnit când a zărit cutia goală de Froot Loops ivindu-se din coșul de reciclare a ambalajelor, care nu se putea închide complet din cauza ei. De unde a avut Samuel Froot Loops? Winnie fusese atât de prinsă cu gândurile ei, încât nici măcar nu-și pusese problema până acum. După ultima ceartă pe care o avuseseră în legătură cu asta, era exclus să i le fi cumpărat Nigel, iar Winnie sigur nu le cumpărase. Doar dacă Samuel nu și le cumpărase de unul singur. Oare așa ceva era posibil? Winnie îl cicălea atât de mult în legătură cu mâncarea, încât poate că și le luase din banii lui de buzunar. Câteodată era singur acasă după scoală, înainte de sosirea unuia dintre ei, cu toate că nu era vorba de mai mult de treizeci de minute. Ar fi avut oare timp suficient să se ducă până la Safeway și înapoi? A așezat cutia pe coș, i-a făcut o poză și i-a trimis-o lui Nigel, care i-a răspuns imediat.

Winnie s-a simțit ușurată.

Nu știu??? i-a răspuns ea. Nigel i-a trimis înapoi un emoticon care se scărpina în cap. Winnie a lăsat telefonul jos. S-a uitat țintă spre scări, întrebându-se dacă ar trebui sau nu să spună ceva; la urma urmei, nu erau decât niște cereale. Poate că le primise de la vreunul dintre prietenii lui – varianta cea mai probabilă – Subomi sau Angelo. Dar Winnie le știa pe mamele celor doi și acestea cumpărau cereale Kashi, varianta fără gluten. *Nu sunt decât niște cereale,* și-a spus ea ferm, înainte de a se îndrepta spre scări. Dar de ce trebuiau să fie *acele* cereale?

Plimbarea lor de după prânz în jurul lacului a fost, deloc surprinzător, groaznică. Winnie a încercat să lege o conversație cu Samuel, dar s-a lovit de o indiferentă rece, în care se pare că băiatul se specializase în ultima vreme.

În tinerețe era cea mai populară, oriunde s-ar fi aflat, iar încrederea aceea, încă înrădăcinată în personalitatea ei, primea o lovitură strașnică de fiecare dată când fiul ei o respingea. Când Samuel a luat-o înainte, distanțându-se de ea, a renunțat și a scos telefonul din buzunar. Manda încercase s-o sune și apoi îi trimisese un mesaj pe care l-a citit cu un ochi la Samuel, în timp ce starea ei de spirit era în coborâre liberă. Nigel făcuse o predicție corectă: cu o coloană vertebrală nouă, parcă de oțel, Manda nu mai era de acord ca Dakota să se întoarcă acasă.

Tocmai se pregătea să-i răspundă la mesaj, când telefonul a început să-i sune și numele Mandei a apărut pe ecran.

— Hei, tocmai îți scriam un mesaj, a spus Winnie cu ochii la Samuel, care se aplecase să mângâie pe cap un buldog gras.

— A început să mă amenințe.

Soția lui Dakota, de obicei timidă, părea acum de-a dreptul furioasă.

— Zice că îmi bagă cineva chestiile astea în cap, fiindcă el nu m-a văzut niciodată așa intransigentă. Îți vine să crezi până unde merge cu manipularea?

Parcă o vedea pe cumnata ei măsurând încăperea cu pasul; o văzuse de multe ori făcând așa în timp ce vorbea la telefon, împiedicându-se în fustele și rochiile ei lungi. Manda pretindea că îmbrăcămintea aceasta amintea de educația sa penticostală.

— Stai, stai, a replicat Winnie. *Cum* anume te-a amenințat?

— Tu cam cum crezi, Winnie? Dumnezeule, știu că voi, fetelor, vă divinizați fratele, dar n-a fost deloc bine în ultima vreme. Nimeni nu vrea să recunoască lucrul ăsta.

Winnie a tras adânc aer în piept, în timp ce Manda striga la băieții ei:

— Lincoln, întreabă-l pe fratele tău, bine? Fugi… acum. Fugi!

— Eu recunosc.

Winnie obosise să tot caute scuze pentru Dakota; avea propriile probleme pentru care să-și facă griji acum.

— De ce anume crezi că are nevoie?

Manda a tăcut multă vreme, iar când a vorbit din nou, a părut mult mai liniștită.

— Aude voci. Cred că e schizofrenic sau ceva în genul ăsta, Winnie.

Samuel trecuse de buldog și bea apă de la o țâșnitoare, apăsând cu vârful încălțărilor lui portocalii, marca Vans, pedala de dedesubt. Winnie a tresărit. Făcea asta numai ca s-o enerveze. Samuel s-a uitat în altă parte, probabil tocmai ca să evite privirea maică-sii.

— Cum adică aude voci…?

— Nu știu. Întreabă-l și tu. Nu-mi vine să cred că nu ți-a zis nimic. Spune că a văzut o fantomă la tine în casă. Eu nu-l las lângă copii. Nu-l las. Asta,

plus băutura și drogurile, și devine o bombă cu ceas.

Acum Samuel își croia drum pe alee, spre stradă; nu voia să-l lase să traverseze fără ea.

— Manda, a fost beat jumătate din perioada cât a stat la noi. Se tot plimba prin casă în chiloți și plângea. Nu știu ce crede el că a văzut, dar ai dreptate să nu-l lași în preajma copiilor. O să-l sun, să vedem ce-are în cap. Îți promit.

— N-am nevoie să-l suni, Winnie, a venit răspunsul sec al Mandei. Eu am terminat cu el. Poate o avea probleme mintale, dar este și un bețiv înfumurat și narcisist și *voi* toate l-ați făcut să fie așa.

— Nu e corect ce spui. Știi bine că și-a pierdut tatăl când avea…

— Exact asta e problema. Ce mama dracului, Winnie, credeam că tu ești altfel. Crede că poate să ne facă tot ce vrea el mie și copiilor și apoi să se văicărească din cauza problemelor pe care le are, iar eu să-l iert, așa cum face mereu familia voastră. Iar tu ai refuzat să vezi cât de mari sunt problemele astea, pentru că nu ți-a convenit.

— Manda, tu m-ai sunat pe mine…

— Da, ca să te avertizez că Dakota n-a încheiat socotelile cu soțul tău. La revedere, Winnie!

A dat să protesteze, dar Manda închisese deja.

Nu-l mai vedea pe Samuel. A băgat telefonul în buzunar, înăbușindu-și lacrimile, și a mărit pasul. Ce însemnau toate astea? Un rău nu vine niciodată singur.

Când a intrat în casă, Samuel era deja în camera lui. Winnie a alunecat într-un scaun de la bucătărie și a rămas cu fața în mâini, încercând să priceapă ce se întâmplă. Mai întâi plicul cu decupajele din ziare venite în ziua care, lăsând la o parte noaptea incidentului, a fost cea mai proastă din viața lui Winnie. Apoi neînțelegerea cu permisul de la bibliotecă – încă nu știa ce să creadă despre asta.

Iar acum, treaba cu Froot Loops. Samuel se purta cu ei ca un străin.

25.

JUNO

Necrologul era scurt:

Josalyn Russel, fiica lui Terry Russel și fiica vitregă a lui Mark Gordon, a decedat subit la 8 februarie 2008. Slujba va avea loc la Prima Biserică Baptistă din Lima, Ohio.

Rece ca gheața, și-a spus Juno. Acesta *nu* era un necrolog pentru o fiică mult-iubită. Juno văzuse de-a lungul timpului părinți deranjați de comportamentul copiilor lor. Îi aduceau la ea ca pe un ingredient dintr-o rețetă, cu care nu știau ce să facă. De obicei, unul dintre părinți părea anxios și detașat, iar celălalt, plin de speranță. Era o situație în familie de genul polițistul bun și polițistul rău: ce se întâmplă aici? Cum o să facem să funcționeze lucrurile în familia noastră? Și existau prea multe situații în care terapia nu dădea roade și în care Juno îi vedea pe părinți cum se întorc împotriva propriilor copii – o cauză pierdută, copilul-problemă, copilul la care pur și simplu nu poți ajunge. Detașarea emoțională era o abilitate de supraviețuire. Subconștient, persoana își reducea emoțiile la tăcere pentru a se proteja. Josalyn, și-a spus Juno, fusese un copil-problemă. Vedea asta în cuvintele: *a decedat subit.*

Droguri, s-a gândit ea. Ele îi răpesc de obicei pe cei tineri. „A decedat subit din cauza unei supradoze” ar fi sunat prea onest pentru un necrolog.

În anunț apărea și numărul de telefon al familiei Russel. Și l-a scris în palmă, marcând pe piele, cu pixul, linii negre și ascuțite. Apoi s-a așezat la masa din bucătărie și, privind țintă în podeaua

pardosită cu dale ca tabla de șah, Juno a format numărul și a așteptat.

— Alo! i-a răspuns o voce impunătoare de femeie, iar Juno a detectat în ea și acreală, și o anumită clasă.

Iată o femeie care a pierdut un copil, care a fost obligată să distorsioneze realitatea pentru a accepta că i-a supraviețuit copilului pe care l-a crescut în pântec.

— Bună ziua, doamnă Russel! Sunt Juno Holland. Îmi cer scuze că vă deranjez, dar v-am sunat ca să vorbim despre Josalyn.

A urmat o liniște lungă, atât de lungă încât Juno a crezut că Terry Russel închisese, dar pe urmă a auzit ceva ca un oftat. Juno a forțat nota.

— Sunt psiholog clinician pensionar, doamnă Russel, și mă întrebam cum…

— A murit. Avea douăzeci de ani când a murit. Ce altceva ați mai vrea să știți? Nu înțeleg de ce voi, ăștia, mă tot sunați.

Uluită preț de o clipă, Juno a clipit privind spre zidul din fața ei. Auzea în telefon respirația grea a lui Terry Russel, de parcă s-ar fi abținut să nu plângă. Totuși, dintr-un motiv sau altul, nu închisese telefonul. Juno a profitat de ocazie ca să întrebe:

— Voi, ăștia? Nu-mi dau seama ce vreți să spuneți, habar n-am avut că Josalyn nu mai e și îmi pare tare rău, doamnă Russel.

La capătul celălalt s-a așternut o tăcere electrizantă. Mintea lui Juno lucra cu repeziciune. *Voi, ăștia…* Oare o sunase și Winnie pe mama lui Josalyn? Era logic ca Winnie să sune, dacă voia să confirme moartea lui Josalyn.

— Uitați, a spus Juno, coborând – și vocea puțin.

Era tonul prin care își manifesta empatia, dar și destinat să preia controlul. Ori de câte ori folosea vocea aceea, clienții ridicau privirea spre ea de parcă urma să le aducă cuvântul lui Dumnezeu.

— Și eu mi-am pierdut fiii, așa că știu prin ce treceți. Am fost foarte legată de fiica dumneavoastră. Speram ca Josalyn să fi…

Și-a lăsat vocea să se piardă, iar Terry Russel a continuat de unde rămăsese ea.

— Cu toții am sperat același lucru. Din păcate, Josalyn era mult prea bolnavă ca să încerce măcar să se schimbe.

Cu ochii încă închiși, Juno s-a încruntat ușor. Ba fata chiar *căutase* să se schimbe, nu-i așa? Prin intermediul asociației Revelații pentru Sănătate Mintală, unde avea o consilieră pe nume Winnie Crouch.

— Îmi mai spuneți o dată cum vă numiți?

— Mă cheamă Juno Holland, doamnă Russel. Am cunoscut-o pe fiica dumneavoastră în Seattle, Washington… înainte de a muri, a mințit Juno.

— Da? a spus Terry, dând semne că își pierde răbdarea.

— Am lucrat pentru scurtă vreme cu ea, la „Revelații”. Cred că știți despre ce e vorba?

Juno n-a așteptat ca Terry să-i răspundă și nici n-avea nevoie s-o facă.

— Scria foarte bine. Așa am aflat de dumneavoastră. Scria povestiri și poeme despre dumneavoastră la sesiunile de grup.

Juno n-avea nici cea mai vagă idee dacă Josalyn știa măcar alfabetul sau dacă Terry urma să-i spună că vorbește prostii. Și-a ținut respirația și un moment mai târziu a primit sunetul vocii lui Terry ca pe un premiu:

— Odată… la școală… a câștigat un concurs de povestiri…

Părea nostalgică și, ca terapeut, Juno ura să nu lucreze cu această nostalgie, dar nu sunase ca să facă terapie cu Terry Russel.

A apăsat pedala și mai tare.

— Îmi pare rău să aduc vorba despre un subiect atât de dureros, doamnă Russel, dar mă tot sâcâie

ceva de o vreme. V-a spus vreodată Josalyn că ar fi însărcinată?

A urmat o pauză suficient de lungă, cât Juno să-și dea seama că i se insinuează o durere de cap atroce în ceafă.

— Da… a spus Terry, nesigură. Dar era drogată. Spunea o mulțime de lucruri. A mai pretins o dată că este însărcinată, pe când avea paisprezece ani. Am dus-o la medic și acesta ne-a spus că avea himenul încă intact…

Juno și-a dres ușor vocea. Era un subiect de care n-avea de gând să se ocupe astăzi. N-ar fi însemnat nicio diferență pentru doamna Terry Russel, care stabilise deja că fiica ei moartă fusese o drogată mincinoasă.

— I-a pomenit despre asta consilierei ei de la vremea aceea… Winnie Crouch.

Juno și-a imaginat cum acest nume traversează spațiul dintre ele. A găsit locul din spatele urechii și l-a apăsat cu vârfurile reci ale degetelor.

— Nu, Winnie nu era consiliera ei. Numele îmi este cunoscut. Winnie era prietena ei. Așa zicea Josalyn. Winnie o ajuta. Ultima dată când am vorbit cu ea a rostit clar acest nume, încă din prima secundă. I-am spus: bine, dar în primul rând cine i-ar da copilului său numele de Winnie și, în al doilea rând, cât de pregătită este să te ajute? Iar ea mi-a râs în față.

Pe Juno nu doar că au trecut-o fiori reci, dar a început să tremure din tot corpul. Așadar Winnie îi câștigase suficient încrederea lui Josalyn încât fata să o considere prietena ei; cel puțin așa îi spusese maică-sii. Avea gura atât de uscată, încât a trebuit să-și treacă limba peste dinți ca să poată vorbi din nou.

— Când ați vorbit atunci, v-a spus că este însărcinată?

— Nu. Am întrebat-o de ce ne sună pe noi dacă o are pe această Winnie care o ajută. Nu i-a plăcut asta. Mi-a spus lucruri îngrozitoare pe care n-o să

le repet acum, apoi mi-a închis. Data următoare când am primit vești de la ea era atât de drogată, încât nu putea lega două vorbe.

— Vă amintiți anul în care a pretins că ar fi însărcinată? Nu la paisprezece ani, a doua oară.

— Nu înțeleg de ce vă interesează lucrul ăsta.

Juno simțea că o pierde. Trebuia să acționeze repede.

— Pentru că eu cred că era într-adevăr însărcinată.

Terry Russel respira greu în telefon, probabil încercând să se decidă dacă Juno era nebună sau vorbea serios.

— Aprilie 2007, a spus ea în cele din urmă. A sunat ca să ne ceară bani. Trăia în Oregon și a spus că era însărcinată în opt săptămâni și că voia să se întoarcă la Seattle.

— Și de atunci ați mai primit vești de la ea? Sau ați aflat dacă a născut copilul?

Terry a tăcut, iar când a vorbit din nou vocea ei a sunat diferit, nu mai părea la fel de sigură pe sine.

— Da. Ne-a sunat după data la care ar fi trebuit să-l nască. Totuși n-am auzit copilul pe fundal, așa că am întrebat-o unde era bebelușul.

— Și ce a spus? a întrebat Juno, devenind tot mai nerăbdătoare.

— A spus că i l-a furat Winnie.

Juno simțea cum s-a încins toată. Preț de o clipă, a închis ochii și și-a dat capul pe spate.

Am nevoie de un minut, și-a spus ea, fiindcă se simțea groaznic. Dar nu avea acest minut; Terry aștepta în telefon, aștepta să-i spună ceva. Își vedea reflexia în fotografiile înrămate ale lui Winnie, așezate în fața ei. Un rid adânc i s-a format în frunte. Îl avea de la douăzeci și cinci de ani. Kregger îl numea Groapa Marianelor. *Încearcă să vezi lucrurile din perspectiva lui Terry,* și-a spus ea.

Și-a amintit de necrolog: „A decedat subit”. Nu era o minciună, ci doar o mușamalizare. Terry era dezamăgită de omul pe care îl adusese pe lume și nu mai avea inimă pentru propriul sânge, carne din carnea ei. Așadar, chiar voia Juno s-o atenționeze asupra posibilității existenței unui nepot? Ei bine, da, pentru că dacă Sam era fiul lui Josalyn, era corect să-i spună asta și lui Terry. Sam era cel de care îi păsa lui Juno, iar Sam merita să-și cunoască adevărata familie.

— Poftim? a întrebat Juno.

— A fost o tânără foarte tulburată și confuză. I se părea că se întâmplă o grămadă de lucruri, a replicat Terry.

— Am crescut eu însămi doi copii. Te mulțumești cu ce primești și încerci să-i ajuți atât cât poți. Iar ei îți acceptă sau nu ajutorul.

În sfârșit, Juno a reușit să atingă punctul sensibil. Terry Russel a început să plângă. I-a auzit mai întâi vocea înfundată, iar apoi femeia s-a eliberat, icnind și suspinând în receptor de parcă ar fi plâns pe umărul celei mai bune prietene.

— Îmi pare atât de rău, a spus Terry după un minut, plângând.

Acum, că avea nasul înfundat, vocea ei își mai pierduse din rafinament.

— Nu te oprești niciodată din jelit, dar presupun că știți și dumneavoastră asta, nu? a continuat femeia.

Știa și Juno prea bine că, oricât de însorită era ziua, putregaiul suferinței tot o rodea. În nicio zi nu se afla în siguranță, în nicio oră, în niciun minut. Suferința venea și pleca după bunul plac.

— Nu, dar găsești lucruri noi care să te facă să speri, pe măsură ce mergi mai departe. Terry… a continuat ea, spunându-i pe nume direct, fără să-i permisiunea însă, poți să-mi dai adresa ta de e-mail? Aș vrea să-ți trimit ceva.

26.

JUNO

După ce a terminat convorbirea cu Terry, Juno s-a repezit direct la computer. Cu gura uscată, s-a așezat pe scaun și s-a răsucit spre tastatură. A atins ușor mouse-ul, cu mintea încă la conversația purtată cu mama înstrăinată a lui Josalyn Russel.

Terry oferise vag detalii despre moartea lui Josalyn, dar era de înțeles, Juno era o străină pentru ea. Se mira că i-a spus chiar și atât. Așa că de ce simțise toată discuția ca pe o bârfă malițioasă? De data asta, Juno a tastat „adolescentă dispărută/moartă Lima/Seattle" și a obținut trei pagini de rezultate. Primul link deschis a fost suficient: un mic extras din *Seattle Times.*

O femeie neidentificată fusese găsită la 10 februarie 2008 într-un depozit de deșeuri, în apropierea unui incinerator din Tacoma, Washington. Avea între șaisprezece și douăzeci și cinci de ani, 1,70 metri și 51 de kilograme, cu părul vopsit cândva, acum decolorat. Purta chiloți negri și un singur inel pe mâna dreaptă. Avea tonus muscular bun și, la un moment dat în viață, își îngrijise bine dinții. Cel mai probabil, victima murise în 8 februarie.

Josalyn Rose Russel fusese dată dispărută, din Lima, Ohio, în 2005, când fugise de acasă după o ceartă cu familia. Asta a găsit Juno online. Potrivit unei cunoștințe, Josalyn plecase spre California, apoi nu mai fusese văzută vreodată și nu se mai auzise nimic de ea.

Juno s-a lăsat pe spate, cântărind pe toate părțile această nouă informație. Așadar Josalyn fugise din Ohio și un an mai târziu, în 2006, ajunsese în Washington, o adolescentă fugară aflată în grija lui Winnie Crouch. În 2007 avusese un copil, iar în 2008 fusese găsită moartă. Era sigură că Winnie

nutrise sentimente materne față de această fată. Dar, în primul rând, de ce fugise Josalyn de acasă? Juno s-a gândit la răceala pe care o simțise în vocea lui Terry Russel. Mamele aflate în negare, așa le spunea pe când era terapeut. Femei care își târau puștii drogați și obraznici la ea în cabinet, ca să-i repare. Nu voiau să aibă nimic de-a face cu terapia propriu-zisă; exista o puternică aversiune față de adevăr.

— Femeia asta este într-o puternică stare de negare, îi spunea secretarei ei, Naveen, care prelua cu un zâmbet trist, cunoscând genul acesta de situații, dosarul doldora de hârtii.

Dar, chiar dacă Terry era o mamă în negare, avea tot dreptul să știe că are un nepot. *Și băiatul are tot dreptul să afle de existența ei,* și-a spus Juno cu hotărâre.

Josalyn i-o descrisese pe Winnie lui Terry drept prietena ei. Asta însemna că fata avea încredere în Winnie. Asistenții sociali par adeseori prietenii pacienților lor și e ușor ca limitele să devină neclare. Acum cincisprezece ani, Winnie abia ieșise de pe băncile facultății, era tânără și energică. În fiecare încăpere, pe fiecare perete din casă erau fotografii cu Winnie în diferite momente importante din viață: absolvirea liceului, absolvirea facultății, logodna, nunta, studiile de specialitate… și apoi, își imagina Juno, venise momentul pentru un copil. Lui Winnie îi plăcea ca lucrurile să fie făcute în ordine, iar Juno presupunea că, la un moment dat, se hotărâse că a venit vremea și discutase cu Nigel despre asta. Dar – răsturnare de situație – nu reușise să rămână însărcinată, înfumurata, răsfățata Winnie trebuie să fi fost îngrozitor de iritată când a aflat că Josalyn, adolescenta fără adăpost, rămăsese însărcinată deși nu-și dorise, în timp ce ea nu putea concepe un copil. Juno a simțit un val de dezgust față de Winnie – și față de Nigel, care știuse și o ajutase să obțină ce voia de la Josalyn.

Juno a creat un nou cont de Gmail. I-a luat un minut ca să se gândească la ceva potrivit. A rămas la Hum123 gmail.com și a deschis un nou mesaj.

„E ca mersul pe bicicletă”, s-a auzit vorbind singură. Toți anii aceia, când avusese cu adevărat un computer… unul acasă, unul la serviciu și unul permanent în geantă, un laptop argintiu, subțire. Îi venea să râdă și să verse în același timp.

> Dragă Terry, a scris ea. Am vorbit la telefon azi. Îți mulțumesc că ai acceptat să stai de vorbă cu mine. Știu că trebuie să-ți fi fost foarte greu. Când am sunat ca să te întreb de Josalyn și mi-ai spus că la finalul lui 2007 a pretins că va avea un copil, am săpat un pic și am dat peste o plângere depusă la poliție, în decembrie 2007, de o tânără fără adăpost, care pretindea că i-a fost răpit copilul.

Juno nu făcuse nicio săpătură. Găsise în cutia cu valori a lui Winnie atât copiile ambelor rapoarte de la poliție, cât și bucățile de pânză pătate cu sânge. O femeie fără adăpost, al cărei nume nu era menționat, depusese o plângere la poliție în decembrie 2007, reclamând că i-a fost răpit pruncul. Raportul, completat de sergentul Morales, arăta că femeia părea să fie sub influența alcoolului sau a drogurilor, sau poate amândouă. Iar celălalt raport se referea la cadavrul unei tinere femei, descoperit în februarie 2008. În niciunul dintre cele două cazuri nu se specifica numele femeii. Dar Juno știa din proprie experiență că persoanele fără adăpost rămâneau în general neidentificate pentru public, fiind asociate mai cu seamă cu dependența lor de droguri și cu infracțiunile comise, decât cu numele și cu personalitatea lor. Așa se întâmplase și cu Josalyn, era sigură. Un raport era despre plângerea lui Josalyn privind răpirea bebelușului, iar celălalt despre Josalyn, care fusese găsită moartă. Oare Winnie era implicată și în moartea lui Josalyn?

Explica acest lucru bucata de pânză pătată cu sânge din cutia cu valori?

Degetele au găsit iar tastatura și a început să scrie.

> Nu a spus poliției cum o cheamă, dar vă trimit numărul dosarului menționat în raport, ca să vă puteți uita singură. Poate ce vă spun deja nu vi se mai pare interesant, doamnă Russel, așa că dați-mi voie să mai adaug un singur lucru: în declarație, polițistul o descrie ca având urme de înțepături pe corp, fiind dezorientată și incoerentă. Nu i-a dat voie polițistului s-o ducă la spital, ca să poată fi examinată, în ciuda declarațiilor sale că tocmai născuse și că cineva îi furase bebelușul, și a devenit agresivă când acesta a încercat s-o forțeze să primească ajutor; a traversat strada în fugă, aproape să fie lovită de o mașină. Polițistul, sergentul Morales, a adăugat o observație în raport, care arată că femeia avea pantalonii murdari de sânge, fără să-și poată da seama de unde provenea acesta. N-au fost efectuate cercetări suplimentare, având în vedere faptul că femeia nu a oferit niciun nume și nicio adresă și a refuzat să meargă la spital. A existat totuși un detaliu asupra căruia aș vrea să vă îndreptați atenția. Polițistul a menționat în raport un tatuaj și mă întrebam dacă Josalyn era tatuată. În ultimul rând din raport este descris tatuajul respectiv. În cazul în care îl recunoașteți ca fiind al fiicei dumneavoastră, am inclus și o adresă.

Juno a făcut o pauză, așezându-și mâinile în poală. Se gândea cum să formuleze această ultimă parte, extrem de importantă.

> Nepotul dumneavoastră se află în această casă.

A apăsat „trimite” fără să se mai deranjeze să-și scrie și numele. Așa, gata. Tot ce avea de făcut acum era să aștepte. Să aștepte un semn de la Terry, să aștepte ispășirea, să aștepte moartea.

27.

WINNIE

În ultima sa zi la asociația Revelații pentru Sănătatea Mintală, Winnie a trebuit să returneze telefonul și laptopul de la serviciu, obiecte care aveau să fie date înlocuitorului său, oricare ar fi fost acela. Și-a amintit că se simțise aproape ușurată să pună cele două obiecte într-o cutie, împreună cu ecusonul și cardurile de acces, pe care a așezat-o pe biroul șefului. Nu mai era legată de lucruri din trecut. Când a ieșit pentru ultima dată din clădire, aerul aspru de februarie i-a umplut plămânii și s-a simțit… liberă. Asta era ce-i recomanda și terapeutul ei să vadă: finalul traumei însemna calea spre un nou început.

Winnie simțise că n-ar fi meritat niciun început, iar apoi speranța venise în lipsa menstruației și cu un test de sarcină pozitiv. După ani și ani de speranțe, după toate cele șase sarcini pierdute pe care nu le putea uita, în ciuda suferinței profunde pe care i-o provocaseră. Păstrase chiar, în secret, petice din hainele pe care le purtase de fiecare dată când pierduse câte o sarcină, oricât de morbid ar fi fost lucrul ăsta.

Renăscută, simțea că Dumnezeu o iertase așa cum îl implorase. Nu era o persoană rea; ci una bună, care luase o decizie proastă. Și pentru tot restul vieții ei, Winnie și-a propus să ispășească pentru decizia aceea, începând cu propriul copil. Urma să fie crescut astfel încât să conștientizeze viața ca un tot blând și complet. Winnie va repara ce făcuse. Va crește un copil minunat, atât de conștient și atent. Și începuse prin a renunța la job, ca să se poată dedica cu totul acestui copil. Urma să se întoarcă la muncă abia când el va merge la grădiniță.

Sam trecea acum doar printr-o fază. Toți adolescenții sunt rebeli în relația cu părinții lor. De câte ori își repetase asta în ultimele șase luni? Dacă era cinstită cu ea însăși, ar fi reușit să-și dea seama că dorința ei actuală de a mai avea un copil apăruse când Samuel s-a desprins de poalele ei. Umple golul, fă o treabă mai bună ca mamă data viitoare. Se mințea în față cu mult tupeu. Putea să nască încă zece copii ai ei, dar acel bebeluș anume avea să dețină primul loc în inima și mintea ei. *Pentru că l-ai ucis,* și-a spus Winnie. Și nu va uita niciodată ziua aceea, absolut niciodată.

Winnie a intrat în casă în zorii zilei. Nu-și amintea nici când s-a întors la mașină, nici drumul spre casă, iar acum bâjbâia după robinetul chiuvetei de la bucătărie; l-a deschis și s-a aplecat să bea apă direct, fără să mai pună în pahar. Nu, nu mi se întâmplă în realitate, nu se poate, e doar un coșmar îngrozitor, *și-a spus ea. Se auzea un bâzâit straniu, întrerupt de niște piuituri. Un telefon. Un telefon care suna undeva. Știa că e telefonul ei. Nu era în stare să se adune nici cât să scotocească după el și să se uite la ecran – știa al cui nume îl va vedea acolo. S-a uitat cum apa se scurge în chiuvetă. În spatele ei, auzea vocea lui Nigel. Acoperea zgomotul acela îngrozitor, acel bâzâit groaznic.*

— Ce s-a întâmplat, ce s-a întâmplat? o întreba el, iar și iar.

Winnie nu știa ce s-a întâmplat; era un vis. Ba nu, era real. Ea făcea zgomotul acela. Winnie și-a dat seama că plângea, miorlăind ca un pui de pisică rătăcit.

— Ce s-a întâmplat? a repetat Nigel.

Winnie s-a uitat la bluza de trening pe care o purta, în dreptul inimii. Nu mai era acolo. Desprinsese trupul lui mititel și îl așezase pe locul pasagerului.

— Winnie!

Nigel striga la ea, scuturând-o. A ridicat palma și a plesnit-o peste față, suficient de tare cât s-o trezească din coșmar.

Așa că i-a spus. Nigel încetase să mai strige și o privea fix, holbându-se. Nu-l mai văzuse niciodată atât de speriat.

— Era atât de frig, Nigel, și el suferea… Nu am vrut decât să-l ajut.

Tremura atât de tare, încât îi clănțăneau dinții. Nigel a făcut un pas înapoi.

— Era mizerie peste tot. A trebuit să mă târăsc ca să ajung la el…

— Winnie… Winnie… a întrerupt-o el, cu respirația tăiată. A murit? Bebelușul a murit?

Urletul i-a ieșit de undeva din pântec, aspru și urât, ca răspuns la întrebarea lui. Nigel a tras-o spre el, apăsându-i fața de pieptul lui, ca s-o oprească să mai țipe.

— Mașina. A derapat pe polei. Îl țineam în bluza de trening.

A dus pumnul în dreptul inimii; încă îi mai simțea inima lângă a ei, trupul lui minuscul și vulnerabil cuibărit la pieptul ei.

— M-am gândit că în felul ăsta îi țin de cald. Îl duceam la spital. Mașina a derapat… Am intrat în parapet.

A ridicat trei degete spre frunte, acolo unde se lovise de volan. Sângerase, dar puțin.

— Cred că a murit la impact sau l-am sufocat! a strigat ea, de-a dreptul isterică.

Nigel i-a cuprins fața în palme și a studiat-o cu o privire sălbatică.

— A murit. O, Dumnezeule!

Și-a sfâșiat fața rupându-și unghiile, dar abia dacă simțea ceva.

— Winnie!

Nigel a scuturat-o atât de tare încât i-a smucit capul în toate direcțiile.

— Te-a văzut cineva că l-ai luat?

Winnie a clătinat din cap, cu buzele strânse.

— Nu, Jos… era singură.

— Iar accidentul…?

Degetele bărbatului îi mușcau din carnea de pe brațe, și Winnie a scâncit.

— Nu l-a văzut nimeni, a suspinat ea. Mă doare.

— De unde știi?

Își auzea dinții clănțănind, în timp ce Nigel o zguduia ca pe o păpușă.

— Ningea! Nu era nimeni pe drum.

S-a tras înapoi, încercând să scape din strânsoarea lui, dar Nigel nu voia să-i dea drumul.

— Mașina merge încă, așa că am venit acasă.

— Unde este? Unde e cadavrul?

— În mașină.

Winnie și-a acoperit fața cu mâinile, iar Nigel s-a dat înapoi, dezgustat.

— Trebuie să-l îngropi. L-a născut într-un cort. Era o drogată!

Ultimele cuvinte i le-a urlat în față, împroșcându-i obrazul cu stropi de salivă. Nigel s-a holbat la ea, uluit.

— Iar asta înseamnă că e în regulă ce ai făcut? Futu-i! a zis trecându-și mâinile prin păr, dând din cap. Nu noi decidem asta. Trebuie să facem ce trebuie, să informăm autoritățile…

Winnie își dădea seama cât de greu respira bărbatul, îi auzea bătăile inimii. Nigel era speriat.

— Nu! Nigel, nu. O să mă aresteze… O să-mi pierd jobul. Nu putem… te rog.

Winnie s-a agățat de pieptul, panicată. Nici prin cap nu-i trecuse că el o va trimite la poliție. S-a imaginat în pușcărie și a lăsat să-i scape un vaiet. Nigel a prins-o de încheieturi și a ținut-o strâns. S-a opus, a dat să se elibereze, dar voia totodată și să fie ținută, până îi trecea criza de isterie.

— Încetează. Încetează, i-a poruncit el.

A crezut că o s-o plesnească încă o dată, dar Nigel nu a făcut-o.

— L-ai ucis, Winnie. Ai furat ceva și ești responsabilă pentru ce s-a întâmplat după aia.

— Nu este ceva, Nigel. Este un băiețel.

— A fost! a urlat el atât de tare, încât Winnie s-a dat înapoi, lovindu-se de frigider.

Nigel respira agitat pe gură.

— Un băiețel care a fost al altcuiva, al unei persoane care s-ar putea ca într-o zi să vină după el.

În pauza care a urmat, Nigel și-a plecat ochii spre scobitura din gâtul lui Winnie. Nu voia s-o privească în ochi. S-a răsucit pe călcâie, iar Winnie a suspinat în spatele lui, conștientă de faptul că o respingea.

— Nigel, te rog. Îmi pare rău.

Bărbatul s-a răsucit atât de repede, încât Winnie și-a acoperit chipul de parcă o înspăimânta.

— Îți pare rău? *Ai… ai ucis un copil în seara asta! Din cauza nebuniei tale. Din cauză că nimic nu-ți este suficient.*

A izbit cu pumnul în perete, chiar în dreptul capului ei, trecând direct prin rigips, dintr-o singură lovitură. Winnie a țipat și s-a prelins pe zid, cu ochii închiși și mâinile căzute pe lângă corp. Îi citea ura din privire, o simțea atât de profund în momentul acela, încât știa că nu mai era cale de întors.

— Te rog!

S-a agățat de cămașa lui, dar Nigel s-a tras înapoi, smulgându-i-se din mâini. Winnie a rămas cu gura căscată, încercând să spună ceva de câteva ori, dar n-a izbutit să scoată niciun cuvânt. „La bine și la rău”. Oare Nigel uitase asta?

— Ajută-mă, te iubesc. Te rog, ajută-mă…

28.

WINNIE

Nigel ieșise la alergat și, la câteva minute după ce plecase, s-a auzit soneria de la intrare. Winnie

făcea curat în bucătărie, adunând în palmă ultimele firimituri pe care le-a aruncat apoi în chiuvetă. Și-a scuturat mâinile și s-a îndreptat spre ușă, aruncând în trecere o privire spre scări și întrebându-se dacă Samuel și-a terminat temele. În câteva minute o să-i ducă o gustare, a decis ea. Înainte de a pleca, Nigel o sărutase pasional, iar apoi se dăduse un pas înapoi spunându-i:

— Ai fața aia, slăbănoago.

— A…? Ce față?

Nigel rânjise cu subînțeles și Winnie știa bine la ce se referea. Lucrurile nu merseseră perfect între ei, dar situația se mai ameliorase. Încetase să se mai eschiveze când Nigel se apropia de ea, iar el demisionase, ca să nu mai fie în preajma lui Dulce, și astfel să încerce amândoi să-și salveze căsnicia. Ca de obicei, Winnie era optimistă. O mai sărutase o dată și-i strânsese ușor în palmă sânul stâng, șoptindu-i: „Pe mai târziu…” Iar acum se bucură de posibilitatea ca el să se fi întors mai repede, ca să nu mai amâne lucrurile acelea lăsate „pe mai târziu”. Totuși de ce suna la ușă? Își uitase cheile? Nu își mai verificase telefonul; poate că o sunase.

Winnie nu s-a mai uitat pe vizor, așa cum făcea de obicei. A deschis ușa cu un zâmbet mare pe față, gata pentru orice glumă pregătită de Nigel.

La început, a crezut că femeia aceea voia să-i vândă ceva. Era mai în vârstă, poate la vreo șaizeci și ceva de ani, cu o tunsoare sofisticată și o privire foarte hotărâtă. Winnie era iritată. Și doar avusese de gând să cumpere o plăcuță cu inscripția „Nu deranjați pentru oferte comerciale” pe care să o atârne pe ușă. Și-a controlat expresia, încercând să nu pară atât de neinteresată pe cât era, de fapt. La urma urmelor, avea și ea propria tunsoare sofisticată și a privit-o direct în ochi pe femeia din fața ei.

— Cu ce pot să vă ajut?

Cuvinte de politețe.

— Mă numesc Terry, a spus femeia.

A înclinat capul ca s-o studieze mai bine pe Winnie, care s-a simțit ofensată de felul în care femeia o cântărea din priviri.

Iar apoi Terry a spus repede ce avea de spus, rostind niște cuvinte ce nu se potriveau în lumea lui Winnie. O terapeută pe nume Juno Holland îi dăduse această adresă: oare Winnie știa unde se află nepotul ei? Winnie a ieșit din casă pentru a o ajuta pe această bunică, evident tulburată, și s-a uitat în lungul străzii, să vadă dacă se zărește vreun băiat care s-a rătăcit. Încă nu se întunecase complet și peste stradă, în parc, se conturau câteva siluete îndepărtate. Ea însăși mamă, cuvintele au neliniștit-o; îl pierduse și ea odată pe Samuel în parcul Greenlake, iar aceea a fost cea mai îngrozitoare zi din viața ei.

— A dispărut? Ați sunat la poliție?

Dar femeia a privit peste umărul lui Winnie, în casă. Se holba la șirul de fotografii de familie atârnate pe perete. Se uita fix la o poză cu Samuel.

— Nepotul dumneavoastră, a repetat Winnie.

Simțea nevoia de a pocni din degete ca s-o determine să se concentreze.

— Vreți să folosiți telefonul meu?

Femeia – Terry – s-a uitat în spatele ei, spre parc, apoi a încuviințat. Era o bătrână cochetă și, când a lăsat-o să intre, Winnie i-a simțit mușchii încordați sub cămașă. Yoga, pilates, un antrenor de tenis – a recunoscut și eșarfa Hermes pe care femeia o purta legată la gât. Se pierduse un băiețel bogat, a constatat ea. A invitat-o pe Terry să ia loc pe un fotoliu din vestibul.

— Mă întorc imediat.

S-a îndreptat spre bucătărie ca să-și aducă telefonul mobil, luând de pe blat și o sticlă cu apă. Când a revenit în vestibul, cu telefonul în mână, Terry nu mai era așezată pe fotoliu. Stătea cu spatele la Winnie și studia fotografia lui Samuel din clasa a treia. A zărit-o pe Winnie, dar n-a avut nicio intenție să ia telefonul.

— Poftim, a spus Winnie, întinzându-i-l.

Avusese grijă mai întâi să-l deblocheze și să afișeze tastatura, pentru ca Terry doar să sune la poliție.

— Doamnă…?

Lui Winnie nu-i plăcea să strige femeile așa; mai ales cele de vârsta mamei sale detestau apelativul acesta.

— Scuze, Terry…

— Câți ani are fiul tău?

— Poftim? a sărit Winnie.

A simțit dintr-odată cum niște degete mici îi ating ușor șira spinării – degete de avertizare. Winnie a retras mâna care întindea telefonul și a făcut un pas în spate.

— Mă numesc Terry Russel.

Terry Russel. Numele femeii i-a aterizat în minte cu un *bum* puternic.

— Credeam că ți-a dispărut nepotul. Ce vrei?

Winnie a strâns tare telefonul. Ea deținea controlul aici; putea să sune la poliție.

— Tu să-mi spui.

Terry Russel s-a întors spre Winnie cu un zâmbet rece întipărit pe față și o privire albastră înghețată. Purta pantofi negri cu toc cui. Lui Winnie i-a trecut prin minte că nimeni nu se plimba cu nepoții prin parc purtând pantofi cu toc cui de la Prada.

— Ce să-ți spun? Habar n-am despre ce vorbești și, dacă nu ieși imediat din casa mea, o să sun la poliție.

Terry a zâmbit și s-a așezat la loc pe fotoliul din vestibul.

— Cred că așa ar trebui, a spus ea, punând picior peste picior.

Se comporta de parcă s-ar fi pregătit să rămână peste noapte.

— Spune-le și că mama Josalynei Russel este aici și ar vrea un test ADN pentru băiatul ăla!

Femeia a arătat spre fotografia lui Samuel.

Degetele de pe șira spinării s-au transformat într-o fierbințeală care i-a explodat lui Winnie în piept. S-a auzit cum bălmăjește: „Jo… joss…”

Terry a privit-o triumfătoare.

— Jo-sa-lyn, a spus ea, pronunțând răspicat fiecare silabă a numelui fiicei sale, în timp ce o sfredelea cu privirea pe Winnie. Fiica mea.

Winnie nu știa ce să facă. Numele acela o paraliza și s-a holbat la Terry Russel simțind cum fața îi împietrește. Cum o găsise Terry? Tot ce se petrecuse în noaptea aceea părea genul de întâmplare pe care o vezi în filme, genul de greșeală făcută de un personaj stupid, care te face să strigi „Nu!” în fața televizorului.

Chiar dacă era în propria casă, pe terenul ei, Winnie a făcut un pas înapoi și asta a fost suficient pentru a-i consolida vina în ochii lui Terry, care îi arunca priviri ucigătoare.

— Știu totul, a spus ea. Știu exact ce-ai făcut.

— Tu ai fost! a replicat Winnie. Tu mi-ai trimis articolele alea și, într-un fel sau altul, ai împrumutat o carte cu permisul meu de bibliotecă! M-ai urmărit!

A clătinat din cap, rămasă cu gura căscată, atât de furioasă încât nici n-a observat confuzia de pe chipul lui Terry.

— Ești nebună! Nu i-am făcut nimic fiică-tii. Ieși dracului afară!

Winnie s-a îndreptat spre ușă, hotărâtă s-o scoată pe nebuna asta din casă înainte ca Samuel să audă ceva sau ca Nigel să se întoarcă de la alergare. A încercat să nu lase să se vadă cât îi era de frică și a deschis larg ușa, cu privirea țintă spre Terry, așteptând. Winnie învățase că dacă îți folosești încrederea în tine ca să le poruncești oamenilor, în cele mai multe cazuri aceștia se vor conforma.

Terry Russel s-a întors cu fața spre ușa pe care n-avea de gând să iasă și chiar atunci Winnie a

auzit cum se deschide ușa de la dormitorul lui Samuel. Femeia a privit-o țintă și i-a spus:

— Știu că ai lucrat pentru „Revelații”, locul unde Josalyn ar fi trebuit să primească îngrijire.

Inima lui Winnie a luat-o la goană. Indiferent cine suna la poliție, ea sau Terry, ar fi urmat niște întrebări. Desigur, nu existau dovezi – absolut nimic. Sau existau?

— Am plângerea făcută de Josalyn la poliție declarând răpirea copilului ei, a continuat Terry.

Lui Winnie i s-a tulburat atât de tare vederea, de parcă ar fi avut un cutremur în minte. Dacă nu s-ar fi ținut de ușă în încercarea de-a o da afară pe Terry, sigur s-ar fi prăbușit.

Plângerea de la poliție. Nimeni nu știa despre asta, pentru că femeia nu avea un nume – figura ca anonimă. După ce încetase să-i mai răspundă la mobil, Josalyn aflase cumva numărul de la telefonul de acasă al lui Winnie și îi lăsase un mesaj pe robot.

Încă mai auzea în minte vocea fetei, gâjâită din cauza alcoolului sau a țigărilor. Când i-a pronunțat numele, a ieșit ceva de genul „Wunnie…”

— Cineva mi-a luat copilul, nenorocitul meu de copil, băga-mi-aș. Te rog, sună-mă. Nu mai am telefon. Sun de la un telefon public. Am încercat să mă duc la poliție să fac o plângere, dar, futu-i, nu dau doi bani pe mine, așa cum n-au dat niciodată! Să te fut, polițistule Morales!

Ultima parte a fost strigată în gura mare, ca și când în fața ei chiar s-ar fi aflat un polițist:

— Au zis că sunt beată, nu m-au ascultat…!

Apoi apelul s-a întrerupt. A mai ascultat o dată mesajul și apoi la șters. Într-o oră, Winnie deconectase telefonul de acasă prin intermediul companiei de telefonie și pusese aparatul fără fir, acum o vechitură, în grămada cu lucruri de dat de pomană. Și-a schimbat și numărul telefonului mobil și s-a asigurat că nu este public. A reinstalat mai târziu telefonul fix, când i-a mai trecut frica,

deși Nigel a întrebat-o de ce renunțaseră la abonament totuși.

— Nu mai știu, a mințit ea.

În următoarele săptămâni a periat articolele apărute online, încercând să găsească o referire la Josalyn, cu toate că nu știa prea bine ce să caute. O fată…? O femeie fără adăpost…? O prostituată…? Josalyn fusese toate astea cât se aflase în grija lui Winnie, dar mai fusese încă ceva – o fată foarte vulnerabilă și frumoasă. La știri sau în online nu era nimic din toate cele de mai sus, și nu exista nicio informație despre un copil dispărut. Un copil despre care nimeni nu știa că a existat înceta pur și simplu să existe. Ar fi trebuit să treacă peste asta, dar nevoia de a ști ce s-a întâmplat cu Josalyn o consuma îngrozitor. În cele din urmă a făcut singurul lucru pe care îl putea face: i-a cerut ajutorul lui Nigel.

— De ce nu poți să termini odată cu asta?

— Tu nu vrei să știi, ca să putem să…?

— Să ce, Winnie? a întrebat-o el cu expresia aceea de dezgust întipărită pe față. Să mințim mai bine, ca să ne scăpăm pielea?

În momentul acela, Winnie a văzut roșu în fața ochilor; Nigel se purta de parcă ar fi vrut s-o vadă la închisoare.

— Păi, da, Nigel, îl repezise ea. Nu vreau să merg la pușcărie. Vrei ca eu să ajung în pușcărie?

Își pusese palmele pe pântecul rotunjit, de mărimea unui pepene. Nigel cedase. Nu intenționa să crească singur copilul. Au decis împreună ca Nigel să meargă la Mike, soțul lui Shelly. Mike nu doar că-l plăcea pe Nigel, dar era și genul de om „camarazii înainte de toate”. Dacă Nigel avea să-i ceară cumnatului său polițist să găsească informații despre cine sau să caute niște rapoarte ale poliției, acesta avea s-o facă. Și dacă îl ruga să țină totul secret, avea s-o facă și pe asta – cu cât reușea Nigel să-i ofere mai multe beri, cu atât mai bine.

— Habar n-am despre ce vorbești, a spus Winnie fermă, mascându-și frica sub un dispreț profund față de femeia asta care se ivise la ușa ei căutând război.

— Bineînțeles că nu ai, a zâmbit amar Terry Russel. Dar o am eu chiar aici, dacă vrei s-o vezi.

A scos din buzunarul lateral al poșetei o hârtie împăturită și i-a întins-o lui Winnie, care o privea împietrită. N-avea de gând să atingă chestia aia. A clătinat din cap, fără să-și ia ochii de la chipul femeii. N-avea nevoie să citească raportul; știa exact ce scrie acolo. Dar oare cum îl obținuse? Nu voia ca Terry Russel să creadă că Winnie se amuza pe seama căcaturilor pe care le scotea pe gură. *Dar nu sunt căcaturi, nu-i așa, Winnie?* s-a auzit o voce din adâncul ei.

A încercat din nou.

— Vreau să pleci imediat.

Dacă femeia asta nu ieșea din casa ei în douăzeci de secunde, avea s-o dea afară chiar ea. Dar Terry Russel arăta de parcă țesătura propriei sănătăți mintale se destrăma. Winnie mai văzuse asta – adeseori în oglindă. Cu senzația că i se întoarce stomacul pe dos, și-a dat seama că nu va scăpa atât de ușor de Terry Russel.

Văzând ezitarea din ochii lui Winnie, Terry și-a supt buza de sus și a întrebat printre dinți:

— Unde e copilul fiicei mele? Unde e băiatul lui Josalyn?

Lui Winnie i se uscase gura așa de tare, încât n-ar fi putut spune o vorbă, nici dacă ar fi încercat. Ce spunea femeia asta… ce gândea femeia asta… încerca încă să pună cap la cap ce se petrecea, faptul că în casa ei se afla o străină care o acuza de anumite lucruri, în timp ce fiul ei își făcea temele la etaj. Samuel. Terry credea că Samuel…

— Ai luat copilul fiicei mele!

Terry Russel nu țipa, dar vocea ei era atât de rece, încât nici nu era nevoie să țipe.

— El nu este… fiul ei! a suspinat Winnie. Cățea bătrână și nebună. Ieși afară din casa mea!

Nu mai făcuse pe nimeni „cățea” de când avea optsprezece ani, iar atunci doar pentru că prietena cea mai bună se culcase cu iubitul ei. Vorbele i-au ieșit din gură suficient de înveninate încât s-o oprească pe Terry Russel din mersul ei de felină pe tocuri cui. Însă apoi – ciudat – Terry și-a întors capul brusc spre dreapta, ca și când văzuse ceva dincolo de ușa deschisă. Winnie a crezut că doar în imaginația ei ochii lui Terry se dilată tot mai mult, cu fiecare secundă care trece, însă femeia a deschis gura și a scăpat un murmur de surpriză.

Și atunci s-a întâmplat: decorul s-a schimbat, iar personajele negative s-au rearanjat într-o nouă ordine. Toată treaba nu a durat mai mult de zece secunde, dar pentru Winnie totul s-a petrecut cu o încetineală chinuitoare.

Intrarea soțului ei a fost precedată de un zgomot, un mormăit gutural, umed, care i-a ridicat lui Winnie părul de pe ceafă. Nigel și-a făcut apariția cu pași lenți, anevoioși, de parcă ar fi tras ceva greu după el. Winnie i-a zărit mai întâi fruntea, apoi nasul și apoi umerii trecând de cadrul ușii, îndreptându-se direct spre Terry, care încremenise, cu privirea fixă.

Bărbatul mergea ciudat, ca un zombie. Winnie a văzut mai întâi că tricoul alb pe care-l purta când a plecat la alergat nu mai era alb. Sub umăr îi înflorise o pată roșie, aproape de claviculă, mai întunecată în mijloc și roșu-aprins pe margini. A mai avut timp doar să-și dea seama că soțul ei era rănit – grav – înainte ca Nigel să se prăbușească în brațele lui Terry Russel. Winnie a alergat spre el în același timp în care greutatea lui a doborât-o pe bătrână de pe picioare și s-au prăbușit amândoi pe jos în vestibul cu o bufnitură puternică. Dar, înainte ca Winnie să ajungă la ei, Nigel s-a rostogolit de pe Terry și a rămas întins pe spate, icnind.

Winnie a căzut în genunchi lângă el. Nigel a ridicat capul, străduindu-se să se uite spre ușă.

— Dakota…

Winnie l-a auzit, dar n-a putut procesa cuvintele. Din soțul ei se scurgea sângele precum lichidul dintr-o sticlă de vin spartă. Nici n-a observat că Terry Russel se ridicase în picioare și se sprijinea de ușa debaralei, îngrozită.

Winnie a văzut sângele de pe tricoul lui Nigel exact când fratele ei a intrat pe ușă, cu un pistol într-o mână și cu un cuțit în cealaltă.

29.

WINNIE

— Dakota… Oh, Dumnezeule, cheamă o ambulanță!

Lui Winnie îi tot alunecau mâinile și nici nu voia să se gândească la culoarea lichidului de pe ele; culoarea aceea îi rănea ochii și era multă, peste tot. A încercat să oprească sângele care țâșnea în șuvoi gros din umărul lui Nigel.

Acum o secundă avea telefonul în mână. Unde naiba era? S-a uitat în jurul ei, în timp ce încerca să-și amintească unde îl pusese. Nigel a gemut și a observat că avea ochii întredeschiși. Cum ar fi putut să-i oprească sângerarea? Și-a scos bluza, a făcut-o ghemotoc și a apăsat-o pe umărul lui. Materialul bej deschis s-a îmbibat de sânge ca un burete și Winnie a scos un țipăt ascuțit. Dumnezeule, avea să sângereze până murea. Femeia aceea oribilă – Terry Russel – s-a sprijinit de ușa debaralei și s-a lăsat să alunece ușor pe perete. Unul dintre pantofii cu toc cui îi ieșise din picior și zăcea acum lângă capul lui Nigel.

— Dakota! a strigat Winnie din nou.

Apoi s-a întors spre Terry atât de înfuriată, încât cuvintele i-au zgâriat gâtlejul.

— Tu! Ieși afară! Ieși afară acum!

Pe urmă s-a întors iar spre fratele ei:

— Ești beat, Dakota? Nu m-ai auzit? Nigel e rănit!

— Știe că e rănit, a spus Terry Russel, cu vocea aproape seacă. El a făcut-o.

Privirea lui Dakota a fost atrasă de vocea femeii ca un magnet. S-a uitat vag interesat spre Terry. Abia acum Winnie a intrat cu adevărat în panică. Privirea i-a coborât spre cuțitul din mâna lui

Dakota, străbătută de un fior de nesiguranță, dar Nigel o strângea de mână. Puterile, atâtea câte îi mai rămăseseră, i se scurgeau din corp cu o repeziciune alarmantă. Chipul lui căpătase o nuanță de cenușiu care a speriat-o pe Winnie. Oamenii nu capătă culoarea aia decât în situații foarte grave. Nigel avea ochii deschiși, dar se uita țintă la Dakota, îngrozit.

Winnie a pus lucrurile cap la cap mai lent decât ar fi făcut-o dacă cel pe care îl vedea murind n-ar fi fost chiar soțul ei. Terry Russel știa exact ce se întâmplase și de aceea rămăsese țintuită locului, fără să facă un pas spre ușa blocată de subiectul panicii ei. Dakota. Winnie a aruncat o privire spre Terry și a văzut-o cum cercetează încăperea din ochi, iar apoi, cu o licărire de speranță, privirea i s-a oprit la geanta pe care o avea atârnată pe braț când bătuse la ușa lui Winnie.

Privirea lui Dakota era goală, de parcă s-ar fi uitat fără țintă la un televizor, nu spre cumnatul lui care sângera de moarte pe podea. Băgase cuțitul într-un toc atârnat la brâu, cel pe care Winnie știa că-l folosește la vânătoare, pentru că ea i-l cumpărase. Voia să-l strige iar, de data asta ca să-l trezească din beție – sau din transa indusă de droguri –, când a reușit *să vadă* cu adevărat arma, iar cuvintele Mandei i-au năvălit în minte: *n-a încheiat socotelile cu soțul tău…*

— Dakota, ce faci?

N-o auzea – de fapt, o ignora cu totul și a făcut un pas spre Nigel, ridicând mâna cu pistolul.

— Dakota! a scos Winnie un urlet ascuțit, dar singurul indiciu că frate-său a auzit-o a fost o ușoară înclinare a capului în direcția ei.

Winnie s-a uitat la Nigel, speriată să-l părăsească, dar și mai speriată să-l miște. Dar dacă telefonul rămăsese prins sub el… Trebuia să se calmeze, să-și limpezească mintea. S-a gândit la Samuel, care își făcea temele în camera lui, la etaj – oare chiar auzise ușa de la camera lui sau fusese

doar în mintea ei? –, și l-a implorat în gând să stea liniștit acolo. Dacă a auzit vocea lui Dakota, o să rămână în cameră, s-a gândit ea. Dar Dakota nu scosese încă niciun cuvânt, iar asta era partea cea mai ciudată și mai terifiantă.

Winnie a încercat să se ridice, însă o lovitură a prăbușit-o la pământ. A simțit cum genunchii îi explodează de durere și a căzut peste Nigel, aproape sprijinindu-se de umărul lui rănit. S-a uitat amuțită în spate, la Dakota, cel care o doborâse. Dar el nu se uita la ea; privirea i se îndreptase spre Terry Russel – acel ceva nu se potrivea în peisaj. Winnie a încercat iar să se ridice, dar cu același rezultat; Dakota i-a pus mâna lui grea pe umăr, forțând-o să îngenuncheze la loc. De data asta, Winnie a reușit să se târască peste picioarele lui Nigel, îndepărtându-se de fratele ei.

— Ce naiba e cu tine? a icnit ea, dându-se înapoi, cât mai departe de el.

Singurul răspuns al lui Dakota a fost să ridice arma și să țintească spre pieptul lui Nigel, apoi să tragă o dată… și încă o dată. Winnie nu a țipat; amuțise. În plus, dacă ai ști că visezi, ar fi stupid să țipi, nu-i așa?

Totuși, Terry Russel a țipat. Era urletul unei femei bătrâne, profund și fragil, și n-a ajuns prea departe. Trupul lui Nigel s-a încovoiat abia după ce l-a lovit al doilea glonț. Un cârcel de fum abia vizibil a ieșit din locul unde glonțul i-a intrat în piept – sau cel puțin așa i s-a părut lui Winnie. Bubuitura făcută de armă a fost atât de puternică, încât Winnie vedea neclar și, după ce s-a lăsat liniștea, a văzut că soțul ei murise. Winnie nu înțelegea de ce au durut-o genunchii atunci când Dakota a împins-o la pământ. Au durut-o de parcă n-ar fi fost un vis. Vedea șuvoiul roșu adunându-se într-o baltă sub Nigel; parcă avusese un tricou alb, nu…? A întins mâna, ca să atingă sângele; dacă era cald, însemna că ăsta nu era un vis. În vis nu simți căldura. Winnie a dat să țipe, dar în momentul

acela, a simțit o durere puternică în țeastă și totul s-a întunecat în jur.

•

A deschis încet ochii, dar ce a urmat a fost cel mai dureros moment din viața ei. Își simțea capul de parcă cineva i-ar fi despicat țeasta și ar fi turnat înăuntru jar încins. S-a apăsat cu podul palmei pe ochiul drept, chinuindu-se să se ridice. Când i s-a limpezit vederea, a văzut-o mai întâi pe Terry Russel stând în fața ei, pe jos; se aflau în camera albastră, dormitorul din apartamentul-anexă. Nu visa, iar asta însemna că Nigel era mort.

Winnie a simțit cum durerea o spintecă pe din două; i-a smuls ceea ce ar fi trebuit să fie un strigăt de teroare, însă, înăbușit de călușul din gură, a ieșit mai mult un suspin nedeslușit. Avea mâinile legate la spate cu bandă adezivă, din câte și-a dat seama. Nu vedea nimic; în spatele lacrimilor se străduia să-și focalizeze privirea pe orice altceva, în afară de Terry Russel. A gemut din nou, de data asta de frustrare, și a clipit de mai multe ori ca să-și limpezească vederea. Unde era Samuel? Panica a făcut-o să se ridice de la pământ și a fost ușurată să constate că picioarele nu îi erau legate. S-a împleticit nesigură, apoi s-a repezit spre ușă. Nu putea să apuce mânerul cu mâinile legate. N-avea niciun dubiu că ușa era încuiată pe dinafară. Nigel insistase să pună o încuietoare solidă la intrarea care separa apartamentul anexă de restul casei, în situația în care hotărau să-l închirieze; în felul ăsta se asigurau că eventualul chiriaș nu avea acces în casă, spusese el, și, ca urmare, puseseră un zăvor zdravăn pe partea lor. A privit în jur, spre chicinetă și ușa de la baie. De cealaltă parte a ușii încuiate era biroul lui Nigel. Vizualiza canapeaua Lovesac, ridicol de scumpă, care îi plăcea lui atât de mult. Gândul la soțul ei a făcut-o să se chircească și să respire sacadat pe nas. *Concentrează-te. Samuel… Samuel… Samuel… Concentrează-te.*

A examinat încăperea, simțind înțepături în ochi.

Camera asta – anexa – avea propria intrare, pentru care soțul ei insistase atât de mult. Această intrare ducea spre o alee din spatele casei.

Brusc, ochii i-au fugit spre ușa aceea și a văzut-o și pe Terry Russel răsucindu-și iute capul în aceeași direcție. Nu era momentul să se gândească la femeia aceea îngrozitoare; Dakota năvălise peste ei, îl ucisese pe Nigel cu sânge rece, iar ea trebuia să ajungă la Samuel. Dacă reușea să iasă în stradă putea alerga la vecini, să ceară ajutor. Însă Dakota îi legase mâinile atât de strâns, încât nu era chip să se elibereze. Cum să deschidă ușa? Habar n-avea cât era ceasul sau cât zăcuse inconștientă, cu toate că vedea pe fereastră că afară se lăsase întunericul. Putea să se dea cu capul în geam până când avea s-o audă cineva de dincolo. Dar care erau șansele să se întâmple una ca asta? Dakota ar putea s-o audă și el, dacă mai era încă în casă, sau s-ar alege cu o rană și n-ar mai fi în stare să-l ajute pe Samuel.

Terry se legăna în față și în spate, cu ochii rotindu-i-se efectiv în orbite. Dakota făcuse căluș chiar din eșarfa femeii și, când i-l legase, îi intraseră în gură și câteva fire de păr. Nu schița niciun gest de ajutor, doar se holba cu o privire panicată la Winnie, care încerca să-și elibereze mâinile.

Dar, după nici două minute, Dakota a intrat în cameră ținând încă arma în mână. Winnie și-a lungit gâtul, să vadă dacă era și Samuel cu el, încercând să-l strige atât cât îi permitea călușul.

— Unde e Samuel, unde e Samuel?

Însă nu s-a înțeles nimic, fiindcă i-a ieșit un soi de „uaesae… uaesae…”. Ochii i s-au împăienjenit iar de lacrimi. Suferința și oroarea făceau cu schimbul în mintea ei și s-a încovoiat de la mijloc, retrăind în spatele pleoapelor momentul morții lui Nigel, felul în care i se cutremurase trupul când fusese lovit de gloanțe.

Dakota a apucat-o violent de umeri și a împins-o pe pat. Picioarele i s-au ridicat și a căzut pe spate,

exact cum fusese și intenția lui. Înainte să încerce măcar să se ridice în fund, avea deja gleznele legate. A urlat la el cu călușul în gură, a urlat până când a simțit că i-a luat gâtul foc, încercând să-l facă s-o recunoască, dar chipul fratelui ei era la fel de inexpresiv precum cel al unui manechin de plastic.

30.

JUNO

Când Dakota l-a împușcat pe Nigel Crouch, Juno se afla în Cotlonul Poalelor. Auzind zgomotul produs de armă a scăpat un țipăt acoperit de niște urlete guturale, iar apoi acestea au încetat și ele, brusc. S-a auzit bufnitura unui trup prăbușit pe podea și Juno s-a scăpat pe ea.

Terry Russel era incredibil de tăcută pentru cineva care picase drept în mijlocul unei tragedii de familie și văzuse un om ucis chiar în fața ei. Nu cumva Dakota o împușcase și pe ea? Juno auzise două împușcături și un țipăt. De dincolo de ușa debaralei se auzea o respirație greoaie, dar nu-și dădea seama a cui era.

Mai devreme, auzind vocea lui Terry, crăpase încet ușa. Se așteptase s-o vadă în pragul casei familiei Crouch, ba chiar conta pe asta. Apariția împleticită a lui Nigel, cu Dakota pe urmele lui, fusese un șoc teribil pentru Juno. Ea se gândise că, după ce se întorcea de la alergat, Nigel le va descoperi pe cele două certându-se și atunci chiar că rahatul ar fi ajuns pe ventilator. Dar acum Nigel era mort – cel mai probabil –, iar Juno nu-și dorise asta vreodată. A întins mâna spre trapa din podea. Avea să se târască în subsol și să stea acolo ascunsă până se sfârșea totul. Trebuia ca vecinii să fi văzut ceva – să fi auzit ceva; probabil că în

curând locul va geme de polițiști. Dar înainte de a deschide trapa ca să se strecoare prin ea, a auzit voci. Terry Russel – era în viață! – implora pentru viața ei. Vorbea foarte repede, ca și când Dakota ar fi îndreptat arma spre ea, fiind următoarea victimă. Juno și-a îngropat fața în mocheta care încă mirosea vag a urină, de data trecută.

— Mă numesc Terry Russel și am venit aici pentru nepotul meu. Am bani. Poți să-mi iei toate cardurile – uite-le aici…

Probabil că Terry i-a întins geanta lui Dakota, pentru că a continuat:

— …te rog, ia-o. În buzunarul lateral sunt cinci sute de dolari și toate car… Ce faci? Nu!

Se luptau. Juno auzea bufnituri în ușa debaralei – un cot sau poate un genunchi. S-a auzit o pocnitură și zgomot de sticlă spartă, împrăștiată pe podea. Juno s-a îndepărtat și mai mult de ușă, cu inima bătându-i în gât, și a închis ochii. Winnie îi repeta lui Dakota aceleași cuvinte, iar și iar:

— Ce faci? Ce faci? Dakota…!

Juno și-a astupat gura cu mâna, ca să înăbușe orice sunet care ar fi putut s-o trădeze. *Ce naiba face? A înnebunit de-a binelea,* și-a spus ea. Speriată să nu facă vreun zgomot ce le-ar fi putut atrage atenția, s-a târât peste trapă și s-a lipit cu spatele de zid, cât de departe a putut, cu poalele hainelor peste față. Nu trebuia să fie văzută în cazul în care ușa s-ar fi deschis, dintr-un motiv sau altul. Asta însemna supraviețuirea, să dispari când trebuie.

Probabil că Dakota o atacase pe Terry, pentru că a auzit-o pe femeie implorându-l din nou, în timp ce o târa afară din încăpere:

— Te rog, nu-mi face rău.

Părea că se îndreaptă spre biroul lui Nigel și spre micul apartament cu intrare separată. Juno a ieșit din ascunzătoare, simțind doar pe jumătate durerile artritei din încheieturile ei. Când a deschis ușa debaralei l-a văzut mai întâi pe Nigel zăcând

într-o baltă de sânge. Winnie era prăbușită la pământ, lângă el, și Juno și-a dat seama că Dakota se va întoarce cât de curând după ea. A aruncat o privire după colț și a luat-o la goană pe scări, atât de înfricoșată, încât simțea cum mirosul propriei spaime se rostogolește după ea. *Așa trebuie să se simtă animalele când sunt vânate,* s-a gândit ea. Durerea i-a provocat un rânjet larg, dar a grăbit pasul pe măsură ce se apropia de cotul scărilor. Azi ar fi trebuit să ia o pilulă din aceea extraordinară, care amuțea durerea. L-a auzit pe Dakota în spatele ei, a știut că a descoperit-o. Nu la văzut venind, pentru că o luase pe lângă scări și își sprijinea de balustradă trupul încăpățânat.

— Tu! a strigat el tocmai când Juno apucase să dispară după colț. I-am spus Mandei că nu sunt nebun, știam eu că există o fantomă în casă!

Dar n-a venit după ea, așa cum a crezut Juno că va face. Se pregătise să-i audă bocancii pe scări, însă singurul sunet din urechile ei era propria respirație sacadată. *Probabil că se gândește să se ocupe de mine mai târziu,* și-a spus Juno alergând spre camera lui Sam, *sau poate crede într-adevăr că sunt o fantomă.* A deschis larg ușa camerei, dar era goală. A intrat, așteptându-se să-l găsească pe băiat ascuns pe undeva, dar el nu era acolo. *Mulțumesc lui Dumnezeu, mulțumesc tuturor zeilor.* Apoi a văzut fereastra deschisă. Pe acolo ieșise Sam. Se va duce la poliție. A simțit o imensă ușurare, însă imediat l-a auzit pe Dakota urcând scările. Ghetele lui bocăneau greoi pe podea. Juno știa unde să se ascundă; întotdeauna știa. S-a strecurat repede afară din camera lui Sam, înainte ca Dakota să o cotească pe lângă scară.

L-a auzit verificând în viteză fiecare încăpere. A presupus că nu avea prea mult timp la dispoziție, ținând cont de cele două femei aflate la parter; oricum, nu părea să cerceteze amănunțit. Juno se ascunsese în dulapul de sub chiuvetă, acela în care Winnie ținea prosoapele curate. L-a auzit pe

Dakota intrând în baie, atentă la ecoul pașilor lui pe podeaua de marmură. Tremura atât de tare încât îi clănțăneau dinții în gură și a crezut că și Dakota a auzit-o, dar o secundă mai târziu el a plecat, coborând apoi scările.

Așadar o mai văzuse o dată. Nu-i venea să creadă că fusese atât de neatentă, dar o văzuse. Era beat și Juno nu știa exact ce anume zărise în ziua când ea ieșise tiptil din baie, chiar în timp ce el venea dinspre bucătărie. Era întuneric și Juno fugise imediat, chiar când bărbatul se întorsese pe călcâie, simțind pe cineva în spatele lui. Apoi se strecurase înapoi în debara, cuprinsă de panică pentru că nu o să aibă timp să coboare în subsol, însă Dakota n-o urmărise în mica ei ascunzătoare.

De data asta a împins ușa dulapului, care s-a desfășurat ca o jucărie metalică, țeapănă. Stătea pe covorașul de la baie, rotind ochii de jur-împrejur, ca și cum urma să găsească o soluție aici, în această încăpere. Era vina ei că Terry Russel venise în această casă; ea îi băgase în cap că fiul lui Josalyn trăia alături de răpitorii săi și tot ea îi dăduse adresa familiei Crouch. Dacă Terry murea aici, ar fi fost din vina lui Juno.

— Of, Dumnezeule… a murmurat ea încet.

Își acoperise urechile cu mâinile și își închisese ochii, legănându-se înainte și înapoi. Simțea cum se apropie un atac de panică. Ar fi putut să-l evite dacă și-ar fi dat seama că vine. În închisoare folosea aceeași metodă ca să-și controleze atacurile de anxietate: găsea un colț și se legăna ca și când ar fi trăit o experiență religioasă. O strigau „Ave Maria”, dar nu-i păsa, pentru că atunci când era nebuna „Ave Maria” nu le putea vedea sau auzi pe niciuna dintre ele. Însă de data asta Juno nu era cu niște femei enervante, ci doar cu ea însăși. O făcuse iar, repetase același lucru care îi destrămase familia cu ani în urmă – se implicase prea mult în viețile oamenilor, mersese prea departe, depășise limita. Și pentru ce? Kregger îi spusese că a ales

psihologia pentru că avea nevoie să se implice peste măsură în viețile altora. Și așa și era, nu? Așa făcuse de mică, în salonul mamei ei, trăgând cu urechea la discuții despre despărțiri și împăcări, gândindu-se la toate aceste povești când stătea întinsă noaptea, în patul ei. Daria Hess, însărcinată cu al cincilea copil pe care nu și-l dorea; Sarah O'Neil, care își părăsise soțul pentru antrenorul echipei de fotbal a liceului și apoi… Pattie și pastorul Paul.

Dar nu. De data asta nu era vina ei. Winnie furase bebelușul cuiva și îl crescuse ca fiind al ei. Juno aflase din întâmplare această informație și procedase corect, ca orice persoană normală. La fel se petrecuseră lucrurile și cu Terry, care alesese să vină acasă la familia Crouch, în loc să alerteze autoritățile. Astea erau faptele.

A deschis ochii, lăsând mâinile să-i cadă pe lângă ea. Trebuia să iasă din casă, să fugă departe de oamenii ăștia toxici. Nu se mai afla în închisoare, așa că n-avea de ce să rămână aici. A apucat să facă trei pași, când și-a amintit de fereastra deschisă de la camera lui Sam. A aruncat o privire cu băgare de seamă spre scări și s-a strecurat iar în dormitorul băiatului. I-a cercetat cu privirea biroul, căutând un semn despre ce se petrecuse în mintea lui înainte de a fugi. Rucsacul dispăruse. A deschis sertarul comodei; știa că acolo își ține banii, rulați și legați cu o un elastic. Prima dată când îi văzuse, rămăsese pusă pe gânduri de felul în care își ascundea băiatul economiile.

Dacă auzise ce-i spusese Terry Russel lui Winnie? Era oare posibil să fi plecat înainte de sosirea lui Dakota? A simțit că i se taie respirația gândindu-se că Sam a fugit de acasă, în loc să meargă după ajutor. Sulul de bani nu mai era la locul lui. În momentul acela, lui Juno a început să-i bată inima cu putere. Băiatul fugise. Nu-i păsa de ce se întâmpla cu Winnie și nu-i păsa prea mult nici de ce i s-ar fi putut întâmpla lui Terry Russel.

Juno își alesese de multă vreme tabăra. Sam era cel care conta cu adevărat. A început să meargă, mai ezitant la început, apoi a luat-o la fugă.

31.

WINNIE

După ce i-a legat gleznele lui Winnie, Dakota a așezat-o cu fermitate pe podea și s-a întors spre Terry. Winnie se uita țintă în ceafa lui, întrebându-se unde a dispărut frate-său și dacă cineva se poate schimba… pur și simplu, peste noapte. Dar nu fusese o schimbare peste noapte, nu? Dakota a îngenuncheat în fața lui Terry, iar preț de o clipă Winnie nu i-a mai putut vedea fața îngrozită a femeii. Știuseră cu toții că Dakota are niște probleme, iar Manda îi avertizase de ani întregi în legătură cu gravitatea lor, dar familia lui nu ascultase suficient, își imaginaseră cu toții că Dakota era de-acum problema Mandei. Când Dakota s-a ridicat de lângă Terry, eșarfa cu flori atârna de mâna lui, iar femeia își umezea buzele cu limba, fixându-l cu privirea, ca un animal încolțit.

— Cine este nepotul tău? a întrebat-o el cu voce aspră, gâjâită, de parcă atunci se trezise din somn.

Winnie și-a amintit de prima noapte pe care Dakota o petrecuse în casa lor și cum îl găsise culcat pe canapea suspinând ca un copil mic. Acum nu mai rămăsese nici urmă din bărbatul acela.

Nu și-a mai bătut capul să asculte.

— Samuel, a rostit Terry fără să clipească.

Winnie simțea cum i se adună sudoarea între sâni și pe frunte. Dakota a plescăit tare din buze, înainte de a-i arunca o privire peste umăr. Lui Winnie nu i-a plăcut deloc ce a citit în ochii lui – sau poate că a înfricoșat-o ce nu a văzut în ei. Nu la văzut pe fratele ei.

— Samuel…? a repetat el pe un ton ușor disprețuitor, de parcă Terry ar fi fost nebuna din încăpere.

— A furat copilul altei femei și a pretins că este al ei, a spus Terry. Haide, întreab-o.

Winnie a urlat cu călușul în gură cu o furie diabolică. S-au întors amândoi s-o privească. Chipul fratelui ei era impasibil.

— E adevărat ce zice, Win…? Ai furat copilul cuiva…?

Winnie a urlat iar înăbușit până când a simțit că-i arde gâtul, însă Dakota părea să nu mai fie interesat de ea deocamdată; se concentrase cu o atenție sporită asupra lui Terry.

— Asta chiar pare un lucru pe care tu ai fi în stare să-l faci, Win. Îți amintești când eram mici și ai furat un cățeluș din curtea vecinilor și ai venit cu el acasă?

Winnie s-a holbat la el stupefiată. Întâmplarea se petrecuse cu peste douăzeci și cinci de ani în urmă și fusese istorisită iar și iar de surorile ei, fiecare versiune prezentând-o pe Winnie tot mai mult ca un soi de sociopată fără remușcări. Era doar o copilă care văzuse un cățeluș repezindu-se la gard, să ajungă la ea, și atunci îl… luase. Făcuse o greșeală. Era imposibil ca Dakota să vorbească serios, n-avea cum.

A încercat să urle la el, dar nu reușea să articuleze vreun cuvânt.

— Puștiul nu-i aici, a spus Dakota, privind-o în continuare pe Terry. Dar, și dacă ar fi, de ce aș crede o poveste atât de stranie, chiar dacă Winnie ar fi în stare să facă așa ceva?

Vorbea pe tonul unui bărbat care dojenește un copil neascultător. Winnie a simțit cum i se ridică părul de pe ceafă în timp ce-l asculta, atentă. Dakota nu era *deloc* așa.

Peste umărul lui vedea ochii lui Terry mișcându-se ca un metronom. Winnie și-a dat seama că își

căuta o nouă abordare și, cât ai clipi, Terry a trecut la atac.

— Ai văzut-o vreodată însărcinată? Pe… sora ta?

Winnie a încremenit. Când a continuat, Terry părea cu răsuflarea tăiată, sufocată de minciunile ei.

— Își dorea mult de tot un copil, nu-i așa? Probabil că era invidioasă că toți cei de vârsta ei aveau deja.

Dakota s-a ridicat brusc, dominând-o prin statura lui pe Terry Russel. Își rotea gâtul dintr-o parte în alta, de parcă i se pusese cel mai supărător junghi. S-a gândit o clipă și apoi a spus:

— Acum, că zici…

Expresia de pe chipul lui Terry s-a schimbat din plină de speranță în triumfătoare, în timp ce lui Winnie au început să-i curgă lacrimile pe obraji. O ustura gâtul de cât strigase cu gura blocată și simțea în piept o durere atât de mare, încât o paraliza. Cu o voce limpede și calmă, Terry i-a relatat lui Dakota povestea ei, descriindu-se pe sine ca o mamă tulburată, îngrijorată, a cărei fiică își găsise anturajul nepotrivit, periculos, care i-o răpise în cele din urmă din casa ei din Akron, Ohio, pentru iarba mai verde din Washington. Scumpa ei Josalyn rămăsese însărcinată și pe străzi în Seattle. Și aici intra în scenă Winnie.

Winnie, care nu mai avea energia de a ține fruntea sus, se gârbovise sprijinită de perete, cu fața lipită de picioare. Când Terry Russel i-a rostit numele, nici n-a catadicsit să mai ridice privirea. Femeia construise o poveste convenabilă pentru ea. Și își făcuse și temele, cercetase bine totul.

— Lucra la Revelații pentru Sănătate Mintală pe vremea când Josalyn a căutat ajutor acolo, a spus Terry. Am vorbit cu medicul-șef al organizației, iar el mi-a confirmat că sora ta a fost consilierul cazului lui Josalyn. De fapt, după ce sora ta a demisionat – aici a făcut o pauză –, Josalyn i-a

căutat de câteva ori pe cei de la „Revelații”, cerând informațiile de contact ale lui Winifred Crouch. Ba chiar, o dată, i-a spus recepționistei că Winnie i-a furat bebelușul.

Winnie nu-i vedea decât ceafa lui Dakota, și se întreba dacă el credea toate astea. În urmă cu șase luni ar fi știut răspunsul. Credea că-și cunoaște foarte bine fratele, dar acum și-a dat seama că nu știa decât ce voia să știe, ce îi convenea să știe.

Terry Russel i-a cerut lui Dakota să citească raportul poliției pe care îl avea în geantă, iar el a făcut întocmai, cu arma ținută neglijent în mână. A aruncat portofelul lui Terry, după ce a verificat rapid permisul de conducere.

— Chiar este cine zice că este, a spus el, întorcându-se spre Winnie, cu sprâncenele ridicate într-o expresie de surpriză batjocoritoare.

Winnie n-a putut decât să clipească. Îi era îngrozitor de sete. Încă se mai aștepta ca Nigel să intre pe ușă; el ar fi ajutat-o să scape din toate astea. Dar fusese ucis de propriul ei frate. Ucis. Cuvântul îi era străin lui Winnie. Nu-și făcuse griji nici măcar o dată că o persoană iubită ar putea fi ucisă; nu avusese niciun motiv să-și facă astfel de griji.

S-a uitat la Terry care îi zâmbea cu răceală, aproape ca o provocare. Josalyn îi povestise că tatăl ei vitreg o molestase și că mama ei se făcuse că nu vede. Privind-o acum pe Terry Russel, Winnie se întreba dacă era adevărat. Și cum de ajunsese s-o caute pe Winnie? Cine mai era și Juno Holland? Vreo altă curvă de-ale lui Nigel, și-a spus ea. De parcă Dulce Tucker n-ar fi fost suficientă. Și pe Winnie a năpădit-o un val de furie: Nigel spusese cuiva, iar acest cineva o trimisese pe femeia asta în casa ei.

— Nepotul tău e mort! a strigat ea înăbușit, dar și-a dat seama că cei doi n-au înțeles ce zice.

Terry și-a umezit din nou buzele privindu-l insistent pe Dakota, de parcă ar fi încercat să-l

hipnotizeze.

— Îl iau cu mine și plec. N-o să spun nimănui ce s-a întâmplat. Nu vreau decât să-mi iau nepotul. Te rog.

Lui Dakota i-a luat câteva secunde ca să-i proceseze vorbele, apoi a izbucnit în râs. La cât de șocată arăta acum, se părea că Terry crezuse că negocierile merg bine.

— Doar nu vrei să-i faci rău, nu-i decât un copil.

Winnie se uita cu disperare când la unul când la altul. Terry Russel încerca să-i salveze băiatul de la orice ar fi vrut să-i facă Dakota, însă numai dacă putea să-l ia cu ea. Era ca și când ar fi văzut că o mașină se apropie de ea în viteză, dar știa că va fi ucisă de trăsnet înainte ca mașina să o izbească.

— Puștiul nu-i aici, a spus Dakota.

Samuel trebuie să se fi ascuns pe undeva prin casă, îngrozit. Oare a reușit cumva să iasă…? O fi sărit pe fereastră din camera lui…?

— Nu-i decât un copil, a repetat el, dând încet din cap. Însă vocea îi era monotonă, fără nicio inflexiune, de parcă ar fi citit un text de pe o hârtie.

— Nimănui nu-i pasă de copiii mei. Nimănui nu-i pasă că ei nu vor avea tată.

Winnie a observat panica din ochii lui Terry când a văzut-o cum clipește des.

— Tu poți să le fii tată. Poți. Pleacă în momentul ăsta și…

Însă Dakota plângea cu sughițuri, cutremurându-se din tot corpul. Acum părea normal, și-a spus Winnie, și și-a implorat fratele în gând să-și vină în simțiri.

— Nigel, a suspinat el, m-a îndepărtat de familia mea.

S-a întors cu spatele la Terry, îndreptându-se atât de hotărât spre Winnie, încât a fost sigură că urma s-o ucidă pe loc. A îngenuncheat, ca s-o poată privi drept în ochi.

— Manda n-o să mă mai primească înapoi, iar Nigel te-a întors și pe tine împotriva mea.

Când a rostit ultimul cuvânt s-a repezit la Winnie, care s-a pregătit pentru o lovitură. Însă Dakota n-a lovit-o. O privea ca și când nu s-ar fi decis cum să procedeze cu ea.

— Nu ești rudă cu mine, a spus el. Ai încetat să fii rudă cu mine în ziua în care i-ai luat partea porcului ăluia și l-ai alungat din casă pe fratele tău de sânge.

Cuvintele îi sunau dulcege și alunecoase, ca și când ar fi vorbit cu gura plină de apă. Winnie a început să geamă. Știa poveștile astea; lucrase ani de-a rândul cu bolnavi mintal.

Dakota nu părea să le mai vadă pe cele două femei; s-a ridicat în picioare și s-a răsucit spre fereastră, uitându-se în gol în întunericul de-afară, cu capul înclinat într-o parte. Clacase nervos; nu conta cum și de ce, iar acum fratele ei avea să le ucidă pe amândouă, așa cum îl ucisese și pe Nigel. Dakota avea nevoie de un țap ispășitor pe care să dea vina pentru rahatul lui de viață, iar acum, că Manda intenta divorț…

— Ce ai de spus în apărarea ta, sor-mea?

Însă Winnie nu putea să-i răspundă; călușul bloca toate cuvintele.

Dakota s-a clătinat pe picioare câteva secunde, pierzându-și echilibrul, de parcă n-ar fi știut unde se află, apoi s-a îndreptat spre Terry Russel, ridicând arma în mers.

— Poc, poc, a spus el.

Apoi a împușcat-o. Două gloanțe, exact ca în cazul lui Nigel. Winnie a țipat. Plângea atât de tare, încât abia dacă mai putea să respire, iar lacrimile aproape că îi zburau de pe față când scutura din cap, nevenindu-i să creadă ce se întâmpla. S-a înecat cu călușul, în timp ce Dakota se holba fascinat la trupul lui Terry Russel.

Winnie a gemut din nou; n-avea să moară victimă a furiei fratelui său, ci avea să se înece cu

propria vomă. Dakota s-a întors și a dat cu ochii de ea încovoiată pe covor. A privit-o cât o eternitate, iar apoi a îngenuncheat în fața ei și i-a desfăcut călușul. Winnie a vomitat, apoi s-a răsucit pe-o parte, luptându-se să tragă aer în piept. Simțea duhoarea propriei vome și încă un miros – de sânge. Îl vedea împrăștiat pe perete, pulverizat ca într-un test Rorschach, și pe Terry prăbușită la podea.

— Ia gândește-te tu la asta, sor-mea: nu te-am văzut însărcinată.

Fiori de gheață i s-au împrăștiat în măruntaie, ca niște insecte.

— Eu… noi n-am spus nimănui, îți aduci aminte? După ce am pierdut atâtea sarcini, am ținut-o pentru noi până în ultimul trimestru. Iar tu locuiai pe atunci în Tacoma. De aceea nu ne-am văzut în perioada aia.

Te rog, Doamne, fă-l să accepte adevărul. Vocea îi suna ca târâtă pe o alee de pietriș; nu știa cât timp și-o mai putea folosi.

Dakota a clătinat din cap, de parcă Winnie o dăduse de tot în bară.

— Și petrecerea de gravidă ai dat-o după ce s-a născut copilul. E un pic cam ciudat, nu crezi? Îmi amintesc că a trebuit s-o aduc pe Manda cu mașina, pentru că era însărcinată în nouă luni și nu ajungea la volan din cauza burții. Am condus-o înăuntru și iată-te pe tine, slabă ca un țâr și aranjată toată, de parcă n-ai fi fost în viața ta însărcinată.

Dakota a zâmbit tâmp.

— Ba Manda chiar s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit la ureche că arăți tare bine pentru una care abia a născut.

Îngenuncheată, Winnie încerca să-și mențină echilibrul. Un firicel de salivă îi atârna de bărbie, dar n-a făcut niciun gest să și-l șteargă. Fratele ei geamăn a ridicat arma. Winnie nu putea gândi

limpede; încă se străduia să priceapă ce anume se întâmplase de se ajunsese aici.

— Tu nu ești așa, a spus ea, apoi cuvintele i-au fost sugrumate de panică și a început să tușească. Fratele meu nu e așa. Dakota, te rog…

32.

JUNO

Juno s-a aplecat deasupra lui Nigel fără să mai simtă durerea zdrobitoare din spate, ca niște împunsături de toc cui, și s-a concentrat să cotrobăie cu degetele înțepenite prin buzunarele pantalonilor lui de alergare. Nu a găsit nimic, în afară de căști. Fie scăpase telefonul pe afară, fie i-l luase Dakota, așa cum îl luase și pe al lui Winnie, fiindcă lipsea cu desăvârșire, așa cum îi lipseau și bărbatului mințile. A auzit țipete venind din apartament și a văzut cum sângele lui Nigel i se adună la picioare. Vederea îi tremura ca gelatina și a crezut că o să vomite. Cei din familia Crouch se holbau la ea din pozele de pe pereți. A simțit cum i se activează instinctul de supraviețuire.

Încet, dar sigur, și-a spus ea, făcând un pas spre ușa de la ieșire. Sam era în siguranță – sau mai în siguranță decât ar fi fost aici, în casă; oricum, era singura persoană de care îi păsa.

Doar că Terry nu s-ar fi aflat aici dacă n-ar fi fost ea. *Trebuie să te decizi, Juno: ești eroină sau te strecori la loc în ascunzătoarea ta?* Și-a frecat punctul din spatele urechii.

Putea ieși chiar acum pe ușă, să-și salveze pielea. A pășit peste Nigel. I s-a părut că aude vocea lui Terry Russel. Dar nu era treaba ei. A auzit trecând o mașină din al cărei radio bubuia muzică rap. „Afară” era atât de aproape; doar câțiva pași și nimerea direct în răcoarea nopții. Dar

Winnie…? A încercat să alunge gândul, să-l ocolească.

Poate că va auzi finalul poveștii la știri, la adăpostul pentru femei, dacă va ajunge acolo la timp ca să prindă un pat, poate mâine, dar nimeni nu va ști vreodată că ea a fost aici. De data asta, povestea nu va fi despre ea și nu ea va fi cea care ajunge la închisoare. Gândul pușcăriei i-a turnat panică în măruntaie. Era pe moarte și n-avea de gând să-și abandoneze sufletul în vreo celulă de pușcărie de tot rahatul, o cușcă de ciment în care colega de celulă se masturba în patul de deasupra. A întins mâna spre zăvor.

Apoi a auzit o altă împușcătură, iar teroarea a orbit-o într-atât, încât s-a deplasat din instinct. Trebuia să se miște repede – cu prețul unor dureri atroce. Tastatura alarmei era în fața ei. Însă, în grabă, a atins cu degete tremurătoare butonul de panică și într-o clipă un vaier asurzitor a început să urle în toată casa. Nu nimerea zăvorul când a riscat o privire peste umăr și l-a văzut pe Dakota îndreptându-se greoi spre ea, prin bucătărie. Concentrându-se asupra propriilor mâini, a reușit să ridice zăvorul. Apoi ușa s-a deschis larg și aerul rece a izbit-o în față, umplându-i plămânii. A ajuns la marginea aleii de ciment, apoi picioarele i s-au adâncit în iarbă și în cele din urmă a luat-o spre stradă. Era întuneric și pustiu.

Juno a luat-o la fugă în ciuda durerilor din tot trupul, împingându-se tare în picioare, așa cum n-o mai făcuse de pe vremea când alerga împreună cu băieții în parc, cu ani în urmă. Dar lucrurile nu mergeau deloc bine; nu reușea să se îndepărteze. Și apoi a simțit cum o mână o trage înapoi, apucând-o înainte să ajungă în stradă. Cu alarma urlându-i în cap, cu mâinile și picioarele agitându-se în aer, ca figurinele acelea gonflabile pe care le folosesc magazinele pentru a-și face publicitate, Dakota a târât-o înapoi în casă.

Juno și-a regăsit mult mai târziu vocea ascunsă adânc în vintre, abia după ce Dakota a închis ușa după ei și a dezactivat alarma. Bineînțeles că știa codul – până la urmă, stătuse aici de mai multe ori. I-a dat un brânci și Juno s-a lovit cu umărul de ușa debaralei. Chiar dacă i se tăiase respirația, n-a țipat. Văzând că a împins-o prea departe de el, Dakota a întins mâna după ea, dar trupul lui Nigel i-a stat în drum și s-a împiedicat, căzând lat la podea. Juno a avut o fracțiune de secundă ca să-și evalueze opțiunile: ușa de la intrare nu intra în calcul; ar fi prins-o înainte să apuce să facă doi pași. Asta însemna că-i rămânea apartamentul aflat dincolo de bucătărie, dar ușa aceea avea propria încuietoare, iar dincolo de ea se afla poarta cu zăvor și aleea. Și cine știe ce avea să găsească în apartament. Două femei moarte?

A apucat-o pe scări înainte ca Dakota să se poată ridica în picioare. Nu venea pe urmele ei. Era bine; avea timp. A ajuns sus și a fugit spre fereastra de la dormitorul lui Samuel, când l-a auzit urlând ceva. A tras aer în piept și a simțit că plămânii o dor aproape la fel de tare ca încheieturile. Poate că nu venea pe scări după ea fiindcă una dintre femei era în viață și făcea prinsoare că aceea era Winnie. În clipa în care a ajuns la fereastra lui Samuel și-a dat seama că în casă se lăsase o tăcere stranie.

Degetul a găsit locul din spatele urechii, dar și-a tras mâna, tremurând. Avea să vină după ea; probabil era deja pe scări. A aruncat o privire peste umăr, spre fereastra pe care sărise Sam cu nici douăzeci de minute în urmă. Probabil că ea și-ar rupe gâtul sărind de acolo.

Dar cel puțin n-o să ți-l rupă Dakota. Nu vrei să mori după regulile tale? Însă Juno se înșelase în privința tuturor lucrurilor. În seara asta, Samuel – Sam – îl pierduse pe Nigel și poate că nici nu știa încă acest lucru; putea ea oare să moară în pace știind că este responsabilă și de moartea mamei

lui? Nici nu s-a mai uitat spre fereastră, acea fereastră care ar fi fost, fără îndoială, salvarea ei. A lăsat-o deschisă și s-a ascuns, întorcându-se în locul de sub chiuvetă, din baia de lângă dormitorul lui Winnie.

Nigel își mutase aproape toate obiectele de toaletă în baia de la parter, și nu apucase încă să și le aducă la loc. Asta îi lăsa ei mai mult loc în care să se ghemuiască precum o bilă compactă. Dakota s-a apropiat de dulap, iar Juno și-a ținut respirația, cu spatele încovoiat și lipit de perete. L-a auzit închizând geamul și aerul a șuierat; apoi Dakota a răsucit cu zgomot mânerul ferestrei. A făcut un tur rapid în camera lui Sam, verificând baia și dulapul, apoi pașii s-au îndepărtat în direcția parterului. Era ceva agitație jos: Juno a auzit zgomot de obiecte trântite. S-a pregătit sufletește pentru o altă împușcătură, dar aceasta n-a mai venit. Când bufniturile și pocniturile provocate de Dakota s-au auzit destul de departe, a împins ușa de la dulap și s-a uitat agitată de jur-împrejur.

Trebuia să-l oprească, să nu-l lase s-o ucidă pe Winnie; era singura mamă pe care o avea Sam, chiar dacă nu era cea biologică. Făcuse o greșeală pentru că se băgase; făcuse un lucru greșit, iar acum trebuia să facă unul corect. Juno s-a eliberat din poziția ei ghemuită cu grația din tinerețe și cu durerea de la bătrânețe. Însă n-a ezitat. S-a îndreptat spre scări cu schița unui plan conturându-i-se în minte.

La parter, Dakota baricada ușile de parcă s-ar fi pregătit pentru un fel de asediu. Când a ajuns la baza scărilor, Juno a văzut fotoliul din vestibul proptit în ușa de la intrare și alarma activată, cu becul ei roșu care clipea ca un ochi.

Dakota voia să nu iasă nimeni din casă. Dar unde era oare acum?

Juno s-a lăsat pe vine ca să treacă de un colț al casei, recunoscătoare pentru a suta oară că Sam nu era aici, și s-a îndreptat spre bucătărie. În clipa în

care a pus piciorul pe podeaua în pătrate albe și negre, a auzit strigătul gutural al lui Winnie venind din apartament:

— Ce faci? Ai omorât-o! Dakota…!

Îi auzea luptându-se. S-a dus spre sertarul cu mărunțișuri, l-a deschis cu brutalitate și a băgat mâna până în fund. A găsit ce căuta. L-a apucat bine și l-a îndesat la brâu, în spate, când la auzit pe Dakota urlând ca un animal rănit, apoi strigând nedumerit:

— M-ai mușcat!

Chiar și în ceața desfășurării evenimentelor, Juno a găsit situația de-a dreptul ridicolă. *Cum îndrăznești să mă muști după ce ți-am omorât bărbatul!* Dar ce găsea și mai ridicol de-atât era faptul că niciunul dintre vecini nu chemase până acum poliția. Cum era posibil așa ceva? Unde era domnul Nevins? S-au auzit niște bocănituri greoaie, iar Juno a alergat în direcția sunetului. Urma s-o împuște pe Winnie, era sigură de asta. Nu voia să-i facă rău Mandei, la care nu mai putea ajunge și care îi rănise mândria neprimindu-l înapoi, ci voia să arate familiei sale ce se poate întâmpla dacă nu-l consideră o prioritate. Juno și-a mai dat seama de ceva: Dakota urma să se sinucidă. Acum înțelegea că plănuise totul; îi văzuse camioneta dând târcoale pe lângă casă și nu se prinsese. Cât despre ultima demonstrație de forță, Dakota avea nevoie să rănească pe cineva care îl rănise.

Și-a luat expresia de liniște resemnată în evaluarea ei finală ca terapeut – chiar dacă era vorba de un terapeut care își pierduse licența – și s-a îndreptat spre polița șemineului. Decorul strident ales de Winnie îi oferea niște greutăți de peste două kilograme: busturile și statueta lui David, pe care Juno o ura, erau scumpe și foarte grele. Cel portocaliu era chiar în mijloc – cel care îi amintea de Joe și de sucul lui de portocale. A fugit spre el trecând prin ușa larg deschisă a biroului și l-a

apucat de gât. Dincolo de biroul lui Nigel, în apartament, Dakota încerca s-o ridice pe sora lui geamănă. A văzut din fugă spatele lui Winnie, apoi s-a trezit în fața șemineului. Juno nu știa dacă Dakota a văzut-o sau nu. Greutatea lui David cel portocaliu i se lăsase în genunchi; s-a îndreptat de șale și s-a ferit din raza vizuală a lui Dakota, pitindu-se după ușa deschisă de la biroul lui Nigel.

Juno a închis ochii și a spus în gând o rugăciune, cu inima bătându-i atât de tare, încât o durea.

Dakota a ieșit folosind-o pe Winnie care abia mergea, drept scut, și ținându-i arma lipită de cap. Avea mâinile legate și călușul în gură. Dar imediat ce Dakota a păși peste prag și a intrat în câmpul vizual al lui Juno, pentru el a fost deja prea târziu. Ascunsă în spatele ușii deschise, Juno se afla deja în spatele lui. A ieșit de după ușă și a legănat statueta într-un arc de cerc, ca pe o bâtă de baseball. David cel portocaliu a izbit țeasta lui Dakota cu o bufnitură seacă, iar Juno a dat drumul statuetei, simțind cum îi explodează brațul de durere din cauza impactului. Dakota a eliberat-o pe Winnie, care abia părea conștientă, și a făcut un pas înainte, împleticindu-se. Winnie a căzut cu fața pe covor și acolo a rămas; Juno nu-și dădea seama dacă a leșinat sau se preface. În cazul ei, ambele variante puteau fi la fel de bune. Juno s-a holbat la Dakota, care se prăbușise în genunchi urlând de durere, cu o grimasă oribilă pe față. N-a vrut să aștepte, să vadă ce va face în continuare, așa că a luat-o iar la fugă.

Își ținea brațul strâns la piept, fugind cu ultimele resurse de adrenalină. Când a ajuns la ușa din față, a dat de fotoliul greu pe care Dakota îl împinsese blocând mânerul. I-ar fi luat ceva timp să-l clintească de acolo… Dacă se întorcea și alerga spre bucătărie, cel mai probabil i-ar fi ieșit direct în față. A reușit să descuie înainte de a-l auzi pe coridor, venind după ea, dar nu putea deschide ușa

fără să mute fotoliul, iar trupul lui Nigel era între fotoliu și ușă. Dumnezeule, Dakota nu era atât de prost pe cât părea. Așa că Juno a fugit spre debara și a închis ușa în urma ei; s-a repezit să deschidă trapa cu mâna cea bună. Era atât de tulburată la gândul că Dakota ar putea s-o găsească în orice clipă, încât a uitat să-și ferească fața, iar colțul trapei a lovit-o deasupra ochiului stâng, spintecându-i sprânceana. Juno a simțit înțepătura și apoi căldura firicelului de sânge. Nu a așteptat să i se limpezească vederea – exact când s-a deschis ușa debaralei, a alunecat în bârlogul ei.

Undeva, în adâncul ei, Juno știa că ar fi trebuit să iasă din casă când a avut ocazia. Acum iat-o aici, scufundându-se mai tare în rahat, în loc să iasă din el. Dar nu era asta povestea vieții ei? Eliberată condiționat, însă nimerită într-un alt tip de închisoare. *Dar subsolul este sigur,* și-a spus ea. Îl știa bine și Dakota nu fusese niciodată aici, așa că ea era în avantaj, chiar dacă trupul îi urla de durere.

S-a lăsat în patru labe și a început imediat să se îndepărteze târâș. Nu avea nevoie de lumină ca să știe încotro merge, însă Dakota va avea. L-a auzit înjurând în urma ei, apoi a auzit și zgomotul tălpilor lui pe podea. Era masiv și asta avea să-l încetinească un pic, dar avea arma. Cu mâinile alunecând prin pământ și pietriș, s-a gândit la Winnie, legată și întinsă pe burtă, fără să știe încă de existența ei, confuză încă în legătură cu ce i se întâmplase lui Dakota. Femeia aia nu va pricepe nimic toată viața ei și, de dragul lui Sam, Juno avea să facă tot ce putea ea ca să se asigure că viața asta a lui Winnie va însemna un drum lung. S-a gândit la Samuel – Sam – și la scurtele lor interacțiuni care însemnaseră atât de mult pentru ea. Și s-a gândit și la Nigel; era mort. În timp ce se târa mai departe, a simțit cum o taie în palmă un ciob, dar l-a lăsat acolo, sperând că îl va răni și pe

Dakota. Nu-și amintea să fi spart ceva – oare ciobul ăla fusese acolo de la început?

Nu se putea opri să-și șteargă sângele care curgea din tăietura de la sprânceană, așa că nu mai vedea nimic, iar palma o înjunghia.

Apoi a venit și bufnitura: un bubuit puternic și o izbitură în umăr. A căzut pe burtă, cu nasul în praf, luptându-se să respire. O lovise ceva, dar nu un glonț, poate o piatră; glonțul lovise pământul și împrăștiase moloz în jur. *A tras în mine,* și-a spus Juno, uluită. *Idiotul ăla retardat a tras în mine.* Dar idiotul retardat se afla încă pe urmele ei; îi auzea mormăielile și palmele lipindu-se de pământ. S-a târât și mai repede spre grămada de mizerie spre care se aventurase rareori. Capătul cel mai îndepărtat al subsolului încă o speria de moarte. A simțit cum o lovește ceva în ceafă, dar nu s-a oprit. Apoi o mână i-a prins glezna, trăgând-o înapoi. A fost târâtă pe solul accidentat, iar bluza de trening i s-a ridicat și Juno a simțit cum i se înfige ceva ascuțit în sân. A strigat, a urlat și a lovit, și-a înfipt unghiile în pământ și s-a zvârcolit, reușind să scape de el. S-a îndepărtat câțiva metri când l-a auzit înjurând. Juno s-a cățărat peste marginea unui morman de gunoi atât de înalt, încât ajungea spre tavanul subsolului, așa că a trebuit să treacă peste el târându-se pe burtă. Pe aici nu avea cum să treacă, nu-i așa? apoi s-a rostogolit de partea cealaltă și murdăria i s-a amestecat cu sângele de pe față formând un fel de mască. N-a trebuit să se rostogolească prea mult, fiindcă s-a oprit într-un perete, întinsă pe burtă și scuipând noroi. A rămas nemișcată, ascultând, ca să-și dea seama cât de departe era Dakota după mormăielile pe care le scotea.

— Nenorocitul dracului, ești așa de lent! a strigat ea. Nu-i de mirare că te-a părăsit nevastă-ta.

Vorbele ei și-au atins scopul.

— Tu cine dracului ești, cățea nenorocită?

Însă i-a auzit tremurul temător din voce. Când sunt speriați, bărbații aruncă mereu cu jigniri.

— Ce-o să faci, Dakota? O s-o omori pe soră-ta geamănă și apoi o să te sinucizi?

A urmat o tăcere provocată de șoc; Juno îi auzea respirația puternică, sacadată, ca un ciocan. Acum Dakota se mișca mai repede și, dacă voia să mai rămână în viață măcar o vreme, Juno trebuia să se deplaseze și ea.

A început să avanseze târâș, pe burtă, ajutându-se de coate ca să se împingă în față. Aproape că ajunsese la micul mormânt. Nu mai venise aici decât o singură dată și-i fusese de ajuns. Nu-și amintea ce căutase, poate de vină fusese plictiseala, dar găsise niște rămășițe, evident ale unui animal. Nu era decât o grămăjoară de oase mici, dar o speriase suficient încât să nu se mai întoarcă. Se formase o adâncitură și pământul se bătătorise în jurul movilei, dar Dakota n-avea de unde să știe asta. Acum bărbatul ajunsese aproape în vârful grămezii de gunoi; ar fi putut să vadă valea în care se rostogolise Juno, însă din cauza întunericului n-avea cum s-o observe și pe ea. *Probabil că o să tragă încă o dată,* s-a gândit ea. Odată ce și-a pus picioarele la adăpost, a băgat mâna în buzunar și a scos obiectul pe care-l luase din sertarul de la bucătărie; apoi a început să avanseze în liniște. Juno a cotit chiar când Dakota cobora din vârful mormanului. Știa că n-avea să se afle unde se aștepta el să o găsească. Dacă voia s-o caute în continuare, Dakota trebuia să se răsucească cu totul. A ochit arma pe care bărbatul o ținea în mâna dreaptă și lipită de pământ, surprins că n-o vede pe Juno. Dakota se putea răsuci în orice clipă și atunci ar fi zărit-o acolo. Dacă nu acționa, ar fi murit la fel ca Terry Russel, de mâna unui om bolnav și furios. Lui Juno nu-i plăceau aceste circumstanțe.

Așa că n-a mai așteptat: aruncându-se în față, a lipit de gâtul lui aparatul cu electroșocuri pe care îl

șterpelise din sertarul de la bucătărie, apăsând pe declanșator. Arcurile cu țepușe în vârf s-au înfipt în pielea lui Dakota, lângă arteră, descărcând în el un șoc voltaic care i-a provocat convulsii. În spațiul acela mic, Juno n-a reușit să se miște în timp util; brațul stâng al lui Dakota a țâșnit spre ea și preț de două secunde Juno a văzut stele verzi, după ce a lovit-o în cap. S-a îndreptat, dar privirea îi era tulbure. Căuta cu disperare arma, cu degetele prin praf. Juno mai folosise și altă dată un aparat cu electroșocuri și știa ce urmează. Dakota era puternic; își revenea repede. Și-a dat seama că are mai puțin de cinci secunde ca să găsească arma și să-l împuște pe Dakota, dacă nu voia să moară și ea. Bărbatul a urlat și s-a repezit spre ea, dar Juno nu s-a dat înapoi; mâinile ei măturau pământul, desenând semicercuri disperate. Apoi a atins cu vârfurile degetelor capătul rece al țevii și ușurarea și-a făcut loc scurtă vreme în mintea ei. Înainte să apuce zdravăn pistolul, Dakota a prins-o de braț și a tras-o spre el, târându-i dureros corpul pe pământ. A încercat să se ridice ținând-o în același timp și pe Juno de braț, dar s-a izbit cu capul de acoperiș, într-o bufnitură îngrozitoare. Dakota a amețit o clipă, slăbind strânsoarea. Juno s-a rostogolit, pentru că era singurul lucru pe care îl putea face și știa că aligatorii își supun prada în același fel. Abia dacă îi auzea țipătul de durere peste urletul panicii din capul ei. A găsit arma cu mâna dreaptă și a apucat-o bine de toc, trăgând-o spre piept. N-a avut timp decât să se răsucească pe spate și să îndrepte arma în față. Apoi a apăsat pe trăgaci.

33.

WINNIE

Winnie s-a trezit în sunet de sirene. Primul gând i-a zburat la Samuel. Unde era Samuel? Era îngropat în subsol! S-a străduit să se ridice în capul oaselor și imaginea camerei a revenit la normal, însă capul ei, nu. Nu. Samuel trăia. Nu el era cel îngropat în subsol. Samuel era copilașul ei. Al ei. Și-a apăsat palmele pe față și durerea i s-a oprit la baza craniului. Apoi și-a dat seama: avea mâinile libere. Și-a amintit că stătuse întinsă pe jos, cu călușul în gură, cu unul dintre bibelourile ei scumpe făcut țăndări și cioburi portocalii de porțelan împrăștiate pe covor ca niște coji de mandarină. Și-a văzut hainele pătate cu sânge și ultimele ore i s-au desfășurat în minte, șocul făcând-o să respire greu.

Dakota îl împușcase pe Nigel. Nigel era mort. S-a ridicat cu greu în picioare, închizând ochii din cauza durerii care-i măcina creierul. Și-a dezlipit fâșiile zdrențuite de bandă adezivă care îi atârnau de haine. Oare Dakota îi tăiase legăturile? După ce a reușit să se ridice, a încercat să facă doi-trei pași în față, până când a putut cuprinde cu privirea tot apartamentul. Terry Russel nu era o scorneală a imaginației sale; bătrâna zăcea pe-o parte, cu spatele la ea. De undeva, din gâtlej, i-a ieșit un geamăt însoțit de gust de sânge și fiere. Unde era fratele ei – de ce ar face Dakota toate astea? I s-a făcut greață și Winnie s-a încovoiat de spate, gândindu-se că o să vomite. Ea își eliberase oare mâinile? Nu. Nu avea timp să i se facă rău. Îndreptându-și spinarea, a pornit împleticindu-se. Trebuia să-l găsească pe Samuel – copilașul ei miracol, copilașul *ei* –, nu al lui Josalyn. Se rugase la Dumnezeu pentru un copil, așa cum făcuse Ana din Biblie, chiar dacă nu simțea că merită să fie mamă după tot ce făcuse. Și apoi, când a aflat că este însărcinată, la scurt timp după noaptea aceea oribilă, a fost de parcă Dumnezeu o iertase, încredințându-i un copilaș al ei. Îi făcuse un lucru îngrozitor lui Josalyn Russel și fusese mult prea

lașă pentru a-și asuma responsabilitatea faptelor sale, dar Samuel era numai și numai al ei. A ajuns în vestibul pășind peste Nigel, evitând să se uite la el. Nu voia să se gândească acum la Josalyn. Ușa de la intrare era larg deschisă, iar mobila împrăștiată și aruncată în toate direcțiile de parcă cineva ar fi azvârlit-o în grabă. De afară se auzeau sunete de sirene care năvăleau în casă în rafală, împreună cu aerul rece, proaspăt. Winnie a suspinat când l-a simțit pe piele și a călcat peste prag, făcând semne disperate din mâini spre ajutoarele care, în sfârșit, se scurgeau din toate direcțiile. Domnul Nevins stătea la marginea peluzei, cu brațele atârnând inert pe lângă corp, cu un chip palid, golit de sânge. Și-a mutat privirea de la el și s-a uitat spre polițiștii care alergau către ea prin iarbă, cu armele scoase.

— Vă rog, vă rog ajutați-l pe fiul meu! Vă rog! a țipat ea chiar când polițiștii i-au strigat să se culce la pământ.

Winnie a privit înapoi spre casă, în timp ce polițiștii o ocoleau și se strecurau pe ușa de la intrare. Aveau să-l găsească pe fratele ei înăuntru sau apucase să iasă înaintea ei?

Au urmat glasuri și chipuri neclare, până când personalul medical a încercat s-o urce într-o ambulantă. A strigat numele lui până când unul dintre paramedic! o femeie de culoare cu părul alb, tuns scurt, i-a vorbit atât de categoric încât Winnie a încetat să mai protesteze.

— Nu mai poți fi mama nimănui dacă mori. Acum mă asculți?

Winnie s-a liniștit și s-a uitat cum femeia îi introduce pe braț un manșon pentru măsurarea tensiunii.

— Bun, deci mă asculți. Ai o contuzie și te ducem la spital, așa că potolește-te cu palmele alea. Mi-ai tras una peste față și m-am înfuriat, pentru că eu încerc să te ajut.

— Fiul meu…

— Da, Samuel, știu, ai urlat numele lui în ultimele zece minute. Poliția îl caută. Poate a plecat. Tot ce putem face acum este să avem grijă de mama lui. Întinde-te pe spate.

Winnie a făcut ce i s-a spus, gândindu-se la ușa deschisă. Da, poate că Samuel plecase, poate fugise înainte să-l prindă Dakota. Și ăsta a fost singurul lucru de care și-a mai amintit.

•

Când s-a trezit era în spital, conectată la o mie de fire, după cum i s-a părut. A știut imediat. De data asta nu exista niciun moment pe care să nu și-l amintească, deși ar fi preferat. A căutat din priviri pe cineva care i-ar fi putut da vești despre băiatul ei, dar salonul era pustiu.

— He-ei, a strigat. Hei… sunt aici.

O clipă mai târziu a intrat o asistentă care i-a zâmbit, apoi a apăsat un buton din perete.

— Dați-i mesaj doctorului Willis, pacienta s-a trezit.

Pacienta, și-a spus Winnie. Asta era ea; iar asistenta nici măcar n-a fost nevoită să precizeze numele sau numărul salonului. Temându-se de ce ar fi putut însemna asta, Winnie a închis ochii.

Asistenta a adus un pahar de plastic și i-a strecurat lui Winnie un pai printre buze.

— Doar un pic, știu că ai gâtul varză.

Winnie a băut câteva înghițituri și apoi a deschis gura ca să elibereze tot tirul de întrebări pe care le avea, dar asistenta i-a tăiat-o scurt.

— Dr. Willis o să ajungă imediat. Protejează-ți gâtul și întreabă-l pe el, când vine.

N-a spus-o cu asprime, iar Winnie s-a gândit că avea probabil dreptate; chiar și încercarea de a vorbi îi provocase o arsură în gât. Dr. Willis a sosit după câteva minute; era tinerel, cu părul roșcat și un aer timid.

— Doamnă Crouch, a spus el, apropiindu-se de pat, ne bucurăm foarte mult că v-ați revenit. Aveți o contuzie destul de serioasă.

Winnie și-a adunat cuvintele și le-a potrivit în minte, cu ochii închiși. Îi luă prea mult să înțeleagă orice lucru.

— De cât timp…?

— Unsprezece zile.

Spunând aceste cuvinte, doctorul a înclinat capul într-o parte și, din vreun motiv sau altul, asta a făcut-o pe Winnie să izbucnească în plâns.

— Unde e fiul meu? Unde e fiul meu?

Imediat după aceea a început să tușească, iar corpului ei i-a luat câteva minute ca să se liniștească îndeajuns încât să audă ce-i spunea doctorul Willis.

— Este bine. Este cu sora dumneavoastră.

Senzația de ușurare i-a străbătut corpul cu atâta forță, încât a încercat să se ridice în șezut. Firele s-au întins, aparatele au început să piuie, iar asistenta s-a apropiat de patul ei și a împins-o cu blândețe înapoi, sub privirile medicului.

— Poliția l-a găsit în parcul Greenlake, la câteva ore după ce ați fost adusă la spital. Nu știa nimic din ce se petrecuse în casă. Avea de gând să fugă.

Doctorul a făcut o pauză, iar cuvintele lui au lovit-o pe Winnie în măruntaie. Samuel știa acum, Dumnezeule mare, știa că tatăl lui fusese ucis de unchiul lui. Văzând expresia de pe chipul lui Winnie, doctorul Willis i-a dat un moment să digere veștile.

— Este un detectiv care ar vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră. Nu sunteți obligată, dacă nu vă simțiți în stare, dar tot bântuie pe culoare și îmi agasează asistentele. Doriți să vorbiți cu el, doamnă Crouch?

Winnie a încuviințat fără să ezite. Voia foarte mult să discute cu el și să afle mai multe despre Samuel.

Detectivul s-a prezentat: îl chema Rey Abbot. Și-a tras un scaun lângă patul lui Winnie și a întrebat-o cum se simte, privind-o cu o expresie de compasiune sinceră.

— Sunt îngrijorată pentru fiul meu. Și nu mi-e clar tot ce s-a întâmplat.

Bărbatul a dat din cap ca și cum ar fi înțeles situația și i-a oferit lui Winnie o cutie cu șervetele, când a văzut-o că plânge.

— Cumnata dumneavoastră, Amanda Straub, a spus că fratele dumneavoastră, Dakota, și soțul dumneavoastră aveau de o vreme niște probleme.

A făcut o pauză, iar Winnie a clătinat din cap, tulburată.

— Probleme? Soțul meu nu ținea prea mult la fratele meu. Dakota este… imprevizibil, dar Nigel i-a permis să se mute la noi când nevastă-sa l-a dat afară.

— Doamnă Crouch, avem motive să credem că este un pic mai serios de-atât. Că relația dintre ei se degradase în ultimele luni.

— Chiar nu pricep de ce spuneți toate astea. Nigel e mort și Dakota l-a ucis. Am văzut-o cu ochii mei.

— Fratele dumneavoastră și Nigel s-au certat nu departe de casă, chiar peste strada de lângă parc. Un martor ocular a văzut un bărbat alergând pe stradă, în direcția casei dumneavoastră, și un altul era chiar în spatele lui. Fratele dumneavoastră l-a înjunghiat pe Nigel aici… a arătat el un loc pe piept.

Winnie și-a amintit șuvoiul de sânge pe care a încercat să-l oprească prin compresie… sânge care îi țâșnea oricum printre degete. S-a simțit pierdută în amintirea aceea, în imaginea sângelui de pe mâinile ei, în timp ce detectivul vorbea despre uciderea soțului ei pe un ton calm, detașat.

— …apoi v-a legat pe dumneavoastră și pe femeia aceea, pe nume Terry Russel. Doamna Russel a fost găsită legată, moartă prin împușcare; a murit din cauza rănii de la cap… în apartamentul din casa dumneavoastră. Când poliția a ajuns la fața locului, dumneavoastră tocmai ieșeați din casă. Înregistrările de la compania de pază

confirmă faptul că cineva a dezactivat alarma din interior, cu puțin timp înainte de venirea noastră.

Detectivul a privit-o cu atenție. Winnie nu reușea să ascundă nimic din ce simțea.

— Fratele meu trebuie s-o fi dezactivat, înainte de a fugi. Eu am găsit ușa larg deschisă. El trebuie să-mi fi tăiat și mie legăturile de la mâini și picioare.

Nu putea să respire, amintirile erau ca niște dureri proaspete. S-a zgâriat pe gât, căutând ajutor în privirea detectivului. Ce se petrecuse? Dakota se răzgândise în ultima clipă și n-o mai omorâse? Sau poate că nu avusese niciodată de gând să le facă rău ei sau lui Sam, ci doar lui Nigel.

— Ieși afară.

Asistenta a aruncat o privire spre Winnie, apoi s-a uitat disprețuitor spre detectivul Abbot. Bărbatul începuse să spună ceva, dar apoi s-a gândit mai bine și s-a îndreptat spre ieșire, uitându-se încă o dată la Winnie. Ea s-a întins spre asistentă, incapabilă să-și recapete ritmul respirației, zgrepțănând aerul cu mâinile.

— Are un atac de panică, a auzit pe cineva spunând.

Apoi în salon au venit mai multe persoane și după aceea, nimic. Când s-a trezit, pe scaunul ocupat mai devreme de detectiv stătea sora ei.

— Shelly, a spus ea, încercând să se ridice în capul oaselor. Cum este Samuel?

Shelly arăta cu zece ani mai bătrână decât ultima dată când o văzuse Winnie. Gura i se curbase într-o linie urâtă, iar restul chipului ei arăta de parcă se descususe.

— Este îngrijorat pentru tine, dar în afară de asta face foarte bine.

Winnie s-a lăsat pe pernă, relaxată. Erau o sută de întrebări care așteptau la rând în mintea ei, dar se simțea prea amețită ca să le așeze în ordine.

— Dakota… a spus ea.

Sub trăsăturile tensionate, chipul lui Shelly s-a schimonosit, apoi a căscat gura larg, ca să spună și restul poveștii. Printre suspinele soră-sii, Winnie a încercat să pună lucrurile cap la cap.

— Așteaptă… Shelly… vrei să spui că încă nu l-au prins?

Winnie a simțit că i se întoarce stomacul pe dos.

— N-n-nu… a icnit Shelly, gata să vomite. A ucis-o pe femeia aia și apoi… a fugit.

— Unde a fugit…? El mi-a tăiat legăturile? a întrebat Winnie, gata să izbucnească în plâns. L-a ucis pe Nigel. Unde este, Shelly?

Shelly s-a ridicat și s-a așezat pe marginea patului, luându-i lui Winnie mâinile într-ale sale. Au plâns împreună câteva minute, ținându-se de mâini, apoi sora ei a spus:

— Nu știe nimeni, Ursulețule Pooh. Când e venit poliția el plecase deja, iar ușa de la intrare era dată de perete, ca și când fugise în mare grabă…

— Dar vecinii… Domnul Nevins trebuie să-l fi văzut…

— Vecinul tău… (Winnie a sesizat dezgustul din vocea lui Shelly, când a rostit cele două cuvinte) a auzit împușcăturile, cele care i-au ucis pe Nigel și pe femeia aia, Russel. Inițial s-a gândit că au aprins copiii niște artificii în parc. A sunat la poliție și presupun că a făcut o plângere din cauza zgomotului. Apoi și-a văzut de treabă.

Winnie a recunoscut exact comportamentul domnului Nevins, băgăciosul și fățarnicul ăla bârfitor. Shelly era scârbită că nu cercetase mai mult după ce făcuse plângerea. Ea așa ar fi făcut.

— A auzit iar același zgomot cam douăzeci de minute mai târziu. *Abia atunci* s-a hotărât să cerceteze mai bine. A ieșit din casă și s-a îndreptat spre parc, unde pretinde că a stat cinci minute bune, înainte de a se întoarce acasă.

Ca și cum s-ar fi gândit mai bine, Shelly a adăugat:

— Și atunci a văzut ușa de la intrare larg deschisă și a sunat a doua oară la poliție.

— Despre ce împușcătură e vorba? a întrebat Winnie, dar Shelly a dat din cap.

— Nu se știe. Mai este ceva, Winnie.

De data asta, nici n-a privit-o pe sora ei în ochi.

— Erau niște urme de tălpi care au călcat prin sânge.

Shelly și-a șters nasul cu dosul mâinii și a privit în jos.

— Nu sunt ale tale, nici ale lui Nigel, și nici ale femeiiăleia.

I-a aruncat o privire lui Winnie.

— Sunt mici.

— Ale unui copil? Ce vrei să spui?

— Nu sunt ale lui Sam. N-avea deloc urme de sânge, nici pe haine, nici pe corp, a adăugat Shelly repede. De aceea a așteptat detectivul să discute cu tine.

— Despre urmele de tălpi?

Era foarte confuză. Habar n-avea ce era cu urmele acelea de tălpi, dar în cât timp aveau să facă legătura între ea și Josalyn Russel?

— Shelly, nu înțeleg ce zici.

— Uite, nici eu nu știu mai multe. Au interogat familia acelei Russel, dar habar n-au nici ei ce căuta ea la Washington. Era din Ohio, Winnie.

Shelly s-a aplecat spre ea și Winnie a tresărit când a văzut cât de injectați îi erau ochii.

— De ce a venit la tine acasă?

Winnie simțea mirosul de cafea din respirația soră-sii. Brusc a rămas fără aer și a închis ochii. Băiatul ei era în siguranță, băiatul ei era în siguranță.

Când a deschis ochii, Shelly o privea insistent, iar asta i s-a părut teribil de enervant. Orice predică voia să-i țină, n-avea chef să asculte; fratele ei geamăn îi ucisese soțul și era undeva, în libertate. Winnie s-a pregătit pentru o confruntare.

N-avea să-l piardă pe Samuel, nu pentru o țicnită ca Terry Russel.

— Respectiva Russel avea o grămadă de chestii în geantă… hârtii, un mesaj prin e-mail. Era chiar și un raport al poliției despre o femeie neidentificată…

Shelly a aruncat o privire spre ușă, iar lui Winnie îi venea să urle de neliniște.

— Despre mesajul ăsta voiam să-ți spun. Cineva i-a scris lui Terry Russel și i-a spus niște lucruri despre Sam.

Winnie a simțit că amețește. S-a prins cu mâna de cadrul patului și a fixat-o pe sora ei cu privirea. N-avea energia să răspundă așa cum și-ar fi dorit Shelly.

— Ce lucruri…?

— Că Sam este fiul fiicei ei moarte. Și că tu l-ai furat de la femeia aceea.

Winnie n-a trebuit să mimeze șocul. Expresia de panică de pe chipul ei a făcut-o pe Shelly să se foiască.

— Poliția crede că încerca să-l răpească pe Sam.

Winnie a încercat să scape de întrebările ei înainte ca în salon să intre cineva. Nu gândea limpede; trebuia să-și reamintească discuția asta mai târziu.

— Cine a trimis mesajul? a întrebat Winnie.

Shelly a clătinat din cap și, preț de o clipă, a citit îndoiala în ochii surorii ei.

— Nu știu decât ce-mi spune Mike.

Winnie nu prea îl plăcea pe cumnatul ei, Mike Stallwart, însă el nu știa asta. De-a lungul anilor, Winnie îi ceruse câteva favoruri și fusese destul de drăguț încât să nu pomenească de ele nimănui din familie. De data asta, implicațiile erau mai mari și n-o priveau doar pe Winnie, așa că bineînțeles că avea să le spună tot.

Winnie a ignorat întrebarea.

— Era căsătorită…? Dar soțul ei?

— Era. Soțul a spus poliției că, după moartea fiicei, femeia a avut episoade de depresie și a contactat chiar un medium…

Shelly a făcut o pauză, pentru ca informația să fie digerată.

— Fiica ei trăia pe străzi și ultima dată când a auzit de ea a fost în 2007, pe când se afla în Seattle și era însărcinată.

Winnie a dat leneș din cap, dar mâinile îi tremurau.

— Deci de ce credea că Sam era nepotul ei? Sam s-a născut în 2008.

Shelly a ridicat din umeri.

— Este clar că Terry nu știa asta când a apărut la ușa ta.

— Deci Samuel știe că eu sunt mama lui, da?

— Bineînțeles, a spus Shelly. Au spus că a fost o îngrozitoare coincidență faptul că Terry a venit în aceeași seară cu Dakota…

Winnie a scuturat ferm din cap, să alunge tot. Nu mai voia s-audă niciun cuvânt despre Dakota.

— În orice caz, a spus Shelly încet, investigația continuă. Sunt convinsă că poliția o să-și facă treaba.

Winnie nici n-a vrut să știe ce însemna asta. Oricine ar fi fost Terry Russel, știau destul cât s-o bage și pe ea în poveste. A schimbat subiectul și a întrebat de Manda, așteptând să se poată gândi mai mult la toate astea, ceva mai târziu. Shelly s-a schimonosit acrită când a auzit pomenit numele cumnatei sale.

— E furioasă. Dă vina pe noi – pe noi toate, a adăugat ea, uitându-se la Winnie. Zice că Dakota a fost mereu bolnav mintal, că noi am știut și i-am alimentat nebunia.

Shelly a scuipat cuvintele cu o urmă de râs nervos, iar Winnie a simțit cum i se încinge corpul sub cearșaful subțire de spital, încât a trebuit să închidă ochii ca să nu urle.

— Dakota a fost un om normal până a cunoscut-o pe ea. Ea e aia care…

— Dumnezeule, oprește-te. Am fost acolo, Shelly. Tot ce spune Manda e adevărat. Poate că n-o fi în întregime vina noastră, dar am ignorat ce se petrecea chiar sub ochii noștri. Eu i-am cumpărat până și marijuana, pentru Dumnezeu.

Shelly a smucit din cap.

— Marijuana nu face un criminal dintr-un om, a spus ea înțepată.

— Nu, nu face, dar faptul că a ascuns totul de nevasta și de copiii lui, faptul că l-a omorât pe Nigel și a încercat să mă omoare și pe mine – la dracu', cred că toate astea indică exact faptul că era bolnav!

— Încetează, a șuierat Shelly, privind neliniștită în jur. O să-l găsească. Și atunci fratele tău o să intre pe viață în pușcărie. Pricepi asta? Fratele tău geamăn, Winnie.

Tot ce-a putut face Winnie a fost să se holbeze la soră-sa. Îi cerea oare Shelly ca în clipele acestea să-i pară rău pentru Dakota, să-i găsească scuze?

— Pricep doar că merită să meargă la închisoare pentru uciderea soțului meu.

Sora ei s-a ridicat cu aerul acela semeț pe care Winnie i-l admirase dintotdeauna, dar care de această dată a umplut-o de furie.

— Face parte din familia noastră. Scuză-mă că nu-mi pot urî fratele.

— L-ai urî și tu dacă ai fi în locul meu. Du-te acasă, Shelly. Vreau să fiu singură.

— Mereu ai fost cea mai mare ipocrită din toată familia, a replicat Shelly, îndreptându-se către ușă. Sam ne-a spus că Nigel a ascuns de tine sticlele de băutură. Așa că nu te grăbi să arăți cu degetul.

Winnie a clipit des, uitându-se la sora ei cu un fel de repulsie. Chiar compara o sticlă de Jack Daniel's cu o crimă? Winnie nici nu s-a sinchisit să-i răspundă, dar Shelly a ținut să-i mai dea o lovitură înainte de a ieși:

— Mama e distrusă. Mai întâi i-a murit soțul, iar acum i-a dispărut și fiul.

•

Winnie a fost externată peste trei zile. Mama lui Nigel, Nancy, a luat-o de la spital și a dus-o acasă la ea, unde urma să stea până găsea o altă variantă. Sam – a cerut ferm că așa să i se spună, Sam – nu se dezlipea de ea. Mama lui Nigel îl trimisese deja la terapie, iar Winnie i-a fost recunoscătoare pentru asta. Nu-și dădea seama încă ce să facă, așa că s-au înghesuit deocamdată în camera liberă din apartamentul soacrei ei. Detectivul Abbot a venit săptămânal să vadă în ce stare sunt și să-i pună la curent cu noutățile cazului. Trecuseră șase săptămâni și încă nu-l găsiseră pe Dakota. Își abandonase camioneta la câteva străzi distanță, parcată și neîncuiată, cu portofelul în torpedo. Winnie, care întotdeauna avusese o conexiune cu fratele ei geamăn, nu simțea de data asta absolut nimic. Și indiferent unde era, ceea ce făcuse tăiase orice legătură ar fi fost între ei. Cât despre Josalyn, în cele din urmă poliția făcuse legătura, iar detectivul Abbot venise să discute cu Winnie acasă la soacra ei.

— Josalyn era pacienta ta, și credem că Terry Russel a ales să arunce asupra ta moartea fiicei sale. Pentru ea, totul s-a petrecut foarte repede. A primit mesajul și a cumpărat bilet de avion pentru primul zbor spre Washington, programat într-o oră.

— Cine a trimis e-mailul? Ar fi putut fi Dakota?

Dar Winnie știa răspunsul înainte de a-l primi. Dakota nu era destul de calculat încât să pună la cale vreun scenariu de proporții; era absolut impulsiv și furios. În plus – cum să fi știut el de Josalyn? Iar când Terry i-a spus toată povestea, în camerele din fundul casei, era limpede că o aude prima dată.

— Știai că Dakota s-a certat cu Nigel înainte să vină în casa voastră cu arma?

Winnie a clătinat din cap. Își dorea să treacă repede prin etapa asta; detectivul avea să spună lucruri care s-o facă să-i urască deopotrivă și pe soțul, și pe fratele ei.

— Verișoara ta, Amber, i-a spus lui Dakota că Nigel te înșală. Îți amintești să fi vorbit cu ea despre asta?

Winnie a încuviințat.

— Da, dar Amber nu mi-a zis că i-a spus și lui Dakota.

— Fratele tău l-a amenințat pe Nigel în parcarea de la serviciu. S-au îmbrâncit acolo, până a venit cineva de la pază ca să-i despartă.

— E absurd. Nigel mi-ar fi spus dacă s-ar fi întâmplat așa ceva.

— Ești sigură…?

Lui Winnie nu i-a plăcut expresia de pe fața lui.

— OK… a spus ea, prudentă. Ce vrei să spui? Că Dakota a venit la mine acasă și mi-a ucis soțul pentru că mă înșela? Atunci pe mine de ce m-a legat și aproape că m-a împușcat?

— Probabil a considerat că nu apreciezi ce face pentru tine…

— Hai, serios!

Detectivul Abbot a ridicat mâna.

— Lasă-mă o clipă. Pentru Dakota nu conta că tu nu știai despre încăierarea lui cu Nigel. El era curajos, un frate care se purta cavalerește, iar tu erai nerecunoscătoare.

— Nu. Nu cred așa ceva.

S-a uitat spre fereastră, unde un pescăruș a aterizat o clipă pe balustradă, apoi și-a luat zborul.

— Știi că fratele tău a avut episoade de schizofrenie?

— Nu! Ei bine, nu am vrut să cred asta.

Winnie era îngrozită. Manda îi spusese adevărul. Ea știuse că se întâmpla ceva serios cu Dakota, însă nimeni din familie nu se sinchisise s-o asculte. Detectivul a scos o foaie de hârtie din dosarul crem pe care-l avea asupra lui.

— Dakota a amenințat cu o bucată de sticlă ținută la gât un bărbat întâlnit la un meci de fotbal, acuzându-l că își face de cap cu iubita lui.

— Uitați, domnule detectiv, asta s-a petrecut cu ani în urmă. Dar știu că fratele meu e bolnav. Nu vă contrazic. Vreau doar să știu că fiul meu este în siguranță și că Dakota n-o să vină după noi.

— Facem eforturi ca să-l găsim. Însă avem în continuare două cazuri diferite. Știi că e-mailurile primite de Terry Russel au fost trimise de la adresa de IP de la tine de acasă și că avem și un jurnal al convorbirilor telefonice din care reiese că au fost făcute de pe telefonul fix din casa ta.

— Detectiv Abbot, cu tot respectul, eu nu mai sunt dispusă să vorbesc despre Nigel și faptul că a chemat-o pe femeia aia la noi acasă. Soțul meu e mort și nu poate să răspundă în nume propriu.

Winnie a observat un zâmbet vag pe chipul detectivului, dar ochii au rămas serioși. Oare îi putea auzi bătăile inimii?

— Încă un lucru, doamnă Crouch, și apoi scăpați de mine.

Se îndoia serios de lucrul ăsta, dar a încercat să-și recompună chipul într-o expresie cât de cât plăcută, așteptându-l să vorbească.

— Al treilea set de urme de tălpi din balta de sânge din jurul lui Nigel…

— Of, iar începem cu asta? Vorbiți serios? Am fost acolo permanent. N-a mai existat nimeni altcineva. Ați dat de o urmă minusculă într-un colț al camerei și acum credeți că psihopatul de frate-meu a avut complice un copil?

— Nu ați fost permanent *conștientă,* nu-i așa?

Detectivul și-a atins fruntea cu vârful degetelor, ca și când ar fi apăsat un buton. Winnie a rămas liniștită, pentru ca nimic să nu trădeze gălăgia din mintea ei.

— Bine… bine, a spus el, continuând totuși s-o studieze. Ei bine, știți procedura.

— O știu bine. Dacă îmi mai amintesc ceva, vă sun. Cred că știți pe unde este ieșirea.

După plecarea detectivului, Winnie și-a făcut o cană cu ceai și s-a așezat în fotoliul de la fereastră, de unde putea vedea apa. Sam era la școală; Nancy se reîntorsese la serviciu în urmă cu câteva zile. Lui Winnie îi era clar: acum, cel mai simplu era să stea ocupată. Primise un concediu prelungit, ceea ce câteodată se dovedea a fi un lucru rău, cum ar fi azi. Avea prea mult timp ca să se gândească, iar vizita lui Abbot o tulburase rău. Încerca să facă față propriei suferințe și în același timp să fie și lângă Sam în suferința lui; în primele săptămâni, analizase fiecare moment din noaptea aceea până când aproape că-și pierduse mințile. Iar acum felul în care decurgeau lucrurile i se părea de-a dreptul un lux.

S-a gândit iar la urma aceea de talpă micuță. Auzise încă o voce în casă, o voce de femeie, sau cel puțin așa i se păruse. Dar lucrurile erau confuze, iar amintirea fratelui ei fugărind pe cineva era marcată de momentele ei de conștientă și inconștientă. Cochetase cu ideea nebunească a fantomei lui Josalyn, venită în ajutorul ei – dar, chiar și moartă, Josalyn n-ar fi ajutat-o, după tot ce-i făcuse. Winnie a redus vocea aceea la tăcere, pentru că părea singurul lucru pe care-l putea face.

În urmă cu o săptămână scosese la vânzare casa de pe strada Turlin și avea deja o ofertă pentru ea. Nu ar fi putut obține un preț la valoarea reală de piață a casei – lucrurile îngrozitoare petrecute aici anunțau o vânzare dificilă, dar se pare că nu destul de dificilă încât unii cumpărători să nu-și dorească o casă lângă parcul Greenlake la un preț mai mic. Imediat ce finaliza vânzarea, avea de gând să se mute în Portland împreună cu Sam – un decor proaspăt, ca să se vindece. Abia dacă mai vorbea cu cei din familia ei. Îi arătaseră foarte limpede că ea și Manda erau cele care îl împinseseră pe

Dakota să facă ce a făcut. Nu îndrăzniseră să dea vina și pe Nigel; morții nu se pot apăra.

Cât despre Terry Russel, Winnie a presupus că nu va afla vreodată de ce-i trimisese Nigel informațiile acelea care o aduseseră până la ușa lor. Cum a putut face așa ceva? Doar Nigel o ajutase în noaptea aceea când se agățase de el, plângând, cuprinzându-i mijlocul cu brațele. El a fost cel care s-a dus la mașină și a luat de acolo cadavrul copilului, apoi l-a pus undeva unde să nu-l găsească nimeni, niciodată. Asta a fost promisiunea pe care i-a făcut-o lui Winnie: *Nimeni n-o să-l găsească vreodată. L-am pus undeva, în siguranță.* El a fost cel care a băgat-o în duș, i-a adunat hainele de pe jos, în drum spre ieșire și s-a întors câteva minute mai târziu, cu un somnifer și un pahar cu apă. Într-o stare de șoc, Winnie îl lăsase s-o îmbrace și s-o bage în pat. Cum a putut s-o ajute și apoi s-o aducă pe Terry la ușa ei? Și cum a putut s-o facă fără să se implice și pe el însuși? Altminteri, ce altă variantă exista? Abbot spusese limpede că mesajele fuseseră trimise de pe adresa de IP din casa lor.

În dimineața de după moartea bebelușului, Winnie se trezise și coborâse la parter, unde îl găsise pe Nigel proaspăt ieșit de la duș, bându-și cafeaua în bucătărie. Când a ridicat privirea spre ea și ochii li s-au întâlnit, a văzut în ei ceva diferit, ceva care… dispăruse. În ziua aceea a știut că ea le-a distrus viețile amândurora. Poate că, după toți acești ani, Nigel se săturase și răbufnise, alegând să îi incrimineze pe amândoi?

Fusese atât de tulburată de câte se întâmplaseră, încât aproape că se decisese în mintea ei să mărturisească ce făcuse în urmă cu paisprezece ani. Într-un final și-a spus totuși că băiețelului oricum nu-i mai folosea la nimic, dar fiul ei trebuia să o aibă lângă el. *Să lăsăm morții cu morții,* s-a gândit Winnie. Și pentru o vreme nu s-a mai gândit la povestea asta.

EPILOG

Locuiau deja de o lună în casa cea nouă, când a început să se simtă mirosul. Era îngrozitor, de jilav și putreziciune. Când l-a simțit, George a dat ocol casei, adulmecând, la un moment dat chiar a mers de-a bușilea prin bucătărie, convins că va găsi un șobolan mort în spatele frigiderului. Dar nu era niciun șobolan mort, ci doar mirosul persistent al morții.

— Este un animal, a murit în casă… of, Dumnezeule, dacă are pui pe undeva?

Soția lui fusese dintotdeauna Nelly cea pesimistă, dar George auzise noaptea niște zgomote ciudate. Noaptea e vremea când animalele ies din ascunzătorile lor. *Poate că Nelly are dreptate,* și-a spus el.

Mirosul era mai puternic la parter; era vorba despre un animal mare, a decis el. A apucat de sub chiuvetă niște saci de gunoi groși, de uz industrial. Și-a dorit să fi avut și o mască cu care să-și acopere nasul și gura – indiferent de unde venea mirosul acela, devenea tot mai îngrozitor, pe măsură ce se apropia. Era criză de măști, închipuiți-vă, din cauza unui virus care băgase frica în oameni. George a găsit o bandană în sertarul cu accesorii al nevesti-sii, și-a acoperit nasul și gura cu ea, și-a pus mănușile cu care lucra în curte și a coborât în vestibul.

Intrarea în subsol se făcea prin debaraua din față, cea aflată în partea stângă, cum stăteai cu fața la ușa de la intrare. Ca să o găsească, fusese nevoit să scoată planurile casei, dar știa că toate casele vechi au așa ceva. A lipit de perete ușa debaralei și a cercetat cu atenție podeaua. Era mochetată. Din ce vedea, totul părea nou. Probabil că era nevoit să ridice tot covorul și să-l scoată afară. S-a lăsat în genunchi căutând o despărțitură și a găsit-o: sub un dreptunghi de mochetă se vedea trapa de acces.

George și-a strâns mai tare masca improvizată. Da, de aici venea. Trapa era o nenorocită de scândură veche, cum nu-și amintea să fi văzut vreodată. A ridicat-o mai ușor decât s-a așteptat și imediat după aceea un val de putoare s-a ridicat spre el, făcându-l să verse. *Am ajuns prea departe ca să mă mai întorc din drum,* și-a spus el.

A coborât lanterna în gaura trapei, rugându-se la Dumnezeu să nu sară ceva din întuneric și să-l muște de față. *Pui de șobolan,* s-a gândit el. Nu – ceva mai mare… pui de oposum, poate. Însă raza lanternei s-a rotit în întuneric în spasme repezi, haotice, fără ca el să observe vreun semn de viață. Capătul subsolului era destul de departe, așa că a coborât prin trapă, aterizând pe vine. A constatat că în unele locuri podeaua de pământ avea niște dâmburi, făcând ca locul să pară un roller coaster cu suișuri și coborâșuri. Ca o peșteră. A ales o direcție la întâmplare și a început căutarea.

Locul ăsta îl speria de moarte. Abia începuse să se târâie, când a zărit, într-un colț îndepărtat, ceea ce i s-a părut un maldăr de gunoi. Putea îngrozitor. *Cum mama dracului…?* și-a spus George. Deja avea presimțiri sinistre. I se ridicase părul pe ceafă. Într-un colț a zărit cutii de suc, pungi, ambalaje și bidoane de plastic depozitate ordonat pe lângă zid. Suficient gunoi cât să umple mai mult de un tomberon. Panicat, a început să cerceteze terenul, oprindu-se din când în când ca să-și vomite prânzul, apoi continua deplasarea. Mirosul devenea tot mai puternic, pe măsură ce se apropia de grămada de gunoi; a atins cu mâna ceva umed și lipicios, dar a mers mai departe, cu genunchii sângerând, cu siguranță, de la pietricele pe care le simțea rostogolindu-i-se sub palme.

Agenta imobiliară care le vânduse această casă, o tipă dură, dată-dracului, venită din New York, le spusese câte ceva despre foștii proprietari. George n-a luat în seamă bârfele ei, dar soția lui a făcut o fixație și a pus o grămadă de întrebări. Erau noi în

cartier. Era posibil ca zona să nu fie prea sigură? Câte familii locuiau pe stradă? O omorâse pe dura de New York cu toate întrebările ei, dar măcar îi dăduse o pauză lui George. Pe tipă o chema Amber; le spusese că foștii proprietari se mutaseră în Portland după un eveniment tragic în familie, dar mai era încă ceva ce încerca acum să-și amintească, ceva important, care le sărise în ochi la momentul acela.

A icnit când a simțit ceva cum îi taie genunchiul, înfigându-se în carnea moale de pe rotulă. Un ciob de sticlă. L-a scos și l-a aruncat într-o parte. Mersese prea departe; în mod sigur trebuia să se întoarcă, futu-i. Să se întoarcă. Tatăl murise, la fel și o femeie, asta se întâmplase aici. Ucis de cumnatul lui, care dispăruse după aceea. George văzuse toată povestea la știri, însă detaliile picante din viața oamenilor erau specialitatea nevesti-sii. Nu se gândise la nimic din toate astea până… *futu-i…* acum vedea ceva. Pantaloni de trening… păr… George gâfâia, privind în pământ. Avea tricoul leoarcă de sudoare și peste toată duhoarea aia simțea și miasma propriului trup. Din gură îi atârna un scuipat lung. Unde naiba dispăruse bandana nevesti-sii? A ridicat din nou privirea (de data asta mai lent) refuzând să se uite, dar incapabil să reziste curiozității.

Erau două tălpi micuțe, ca ale unui copil. George trebuia să afle; nu pătimise până acum doar ca să se întoarcă din drum. S-a târât în jurul cadavrului ca să-i poată vedea fața. Pământul se înălțase în jurul lui ca un culcuș; George a trebuit să urce târâș, ținând lanterna între dinți, împingându-se pe burtă. Mortul avea un fes tras bine pe cap, dar în lumina tremurândă a lanternei George a zărit șuvițe lungi de păr cenușiu brăzdând un chip pătat, cenușiu și el. Nu era un copil, ci dimpotrivă. În strălucirea galbenă a becului de lanternă, femeia părea aproape împăcată. De unde îi venise gândul ăla…? Era o

persoană moartă în subsol – *la el* în subsol – și n-avea cum să fi murit *împăcată.* A deschis gura și lanterna s-a rostogolit într-o moviliță de pământ, lângă cadavru. George nu se putea întoarce fără ea. A întins mâna în direcția de unde venea lumina, cu grijă să nu atingă nimic – să nu *o* atingă. Dar odată cu lanterna a mai tras ceva, un lucru pe care l-a târât prin țărână.

A ridicat obiectul oripilat de ceea ce făcea și, cu toate astea, incapabil să se oprească. Era mic, ca o bucată de cretă. George l-a ridicat mai aproape de ochi, gâfâind, cu sudoarea scurgându-i-se între fese. Un os. Era sigur că era un os de la sold, al unei ființe foarte mici. *Fuuutuuu-i!* L-a aruncat cât colo tremurând îngrozit. *Este os uman,* s-a gândit el, apoi a respins imediat gândul. *Nu* era uman; n-avea cum să fie. Era prea mic. Încă în stare de șoc, George a început lungul drum înapoi, spre trapa de ieșire. Ce-o să-i spună soției? Casa asta fusese ideea lui, ca un nou început pentru ei chiar în ciuda poveștii sale macabre, dar în momentul în care Nelly o să afle despre asta… *– și ce anume era „asta”?* s-a întrebat George. Aproape că ajunsese în fața trapei și, pe măsură ce avansa, mătura cu raza lanternei înainte și înapoi, speriat să nu-l atace ceva. Și atunci lanterna i-a dezvăluit altceva, făcându-l să tresară violent și să se dea cu capul de o grindă, apoi să cadă drept în fund. Însă a reușit să nu scape lanterna. A îndreptat-o spre beznă, gâfâind ușor. *Ai văzut deja un cadavru, idiotule.* George nu mai voia să vadă încă unul, chiar dacă acum era aproape sigur că aici, în subsol, se aflau două cadavre. Își dorea să i se facă iar rău.

Și iată-l: la doar un metru și jumătate de trapă, întins pe-o parte, printre gunoaie, ca o varză cenușie și umflată; cum naiba nu-l văzuse la intrare? George a urlat. Când a deschis gura, a simțit cum i se umple de praf, apoi a început să tușească și să plângă. Făcea ca un nenorocit de raton aflat pe moarte. Cineva „decorase” cu

gunoaie cadavrul bărbatului, adunându-le în jurul lui ca un mormânt. O pancartă de carton pe care era scris ceva fusese proptită de picioarele cadavrului, iar în gură, între buzele cleioase și grotești, era înfipt un obiect.

George a îndreptat lanterna spre gura aceea care avea să-i dea coșmaruri ani în șir, și a văzut țeava metalică a unui pistol. Cineva îndesase arma în gura mortului, dar invers, așa că acum pistolul se holba la George cu unicul său ochi. Și-a îndreptat iar privirea spre pancartă, spre scrisul înclinat ca mâzgălitura unui bețiv. Se întreba ce făcuse bărbatul acela ca să merite un pistol înfipt în gură, dar cu țeava în afară. Și pe cine înfuriase atât de tare, încât să-i facă una ca asta? S-a întins spre trapă, aruncând o ultimă privire terifiată spre cel care, mai târziu, se va fi dovedit a fi bărbatul dispărut, criminalul. Cineva, probabil acel cineva care putrezea în șanțul din fundul subsolului, lăsase un mesaj.

Îmi pare rău. M-am înşelat. N-am vrut decât să fac ceea ce trebuie.

virtual-project.eu

violin

{1} Scală de inteligență dezvoltată de psihologul româno-american David Wechsler (N.r.).

{2} Pariu care presupune alegerea primilor trei cai ajunși la linia de sosire, în ordinea sosirii (N.t.).

{3} Sam-Side, în original (N.red.).

{4} În original *Friendsgiving,* aluzie la *Thanksgiving Day,* Ziua Recunoștinței (N.t.).

{5} Fost actor și comedian american (N.r.).

{6} Echipă profesionistă de fotbal american din Seattle (N.t.).

{7} Club profesionist de fotbal european din Seattle (N.t.).

{8} Regizorul mai multor filme de groază, printre care și seria *Scream* (N.r.).

{9} Case cu suprafață mare, de obicei cu singur etaj dispus simetric față de intrare și față de hornul poziționat central (N.t.).

{10} Hair-stylist și om de afaceri britanic, care a popularizat un stil de tunsoare geometric, numit bob cut, adoptat de staruri de Hollywood precum Mia Farrow, Goldie Hawn ori Cameron Diaz. A murit în 2012 (N.r.).

{11} Trimitere la un episod din serialul *Seinfeld,* „Nazistul supelor” (N.r.).

{12} B.F. Skinner, psiholog american, lider al behaviorismului (N.r.).

{13} Joc de cuvinte intraductibil. În limba engleză, *dog* înseamnă „câine” și *hot*, „fierbinte” (N.t.).

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
PARTEA A DOUA
11.
12.
13.
PARTEA A TREIA
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.
31.
32.
33.
EPILOG

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI 2
1. 2
2. 11
3. 16
4. 23
5. 29
6. 46
7. 54
8. 68
9. 71
10. 75
PARTEA A DOUA 79
11. 79
12. 97
13. 103
PARTEA A TREIA 111
14. 111
15. 114
16. 124
17. 130
18. 136
19. 139
20. 155
21. 159
22. 180
23. 185
24. 198
25. 204
26. 210
27. 214

28. 218
29. 228
30. 233
31. 238
32. 245
33. 254
EPILOG 271